ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΣΤ΄

Αρ. 12 / 291

1932

ὁ δαίμων της [illegible]

ΤΟ ΑΡΩΜΑ
ΠΟΥ ΕΠΙΘΥΜΕΙΤΕ
ΖΗΤΕΙΤΕ ΤΟ
ΕΙΣ ΧΥΜΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ "ΓΚΡΑΣ„
ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗΝ
ΤΩΝ ΦΗΜΙΣΜΕΝΩΝ
ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΓΚΡΑΣ
ΚΟΛΩΝΙΑ
SURFINE ΚΑΙ RUSSE
VERITABLE
ΥΠΕΡΟΧΟΣ
"ΓΚΡΑΣ„ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 46

Ὁ ἐχθρός τῆς παχυσαρκίας τά δισκία
KISSINGA

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ - ΚΑΡΡΑΣ
- ΑΘΗΝΑΙ -

διατηρήσατε τὴν ὡμορφιά τοῦ προσώπου σας. Ἐξαφανίζει πανάδες, ἡλιοκαύματα, ἐξανθήματα, λειχῆνες, σκασίματα κ λοιπὰς ἀσχημίας. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ κεντρικὰ φαρμακεῖα ἀντὶ δρχ 60 κ 65 διὰ τὰς ἐπαρχίας.
ΓΕΝ. ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ "ΒΟΥΝΤΕΡ„
Αἰόλου 72Β (Αος ὄροφος) Τηλ. 63-63

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ
Ἰατρὸς δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 1.
Ὧραι 8—11 π.μ. καὶ 4—7 μ.μ.
Ἀριθ. τηλεφ. 80215

Η ΠΟΥΔΡΑ
ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ ΕΧΕΤΕ ΑΝΑΓΚΗΝ

SUPPRIME LE NEZ BRILLANT
TIENT TOUT LE JOUR
DONNE NOUVELLE BEAUTE

Ἔξω εἰς τὸν ἥλιον, εἰς τὴν plage, εἰς τὸ τέννις, τὸ γκόλφ, εἰς τὸν ἄνεμον καὶ τὴν βροχήν, ἢ ἀκόμη ὅταν χορεύετε ἐντὸς ὑπερθερμασμένων αἰθουσῶν ἢ ὁπουδήποτε, ἔχετε ἀνάγκην νὰ εἶσθε ὡραῖαι, ἔχετε ἀνάγκην μιᾶς πούδρας ὅπου νὰ κρατᾷ, μιᾶς πούδρας ὅπου δὲν φεύγει γιὰ νὰ φανῇ μιὰ γυαλιστὴ καὶ ἀκαλαίσθητη μύτη, ὁ ἐχθρὸς κάθε κομψῆς γυναίκας. Σᾶς χρειάζεται ἀπαραιτήτως μία πούδρα ποὺ νὰ προσαρμόζεται μὲ τὸ φυσικό σας χρῶμα, ποὺ νὰ μὴ φαίνεται ὅτι ἐβάλατε πούδρα, δηλαδὴ μία πούδρα ποὺ νὰ προσκολλᾶται στὸ πρόσωπο τελείως καὶ ν' ἀφίνῃ τοὺς πόρους ἐλευθέρους διὰ τὸν ἀερισμὸν τῆς ἐπιδερμίδος σας. Ἡ πούδρα σας πρέπει νὰ εἶνε καθαρὰ καὶ ἀβλαβής.

Ἡ πούδρα Τοκαλὸν εἶνε ἡ μόνη ὅπου περιέχει mousse de créme, ἥτις εἶνε μία πατενταρισμένη ἀποκλειστικότης τοῦ Τοκαλόν, μία νέα ἐφεύρεσις, ὅπου ἐπιτρέπει εἰς τὴν πούδραν νὰ κρατᾷ ὅλην τὴν ἡμέραν ὅ,τι καὶ νὰ κάμετε, ἕως ὅτου τὴν ἀφαιρέσητε μὲ τὸ πλύσιμο. Ἡ πούδρα Τοκαλὸν ἔχει παρασκευασθῆ ἐπίτηδες διὰ νὰ δώση εἰς τὸ πρόσωπόν σας μίαν ἀσύγκριτον φρεσκάδα.

Δὲν εἶνε ἑπομένως παράδοξον τὸ ὅτι 3,000,000 γυναῖκες μεταχειρίζονται τὴν πούδρα Τοκαλὸν κάθε πρωΐ. Αἱ μεγαλείτεραι ἠθοποιοὶ τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου, αἱ ὡραιότεραι γυναῖκες τοῦ καλοῦ κόσμου, ἐν μιᾷ λέξει, αἱ ὡραιότεραι γυναῖκες τῆς Γαλλίας, Ἀγγλίας, Ἀμερικῆς, Αὐστρίας, Ἑλλάδος, ἀπαιτοῦν τώρα τὴν πούδρα Τοκαλόν.

Τὰ compactes Tocalon (πουδριέρες) περιέχουν τώρα mousse de créme. Ἡ πούδρα καὶ τὸ ρούζ κρατοῦν εἰς τὸ πρόσωπον. Κάτι τὸ νεώτερον, τὸ διαφορετικόν, τὸ καλύτερον. Γεν. Ἀντιπροσωπεία: Τοκαλὸν Α. Π. Ρεμπουτζάκος, ὁδὸς Πραξιτέλους 42, Ἀθῆναι.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α. Ε.
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡ. 428,282,372.-
43 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΣ
ΠΟΛΕΙΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΩΣ ΚΑΙ ΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ
ΥΠΟ ΟΡΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ

ΕΝΑ ΚΑΣΕ
ΝΕΟΚΑΛΜΙΝΑ
Θεραπεύει: Γρίππην, κεφαλόπονον, ὀδοντόπονον, ἡμικρανίας, ρευματισμούς, γενικὴν ἀτονίαν, νευρικὰς διαταράξεις.
ΚΑΤΑΠΑΥΕΙ ΤΟΥΣ ΜΗΝΙΑΙΟΥΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥΣ ΠΟΝΟΥΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΑΝΕΥ ΟΥΔΕΜΙΑΣ ΠΕΡΙΠΛΟΚΗΣ.
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεῖα.
Γενικὴ Ἀποθήκη ΤΡΙΑΝΤ. Μ. ΦΟΥΦΑΣ, Κρατίνου 11, ΑΘΗΝΑΙ. Τηλ. 72-19.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ
FEMINA
ΑΡ. ΤΗΛ. 68—04 : 22—415
Τὸ ἐκλεκτὸν Κομμωτήριον FEMINA, ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 37, ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν Διεύθυνσιν τοῦ Κου Κ. ΓΕΜΕΝΤΖΑΚΗ, σᾶς προσφέρει ἀντὶ 100 Δραχμῶν μηνιαίως 3 ΜΑΝΙΚΙΟΥΡ, κοπὴ δὲ καὶ ὀντουλασιὸν ἀπεριόριστον. Ἐγγραφαὶ καθ' ἑκάστην.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.
Μενάνδρου 27-Ἀθῆναι. Τηλ. 1-68
Ἀριθ. τηλεφ. 80215

Συνιστῶμεν τὴν Διπλωματοῦχον Μοδίσταν Γυναικείων Φορεμάτων
Δ)δα ΧΡΥΣΑΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
Βουλ. 37α.

ΕΤΟΣ ΣΤ'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 12 (291)
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 3.—

Οἰκογένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ . . . . . . ΔΡΧ. 150
» ΕΞΑΜΗΝΟΣ . . . . » 80
» ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ . . . $ 6
» ΑΜΕΡΙΚΗΣ . . . . $ 6
» ΑΦΡΙΚΗΣ . . . ΣΕΛΙΝΙΑ 30
» ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ » 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ, 20 Μαρτίου 1932

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21—419

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:
Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New-York city.
Ἐν Αἰγύπτῳ ὁ κ. *Χρ. Σαράφης* 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Ἐν Βελγικῷ Κογκὸ ὁ κ. *Γ. Ἀντωνιάδης* B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ
Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Πολλοὶ ἀναγνῶσται μας μᾶς γράφουν, ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικοῦ μας, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἔκδοσιν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν, ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων, Ἡμερολογίων, κτλ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα οἱασδήποτε τιμῆς.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἀνθούλας Σταθοπούλου : ΝΥΧΤΕΣ ΑΓΡΥΠΝΙΑΣ.—Λυκούργου Καμαρινοῦ : Η ΠΑΡΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΘΕΑ.

Τὰ ποιήματα τῆς δίδος Σταθοπούλου συγκαταλέγονται μ' ἐκεῖνα πού, ἂν ἔβγαιναν σὲ χρόνους παλαιότερους ὅπου ἡ ποίησι παρουσίαζε στασιμότητα καὶ ἀδράνεια, ἢ σὲ μιὰ ἐποχὴ ποιητικῆς στειρότητος ὅπου καὶ ἡ παραμικρὴ δημιουργικὴ ἐκδήλωσι θἆχε τὴ σημασία της, τότε θὰ ἔδιναν κι' αὐτὰ κάτι στὸν ἀναγνώστη καὶ δὲν θὰ περνοῦσαν ἀπαρατήρητα ἀπὸ τὸ κοινό. Σήμερα ὅμως τὰ ζητήματα τῆς τέχνης, ὅπως καὶ κάθε ἄλλης ἐπιστήμης,—γιατὶ μὲ ὅσα ἀντίθετα κι' ἂν λέγωνται ἡ τέχνη παραμένει στὸ μεγαλύτερο μέρος της ἐπιστήμη—ἔχουν σημειώσει ἐξαιρετικὴ πρόοδο. Ἡ πρόοδος αὐτὴ παρουσιάζεται φανερώτερη καὶ πλατύτερη στὶς ξένες χῶρες πρὸ πάντων, δὲν παύει ὅμως νὰ στέλνη καὶ στὴ δική μας κάθε τόσο ἀναλαμπὲς καὶ ἀντιλάλους της. Κατόπιν αὐτοῦ εἶνε φυσικὸ καὶ στὴν Ἑλλάδα νὰ ἔχη σχηματιστεῖ μιὰ κάπως αὐστηρὴ κριτικὴ ἀντίληψι ἐκ μέρους τόσο τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος κριτικῶν ὅσο καὶ τῶν ἁπλῶν ἀναγνωστῶν. Ἡ μεταβολὴ αὐτὴ ἔχει συντελεσθεῖ καὶ συντελεῖται κατὰ τρόπο φυσικὸ καὶ ἀναπόφευκτο καὶ δὲν ὀφείλεται, γιὰ τὸ Θεό, σὲ κανένα ἀπὸ τὰ πονηρὰ πνεύματα ποὺ κατὰ τὰ θρυλούμενα καθοδηγοῦν τὴν ἐμπαθῆ καὶ μοχθηρὴ δῆθεν κριτική.

Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ παραξενευτῆ ἢ νὰ ὀργιστῆ καθόλου ἡ δὶς Σταθοπούλου ἂν ἀκούση ὅτι τὰ ποιήματά της δὲν εἶναι συγχρονισμένα, παρ' ὅλη τὴν ἐξωτερική τους ἐπίφασι, καὶ δὲν μποροῦν νὰ ἱκανοποιήσουν ἕνα γοῦστο κάπως καλλιεργημένο, παρ' ὅλες τὶς νωτεριστικές των προθέσεις. Τὰ προσόντα τοῦ βιβλίου της, ὁ μορφικῶς ἐξελιγμένος στίχος, ἡ ἁπλὴ καὶ ἀβίαστη ἔκφρασι, ἡ στιχουργικὴ εὐχέρεια, ὅλα αὐτὰ ἀποσκεπάζονται κάτω ἀπὸ μιὰ αἰσθηματικὴ κατάστασι κοινὴ καὶ φτωχική, χωρὶς ἐξάρσεις καὶ δονήσεις, χωρὶς οὔτε τὸ βάθος ἔστω ποὺ κρύβει καὶ ἡ πιὸ συνηθισμένη ψυχικὴ περιπέτεια. Οἱ ἔρωτες, ἡ ἀγρυπνίες, τὰ χτυποκάρδια, ὅλος ὁ μυστικὸς καὶ ἀκαταμέτρητος κόσμος καὶ πόνος τοῦ ἀνθρώπου, διαγράφονται μὲ τὴν ἐπαναληπτικὴ κοινοτοπία καὶ τὴ μιμητικὴ διάθεσι ποὺ συναντοῦμε σὲ κάθε πρωτόπειρη καλλιτεχνικὴ προσπάθεια. Λείπει δηλαδὴ ἡ ἐσωτερικὴ πεῖρα, ἡ ὁποία ἀποκτᾶται μονάχα μὲ τὴν προσωπικὴ ἐνέργεια καὶ ἐξάγεται σύμφωνα μὲ τὴν ψυχολογικὴ ἀντίδρασι τοῦ ὑποκειμένου.

Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι καὶ ἐδῶ ὅτι οἱ στίχοι, μ' ὅλο ποὺ γράφονται ἐξ ἀφορμῆς ἀτομικῶν ἐπεισοδίων καὶ μὲ ἀτομικὸ φαινομενικὰ τρόπο, ἀκολουθοῦν ἀσυναίσθητα τὸ ρεῦμα ἄλλων ψυχῶν καὶ ἄλλων γραψιμάτων, ψυχῶν καὶ γραψιμάτων τῶν πρωτοπόρων καὶ τῶν ὁδηγῶν. Ἡ δὶς Σταθοπούλου κατέχει ἀναμφισβήτητα μιὰ ποιητικὴ ἀντίληψι καὶ εὐαισθησία, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ διαμορφώση τὴν ἀτομικότητά της σὲ καλλιτεχνικὴ συνείδησι, γιὰ νὰ δώση ἔτσι τὸ λίγο ἢ τὸ πολύ της μὲ ἕναν τόνο κάπως ἰδιαίτερο καὶ χαρακτηριστικό. Παρασύρεται ἀνεπίγνωστα ἴσως ἀπὸ τὴν ἡλικία της καὶ ἐμφανίζει κάτω ἀπὸ καινούργιους τίτλους καὶ ἀλλαγμένους στίχους τὴν ψυχολογία καὶ τὸ ὕφος ἄλλων ποιητῶν, γνωρίμων καὶ ἀγαπητῶν, τοῦ Χατζοπούλου, τῆς Πολυδούρη καὶ πρὸ πάντων τοῦ Καρυωτάκη. Ἡ ἐπίδρασι τοῦ τελευταίου φαίνεται καθαρὰ κυρίως στὴ «Μπαλάντα τῶν φθισικῶν», ὅπου ἀναγνωρίζει κανεὶς μὲ τὴν πρώτη ματιὰ τὴ «Μπαλάντα στοὺς ἄσημους ποιητὲς τῶν αἰώνων» τοῦ ἀτυχοῦς ποιητοῦ τῶν «Νηπενθῶν».

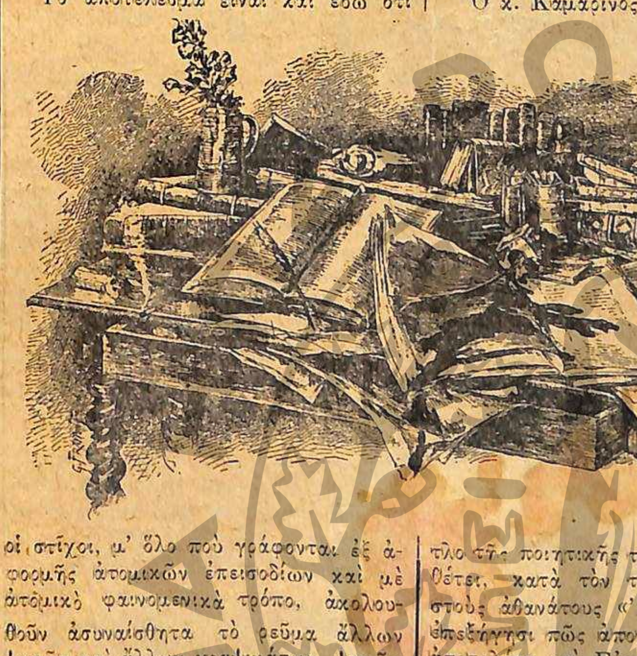

* * *

Ὁ κ. Καμαρινὸς κάτω ἀπὸ τὸν τίτλο τῆς ποιητικῆς του συλλογῆς προσθέτει, κατὰ τὸν τρόπο τοῦ Οὐγκὼ στοὺς ἀθανάτους «Ἀθλίους» του, τὴν ἐπεξήγησι πῶς ἀποτελεῖ ἢ πρέπει νὰ ἀποτελέση «τὸ Εὐαγγέλιο τῶν δυστυχῶν καὶ κάθε κυνηγοῦ τῆς εὐτυχίας». Ὁμολογοῦμε πὼς ἡ φιλοδοξία τοῦ συγγραφέως ὑπερβαίνει τὰ κανονικὰ ὅρια, ἐνῶ τὸ ἔργο του δὲν ἀντέχει οὔτε στὴ συνηθισμένη αὐστηρότητα. Οἱ ἑνδεκασύλλαβοι ἢ ἑξασύλλαβοι στίχοι ποὺ ἀραδιάζει σὲ κατεβατὰ ὑπερεκατὸ σελίδων εἶναι τῆς πιὸ κοινῆς κατασκευῆς καὶ μιλοῦν γιὰ τὰ πιὸ ἀλλόκοτα πράγματα. Διαρκῶς συναντᾶ κανεὶς ἀφηρημένες ἐκφράσεις, ἀόριστες ἔννοιες, χαώδεις συλλήψεις καὶ λέξεις ποὺ γράφονται μὲ κεφαλαῖα, ἐπίμονα καὶ ἄγνωστο γιὰ ποιὸ λόγο. Ὁ ἀναγνώστης ποὺ θἆχε τὴ διάθεσι καὶ τὴν ὑπομονὴ νὰ προχωρήση παρακάτω γιὰ νὰ γνωρίση καὶ ἐκτιμήση τὴν προσπάθεια τοῦ συγγραφέως σταματᾶ μπρὸς σὲ ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια, ὅπως ἡ ἀσάφεια, ἡ ἀοριστολογία καὶ ὁ πραγματικὸς κυκεών.

Ὁ κ. Καμαρινός, ὁ ὁποῖος καὶ στίχους καλοὺς δείχνει ὅτι μπορεῖ νὰ κάμη καὶ ἀπὸ τὴν ποιητικὴ αἴσθησι φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι ἀμέτοχος, καταλήγει στὰ ἀποτελέσματα ποὺ καταλήγει ἀπὸ μιὰ μεγάλη, ὑποθέτουμε, παρεξήγησι. Ἐφαντάστηκε δηλαδὴ ὅτι ἡ πραγματικότης τῆς ζωῆς δὲν ἀποδίνεται καλὰ μὲ τὸν ἀποσπασματικὸ καὶ κομματιασμένο τρόπο τῶν πολλῶν ποιημάτων καὶ ὅτι χρειάζεται νὰ συγκεντρωθῆ καὶ μετουσιωθῆ σὲ ἕνα ἑνιαῖο καὶ μονοκόμματο ποίημα, εἶδος μονολόγου, ὅπου τὸ θέμα θὰ ἔχη γίνει σύμβολο καὶ ἡ πραγματικότης... μεταφυσική. Ἐννοεῖται ὅτι μὲ τὴ σφαλερὴ αὐτὴ ἀντίληψι δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ πέση ἔξω καὶ νὰ παρουσιάση στὸν ἀναγνώστη πραγματοποιημένη ὄχι τὴν ποιητική του ἰδέα, ἀλλὰ τὴ γνωστὴ μεταφορὰ τοῦ κοπανιστοῦ ἀέρος...

ΣΗΜ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Ὁ περίφημος Γάλλος γλύπτης Δαυΐδ ντ' Ἀνζέρ, ὁ ὁποῖος πέρασε τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του στὴν Ἑλλάδα, ἦταν ἀδιάλλακτος δημοκρατικὸς καὶ ὑποστήριζε ἄφοβα τὶς ἰδέες του. Κατὰ τὸ ἔτος 1852, ἐνῶ βρισκόταν στὸ Παρίσι, κατηγορήθη ὅτι εἶχε ὀργανώσει συνωμοσία κατὰ τοῦ καθεστῶτος καὶ διετάχθη ἡ σύλληψίς του.

Ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ πῆγαν στὸ ἀτελιέ του καὶ τὸν συνέλαβαν, τὸν ρώτησαν ποιοὶ ἦσαν οἱ συνένοχοί του. Τότε ὁ γλύπτης δείχνοντάς τους τὰ ἀγάλματα, ἀπάντησε:

— Ἰδοὺ οἱ μόνοι φίλοι ποὺ ἔχω στὸν κόσμο!...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΤΑ ΘΗΡΙΑ ΩΣ... ΜΠΕΜΠΕΔΕΣ!...

Ἡ περιπέτεια ἑνὸς Παρισινοῦ ἐργάτου. Μιὰ ἀπροσδόκητη συνάντησις. Τὸ λυκόσκυλο ποὺ ἦταν... μικρὸς πάνθηρ. Ἐξημερώνονται τὰ μικρὰ τῶν θηρίων; Ὁ μικρὸς ἐλέφας κι' ἡ μητέρα του. Ἡ λατρεία τῆς φάλαινας πρὸς τὸ παιδί της. Πῶς θυσιάζεται γι' αὐτό. Τὰ χαριτωμένα καμηλόπουλα ποὺ γίνονται τερατώδεις καμῆλες. Οἱ πίθηκοι καὶ τὰ μικρά τους, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, ἕνας Παρισινὸς ἐργάτης, καθὼς γύριζε στὸ σπίτι του ἀπὸ κάποιο γλέντι, στὶς δύο τὸ πρωΐ, εἶδε ἔξαφνα στὸ δρόμο του ἕνα θαυμάσιο λυκόσκυλο ποὺ ἔπινε νερὸ μὲ τὴν ἡσυχία του ἀπὸ ἕνα λάκκο.

Ἀμέσως, μεθυσμένος καθὼς ἦταν, τοῦ σφύριξε γιὰ νὰ πάῃ κοντά του. Τὸ σκυλὶ σήκωσε τὸ κεφάλι του, τὸν εἶδε, καὶ χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ καμμιὰ σημασία ἐξακολούθησε μὲ ἀπάθεια νὰ πίνῃ νερό.

Τότε ὁ ἀργοπορημένος διαβάτης τὸ πλησίασε καὶ ἄρχισε νὰ τὸ χαϊδεύῃ μὲ τὸ χέρι του ἀπαλὰ στὴ ράχη.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ἔννοιωσε δυὸ ἀνθρώπους νὰ τοῦ ἐπιτίθενται ἀπὸ πίσω, νὰ τὸν ἁρπάζουν μὲ ὁρμὴ καὶ νὰ τὸν σπρώχνουν μὲ δύναμι μακρυά, ἐνῷ συγχρόνως, ἕνα πελώριο ἀτσαλένιο δίχτυ, ἔπεφτε πάνω στὸ σκυλὶ καὶ τὸ αἰχμαλώτιζε.

Ὁ ἐργάτης, τρομαγμένος, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ ζητάῃ βοήθεια, νομίζοντας πὼς τοῦ εἶχαν ἐπιτεθεῖ ἀπάχηδες. Τότε ὅμως ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τὸν διέκοψε καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἀντὶ νὰ φωνάζετε, θὰ κάνατε καλύτερα νὰ εὐχαριστούσατε τὸ Θεὸ ποὺ τὴν ἐγλυτώσατε τόσο φτηνά... Ξέρετε τί χαϊδεύατε τόσην ὥρα;...

—Μά... ἕνα λυκόσκυλο, ἀπάντησε ὁ ἐργάτης.

—Ἔ, λοιπόν, κάνετε λάθος! Τὸ λυκόσκυλο δὲν εἶνε ἁπλούστατα παρά... ἕνας μικρὸς πάνθηρ ποὺ τὄσκασε ἀπὸ τὸ θηριοτροφεῖο μας!

Ὁ διαβάτης χωρὶς νὰ ζητήσῃ περισσότερες ἐξηγήσεις, ἔσπευσε νὰ ἐξαφανισθῇ. Ὑποθέτουμε δὲ πὼς θὰ πῆγε ν' ἀνάψῃ κανένα κερὶ στὸν προστάτη του ἅγιο, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ ποὺ τὸν εἶχε σώσει ἀπὸ ἕνα τέτοιον κίνδυνο!

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ νομίσῃ κανένας ὅτι ὅλα τὰ «μικρὰ» τῶν ἀγρίων θηρίων εἶνε ἄγρια καὶ ἐπικίνδυνα ὅσο καὶ οἱ γονεῖς τους... Κάθε ἄλλο... Φαίνεται μάλιστα παράξενο πώς, ἐνῷ εἶνε τόσο ἥμερα μικρά, μόλις φτάσουν σὲ μιὰ ὡρισμένη ἡλικία, ἀγριεύουν ξαφνικὰ καὶ ἀποκτοῦν μονομιᾶς ὅλα τὰ ἔνστικτα τῶν γονέων τους...

Μερικοὶ ἐκκεντρικοὶ τύποι ἐπεχείρησαν ἐπανειλημμένως νὰ ἀναθρέψουν μικροὺς λέοντας ἢ τίγρεις, φανταζόμενοι ὅτι, ἐξημερώνοντάς τα σιγὰ-σιγά, θὰ μποροῦσαν νὰ τὰ μεταβάλλουν σὲ... κατοικίδια ζῶα.

Μόλις ὅμως τὰ μικρὰ αὐτὰ θηρία ἀποκτοῦσαν τὰ πρῶτα τους δόντια, ἔννοιωθαν νὰ ξυπνοῦν μέσα τους ὅλα τὰ ἄγρια ἔνστικτά τους. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν πάντα... νὰ καταλήγουν στοὺς ζωολογικοὺς κήπους.

* * *

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ χαριτωμένα μικρὰ θηρία εἶνε καὶ τὸ ἐλεφαντάκι. Ὁ μικρὸς ἐλέφαντας μόλις γεννηθεῖ εἶνε ἤδη ἀρκετὰ σεβαστὸς σὲ ὄγκο. Τρέχει μὲ σχετικὴ σβελτωσύνη καὶ δὲν τὸ κουνάει ἀπ' τὸ πλευρὸ τῆς μητέρας του. Πολλὲς φορὲς μάλιστα, ὅταν βλέπει κόσμο γύρω του, τὸ κυριεύει μιὰ περίεργη ντροπή, μιὰ ἀνεξήγητη συστολὴ καὶ κατατρομαγμένο κολλάει στὴ μητέρα του κι' ἀρχίζει νὰ τὴ θηλάζῃ. Σημειῶστε ὅτι δὲν τὴ θηλάζει μὲ τὴν προβοσκίδα του, ὅπως πολλοὶ θὰ νομίζουν, ἀλλὰ μὲ τὸ στόμα του.

Ὅταν «βγαίνει περίπατο» μὲ τὴν πελωρία μητέρα του, δὲν πηγαίνει δίπλα της, ἀλλὰ τρέχει ἀνάμεσα στὰ πόδια της! Τότε ἡ ἐλεφαντίνα, ποὺ ἀγαπᾶ ὑπερβολικὰ τὸ νεογνό της, περνάει τὴν προβοσκίδα της κάτω ἀπ' τὴν κοιλιά του, καὶ τό... ἀνασηκώνει κάθε τόσο, βοηθῶντας το ἔτσι στὸ περπάτημά του καὶ διευθύνοντάς το— ὅπως ἀκριβῶς κάνει δηλαδὴ ἡ μητέρα, ποὺ ἀνασηκώνει ἀπὸ τὰ χεράκια τὸ μικρό της παιδὶ καὶ τὸ μαθαίνει νὰ περπατᾷ!

Τὸ νεογνὸ τοῦ ἐλέφαντος ἔχει ὕψος 70 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου περίπου. Ὡς τὴν ἡλικία δὲ τῶν εἰκοσιδυὸ χρόνων, τὸ μπόϊ του ὁλοένα καὶ μεγαλώνει.

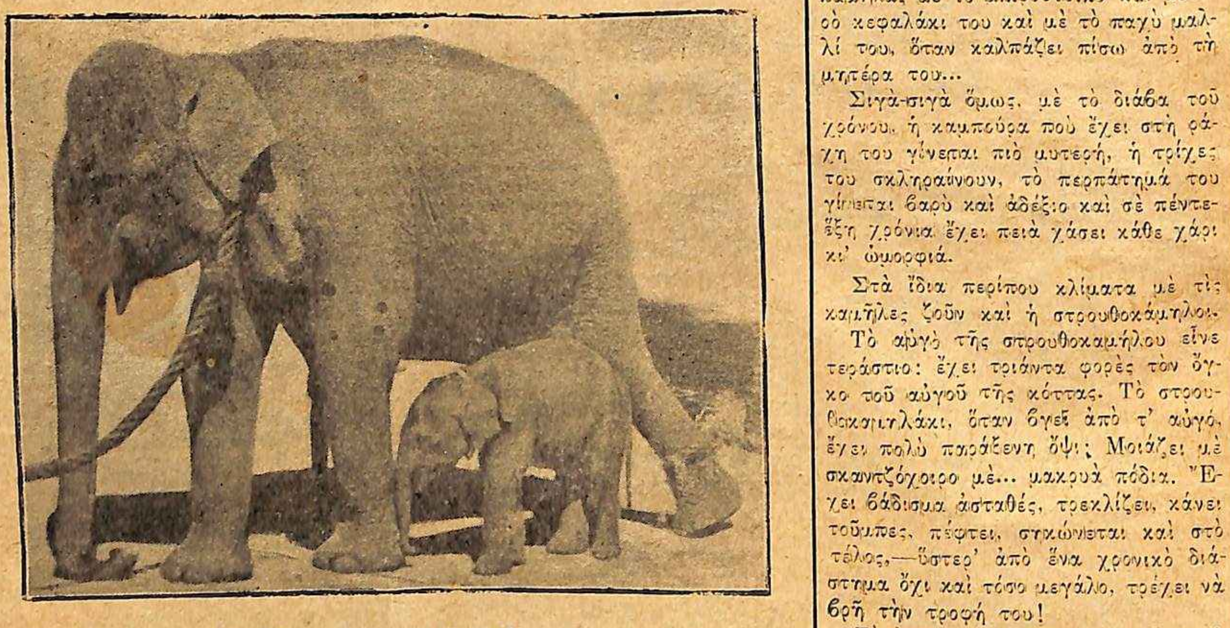

Ἡ ἐλεφαντίνα καὶ τὸ παιδί της.

* * *

Ἕνα ἄλλο νεογνό, γιγαντιαίου θηρίου, ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον καὶ χαριτωμένο, εἶνε ἡ μικρὴ φάλαινα.

Τὸ νεογνὸ τῆς φάλαινας ἔχει μῆκος ἑφτὰ ὡς ὀχτὼ μέτρων, τὸ τρίτο δηλαδὴ τοῦ μήκους ποὺ ἔχουν συνήθως ἡ μεγάλες φάλαινες!

Ἡ φάλαινες λατρεύουν τὰ μικρά τους. Καὶ γι' αὐτὸ οἱ φαλαινοθῆρες φροντίζουν νὰ αἰχμαλωτίζουν τὰ νεογνά τους, βέβαιοι πὼς ἡ φάλαινες θὰ προτιμήσουν νὰ αἰχμαλωτισθοῦν κι' αὐτὲς μαζὺ μὲ τὰ μικρά τους, παρὰ νὰ τὰ ἐγκαταλείψουν!

Κατὰ τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1854, ἔξω ἀπὸ τὸ λιμάνι τοῦ Ἁγίου Σεβαστιανοῦ, μερικοὶ φαλαινοθῆρες κατώρθωσαν νὰ τραυματίσουν καὶ νὰ αἰχμαλωτίσουν μιὰ μικρὴ φάλαινα. Φαντάζεστε λοιπὸν τὴν κατάπληξί τους ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, εἶδαν νὰ πλησιάζῃ βιαστικὰ μιὰ γρηὰ φάλαινα. Πρὶν ὅμως προφτάσουν νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἔκπληξί τους, ἡ γρηὰ φάλαινα εἶχε κατορθώσει νὰ κόψῃ μ' ἕνα χτύπημα τῆς οὐρᾶς της τὸ χονδρὸ σχοινὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἦταν δεμένο τὸ παιδί της, τὸ ἅρπαξε μὲ τὰ πτερύγιά της καὶ ἀνοίχτηκε μαζύ του γιὰ τὸ πέλαγος.

Τὸ μικρό της ὅμως ἦταν βαρειὰ τραυματισμένο καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγο ψόφησε. Μὰ ἡ μητέρα του καὶ πάλιν δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ. Καὶ παρέμεινε ἐκεῖ ἐπὶ μιὰ μέρα σχεδόν, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ καμάκια ποὺ ἔρριχναν ἐναντίον της οἱ φαλαινοθῆρες!

* * *

Ἂς ξανάρθουμε ὅμως στὰ ζῶα τῆς ξηρᾶς. Πολλὰ λοιπὸν ἀπ' αὐτά, τὰ ὁποῖα ὅταν μεγαλώσουν, γίνονται τερατώδη, στὴ μικρή τους ἡλικία εἶνε σχεδὸν ὤμορφα! Δὲν ὑπάρχει, π. χ. πιὸ χαριτωμένο ζῶο ἀπὸ τὸ παιδὶ τῆς καμήλας μὲ τὸ μικρούτσικο καὶ μυτερὸ κεφαλάκι του καὶ μὲ τὸ παχὺ μαλλί του, ὅταν καλπάζει πίσω ἀπὸ τὴ μητέρα του...

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως, μὲ τὸ διάβα τοῦ χρόνου, ἡ καμπούρα ποὺ ἔχει στὴ ράχη του γίνεται πιὸ μυτερή, ἡ τρίχες του σκληραίνουν, τὸ περπάτημά του γίνεται βαρὺ καὶ ἀδέξιο καὶ σὲ πέντε-ἕξη χρόνια ἔχει πειὰ χάσει κάθε χάρι κι' ὠμορφιά.

Στὰ ἴδια περίπου κλίματα μὲ τὶς καμῆλες ζοῦν καὶ ἡ στρουθοκάμηλοι.

Τὸ αὐγὸ τῆς στρουθοκαμήλου εἶνε τεράστιο: ἔχει τριάντα φορὲς τὸν ὄγκο τοῦ αὐγοῦ τῆς κόττας. Τὸ στρουθοκαμηλάκι, ὅταν βγεῖ ἀπὸ τ' αὐγό, ἔχει πολὺ παράξενη ὄψι: Μοιάζει μὲ σκαντζόχοιρο μέ... μακρυὰ πόδια. Ἔχει βάδισμα ἀσταθές, τρεκλίζει, κάνει τοῦμπες, πέφτει, σηκώνεται καὶ στὸ τέλος,—ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρονικὸ διάστημα ὄχι καὶ τόσο μεγάλο, τρέχει νὰ βρῇ τὴν τροφή του!

Τὸ ἀγαπημένο του φαγητὸ εἶνε μιὰ πάστα ἀπὸ αὐγά, σαλατικὰ καὶ ψύχα ψωμιοῦ. Αὐτὴ εἶνε ἡ τροφὴ ποὺ τοῦ δίνουν οἱ μεγάλοι στρουθοκαμηλοτρόφοι τοῦ Ἀλγερίου.

* * *

Θὰ ἦταν ἄδικο, πρὶν κλείσουμε τὴ σύντομη αὐτὴ ἐπισκόπησι, νὰ μὴ μιλήσουμε γιὰ τὸ ζῶο ποὺ συγγενεύει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο μὲ τὸν ἄνθρωπο, γιὰ τὸν πίθηκο.

Οἱ πίθηκοι ζοῦν, ὡς γνωστόν, σὲ ἀγέλες, ἔχοντας πάντοτε ἕναν ἀρχηγό. Ὁ θηλυκὸς πίθηκος γεννᾷ ἕνα ἢ δύο μαϊμουδάκια, τὰ ὁποῖα κυριολεκτικῶς λατρεύει. Τὰ χαϊδεύει, τὰ θηλάζει, κρατῶντας τα στὴν ἀγκαλιά του, καὶ τὰ περιποιεῖται σὰν ἀληθινὴ μητέρα... Εἶνε γνωστὴ ἡ συγκινητικὴ ἱστορία τῆς δυστυχισμένης μαϊμοῦς ἡ ὁποία ἂν καὶ βαρειὰ τραυματισμένη ἀπὸ τοὺς κυνηγούς, συγκέντρωσε ὅλη της τὴ δύναμι καὶ πρὶν ξεψυχήσει, κατώρθωσε νὰ πετάξῃ ψηλά, σ' ἕνα δέντρο, τὸ μικρό της μαϊμουδάκι, ποὺ κουβαλοῦσε στὴν ἀγκαλιά της!

Τὰ μαϊμουδάκια, στὴ μικρή τους ἡλικία, μοιάζουν τρομερὰ μὲ τὰ μωρὰ τῶν ἀνθρώπων... Εἶνε χαϊδάρικα, παιγνιδιάρικα καὶ χαριτωμένα, καθὼς δὲ τὸ δέρμα τοῦ προσώπου τους δὲν ἔχει πάρει ἀκόμα τὸ βαθὺ καφὲ χρῶμα ποὺ χαρακτηρίζει τοὺς πιθήκους, ἐλάχιστα διαφέρουν ἀπὸ τὰ παιδάκια!

Μία πολυμελής... οἰκογένεια!

ΤΟ γράμμα τελείωνε ἔτσι:

«Ὅσο πόνο κι' ἂν σοῦ προξενήσει ἡ ξαφνική μου ἀναχώρησις, δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλῃς ποτέ, ἀγαπητή μου Ζιλμπέρτα, γιὰ τὴν βαθειά μου ἀγάπη σὲ σένα. Θὰ σ' ἀγαπῶ πάντα, περισσότερο ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμο. Αὐτὸ ὅμως ποὺ δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω, ἐκεῖνα ποὺ θέλω νὰ συντρίψω, εἶνε τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου, ποὺ σβύνουν σιγὰ-σιγὰ ἀπ' τὴν καρδιά μου τὴν εἰκόνα ποὺ εἶχα σχηματίσει γιὰ σένα. Ὁ γάμος μας ἦταν ἕνα μεγάλο λάθος. Ἐγὼ εἶμαι γεννημένος γιὰ ἐραστὴς μονάχα. Γιὰ νὰ κατορθώσω νὰ σ' ἀποκτήσω, χρειάστηκε νὰ σὲ παντρευτῶ. Ὁ γάμος ὅμως αὐτός, μὲ τὸν ὁποῖο γελοῦσα ἄλλοτε χωρὶς νὰ τοῦ δίνω σημασία, ἔρχεται σήμερα σὰν σύννεφο νὰ θολώσῃ τὸν οὐρανὸ τῆς εὐτυχίας μας. Πρέπει νὰ σώσουμε τὴν ὤμορφη αὐτὴ ἀγάπη μας. Καλύτερα εἶνε νὰ χωριστοῦμε μὲ τὶς γλυκειὲς ἀναμνήσεις τῶν περασμένων, παρὰ ν' ἀφήσουμε νὰ σβύσῃ σιγὰ-σιγὰ ἕνα αἴσθημα τόσο ὑψηλὸ καὶ ἁγνό.

»Ξέρω ὅτι κι' ἐσύ, Ζιλμπέρτα, σκέπτεσαι ὅμοια. Δὲν εἶσαι καὶ σὺ πλασμένη ἔτσι ὥστε νὰ μπορῇς νὰ συγχίζῃς τὴν ἀγάπη μὲ τὴν καθημερινὴ ζωή. Ἤθελες κι' ἐσὺ ἕναν ἐραστὴ κι' ὄχι ἕναν σύζυγο. Ὁ γάμος σοῦ φάνηκε στὴν ἀρχὴ σὰν ἕνας τύπος ἀσήμαντος. Ὡστόσο σήμερα εἴμαστε ἑνωμένοι νομίμως. Ἡ διάφορες λοιπὸν μικροϋποχρεώσεις, ἡ τυπικὲς ἐπισκέψεις, τὰ ζητήματα τοῦ νοικοκυριοῦ καὶ τοῦ σπιτιοῦ, ἄρχισαν νὰ σκιάζουνε τὸ ἰδανικό μας. Χάσαμε ἔτσι καιρὸ ἀνεκτίμητο, ποὺ κάθε του δευτερόλεπτο ἔπρεπε νὰ θυσιάζεται στὴ βαθειὰ καὶ παθητική μας ἀγάπη. Ζῶντας διαρκῶς μαζύ, ἑνωμένοι νομίμως γιὰ ὅλον τὸν κόσμο, χάσαμε περισσότερα παρὰ ἂν περνούσαμε τὴ ζωή μας σὰν δυὸ ἐρασταί, γιατὶ τότε ὁ πόθος καὶ ἡ δυσκολίες ποὺ θὰ συναντούσαμε θἄκαναν τὴν ἀγάπη μας πιὸ δυνατὴ καὶ πιὸ ἐπιθυμητή. Ὅλες ἐκεῖνες ἡ ὑποχρεωτικὲς μικροδιατυπώσεις μᾶς χώριζαν πάντα καὶ γεννοῦσαν στὴν ψυχή μας ἕνα αἴσθημα πλήξεως. Ἐκεῖνο ποὺ χρειαζόταν σὲ μᾶς, Ζιλμπέρτα, ἐκεῖνο ποὺ δὲν θὰ μπορούσαμε ποτὲ νὰ βροῦμε στὸ γάμο, ἦταν νὰ λείψουν ἀπ' τὴ ζωή μας αὐτὲς ἡ κουραστικὲς ἀγγαρεῖες καὶ νὰ βλέπῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο γιὰ λίγες ὧρες μονάχα κάθε μέρα, χωρὶς νὰ μᾶς ἀπασχολοῦν παρὰ μόνον τὸ μεθῦσι καὶ τὰ χάδια τῆς ἀγάπης.

»Δὲν θέλω ποτέ, Ζιλμπέρτα, νὰ σὲ ἰδῶ νὰ γίνῃς μιὰ πεζὴ καὶ πρακτικὴ νοικοκυρά. Δὲν θέλω νὰ συνηθίσω λίγο-λίγο στὴν παρουσία σου, νὰ ἀρχίσω νὰ σοῦ φέρνωμαι τυπικὰ καὶ σοβαρά, νὰ σὲ θεωρῶ κτῆμα μου ἀναπόσπαστο καὶ ν' ἀφήσω νὰ σκεπαστῇ μὲ στάχτη ἡ φωτιὰ τῆς ἀγάπης μας! Νά γιατί ἔφυγα ξαφνικὰ γιὰ τὴ Φλωρεντία... Νά γιατί σὲ παρακαλῶ τώρα νὰ δώσῃς τὴ συγκατάθεσί σου γιὰ τὸ διαζύγιο, στὸ ὁποῖο θὰ φροντίσω ἐγὼ νὰ πάρω ὅλα τὰ βάρη. Σ' ἐξορκίζω νὰ πῇς ναί, ἀγαπημένη μου Ζιλμπέρτα, γιὰ νὰ μὴν καταδικαστοῦμε νὰ ἰδοῦμε τὸν ἔρωτά μας νὰ σβύσῃ ἀπὸ τὴ συνήθεια, γιὰ νὰ μὴ φτάσῃ μιὰ μέρα ποὺ θὰ ποῦμε, κυττάζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο: «Καλέ μου σύζυγε, καλή μου γυναῖκα, δὲν ἀγαπιόμαστε πειά, ἡ καρδιές μας εἶνε κρύες, φτάνει ὅμως ποὺ εἴμαστε παντρεμμένοι!...» Ἡ λύπη τοῦ χωρισμοῦ δὲν εἶνε τίποτα μπροστὰ στὴ φριχτὴ αὐτὴ ἀπογοήτευσι.

»Πρέπει νὰ τὸ καταλάβῃς αὐτό, Ζιλμπερτίνα, καὶ νὰ δώσῃς τὴ συγκατάθεσί σου. Ἂς χωριστοῦμε σὰν δύο ἐρασταί, περιφρονῶντας μιὰ διατύπωσι ποὺ θὰ μᾶς ἔκανε ἐπίορκους τῆς ἀγάπης... Θὰ πάω νὰ μείνω στὸ Φιτζόλε, μόνος μὲ τὶς φωτογραφίες σου, ὥς ποὺ νὰ κανονιστοῦν ὅλα κι' ἡ ἀπαραίτητη δικαστικὴ κωμωδία νὰ τελειώσῃ, μὲ τὴ συνδρομὴ καὶ τῶν φίλων μου, ποὺ τοὺς ἔχω παρακαλέσει νὰ καταθέσουν ἐναντίον μου διάφορα ἐπιβαρυντικά, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ προσπαθήσω καθόλου ν' ἀναιρέσω. Ἀλλοιῶς θ' ἀναγκαστῶ νὰ φύγω μακρυά, σὲ μέρος ἄγνωστο, γιατὶ ἡ ἀπόφασίς μου εἶνε πειὰ ἀμετάκλητη. Ξέρω ὅμως καλὰ καὶ τὶς δικές σου κρυφὲς σκέψεις. Στὸ γάμο ζητοῦσες μονάχα νὰ βρῇς τὸν ἔρωτα κι' ἔτσι δὲν θὰ θελήσῃς κι' ἐσὺ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἄχρηστο κι' ἐπικίνδυνο αὐτὸ ψέμμα, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ σκοτώσῃ τὴν ἀγάπη μας...»

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CAMILLE MAUCLAIR

ΚΑΡΔΙΕΣ ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ...

Ἡ Ζιλμπέρτα δὲν ἔκλαψε καθόλου ὅταν διάβασε τὸ γράμμα τοῦ συζύγου της. Σκέφτηκε πολὺ κι' ὕστερα ἔγραψε καὶ τοῦ ἔστειλε ἕνα τηλεγράφημα:

«Παῦλον Σορέζ, Φιτζόλε. Εἶμαι σύμφωνη. Ἐνέργησε ἐλεύθερα. Πολλὰ φιλιά. Ζιλμπέρτα».

Ἔπειτα κλείστηκε στὸ σπίτι της, χωρὶς νὰ βλέπῃ κανέναν στὰ μάτια της. Τὸ διαζύγιο ἐξεδόθη γρήγορα, χωρὶς νὰ δημιουργηθῇ θόρυβος, εἰς βάρος τοῦ Πὼλ Σορέζ, τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως.

* * *

Κάποια βραδειὰ τοῦ Ἀπρίλη, ὁ Πὼλ Σορὲζ περιπατοῦσε ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια τοῦ ρωμαϊκοῦ θεάτρου τοῦ Φιτζόλε, ὅταν εἶδε νἄρχεται ἀπὸ μακρυὰ μιὰ νέα γυναῖκα, τῆς ὁποίας δὲν μπόρεσε ἀμέσως νὰ διακρίνῃ τὰ χαρακτηριστικά. Ὁ συγγραφεὺς ἔννοιωσε μιὰ συγκίνησι νὰ τὸν κυριεύῃ, ὅταν σὲ λίγο ἀναγνώρισε τὴ γυναῖκα αὐτή, ποὺ τοῦ ξανάφερνε τὶς μυρωμένες ἀναμνήσεις τῶν περασμένων. Ἦταν ἡ Ζιλμπέρτα!

Ἡ νέα γυναῖκα τὸν κύτταξε λίγο σωπαίνοντας. Ὕστερα τοῦ εἶπε ἥσυχα:

— Ἔκανα αὐτὸ ποὺ ἤθελες, Πώλ. Ξέχασες ὅμως κάτι... Σοῦ φέρνω τὸ δαχτυλίδι τοῦ γάμου μας ἢ μᾶλλον τὰ κομμάτια του, γιατὶ τὸ ἔσπασα στὰ δύο...

Τοῦ ἔδωσε τὸ σπασμένο δαχτυλίδι κι' αὐτὸς τὸ πῆρε τρέμοντας.

— Καὶ τώρα; τὴ ρώτησε.

— Τώρα...

Εἶχε πειὰ σκοτεινιάσει. Δὲν ἔβλεπαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Τὰ φῶτα τῆς πολιτείας λάμπανε μακρυά. Τὰ λουλούδια σκόρπιζαν μιὰ γλυκειὰ μυρωδιά, σὰν θυμίαμα στὸν ἔρωτα.

— Τώρα ποὺ εἶσαι ἐλεύθερος, Πώλ, εἶπε ἐκείνη ζωηρά, τώρα ποὺ ὁ πόνος τοῦ χωρισμοῦ ἔχει φέρει τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ ἤθελες μέσα στὴν ψυχή σου, θέλω νὰ μοῦ πῇς, τί σκέφτεσαι γιὰ μένα...

— Μοῦ ἔδωσες, ἀπάντησε ἐκεῖνος ἀργά, τὴ χαρὰ νὰ σὲ βρῶ τόσο ἀνώτερη ψυχικῶς, ὅσο σὲ ὀνειρευόμουνα.

— Ξέρω ὅτι δὲν σκέφτηκες ποτὲ νὰ μεταχειρισθῇς μιὰ πρόφασι θέλοντας νὰ μ' ἀφήσῃς γιὰ μιὰ ἄλλη γυναῖκα. Ἀπὸ τότε ὅμως ποὺ ζῇς μοναχός, ἀπὸ τότε ποὺ εἶσαι κύριος τῶν πράξεών σου, δὲν φάνηκε μέσα στὴ ζωή σου καμμιὰ ἄλλη;

Ἔγραψε καὶ τοῦ ἔστειλε ἕνα τηλεγράφημα...

— Ὄχι... καμμιά! ἀπάντησε ἐκεῖνος μελαγχολικά. Ἡ ψυχή μου εἶνε πάντα γεμάτη ἀπὸ τὸ φάντασμα τῆς ἀγάπης μου γιὰ σένα...

— Μὴ μοῦ λὲς ψέμματα, γιατὶ αὐτὸ θὰ ἦταν πολὺ κακὸ ἐκ μέρους σου...

— Δὲν λέω ψέμματα, εἶπε ὁ Πὼλ ἁπλᾶ.

— Τότε...

Σώπασε μιὰ στιγμὴ διστάζοντας, κι' ὕστερα πρόσθεσε:

— Ἂς ξεχάσουμε λοιπὸν τὸ λάθος ποὺ κάναμε νὰ παντρευτοῦμε κι' ἂς γίνουμε πάλι δυὸ ἐρασταί! Γιατὶ δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ ν' ἀγαπήσω ἄλλον ἄντρα ἐκτὸς ἀπὸ σένα! Αὐτὸ ἦρθα νὰ σοῦ πῶ σήμερα. Ὅλη ἡ ζωή μας ἂς εἶνε στὸ ἑξῆς ὅμοια μὲ τὴ στιγμὴ αὐτή, ἂς ξαναχτίσουμε καὶ πάλι τὴν εὐτυχία μας κι' ἂς τὴν κρατήσουμε μυστικὴ ἀπ' τοὺς ἄλλους, σὰν τὸ φιλὶ ποὺ εἶνε ἕτοιμοι νὰ δώσουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὰ χείλη μας, χωρὶς νὰ βλέπουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο! Πιὲς τὰ δάκρυα ποὺ κυλοῦν στὸ πρόσωπό μου... Εἶμαι εὐτυχισμένη!...

Τὸν τράβηξε μαζύ της μέσα στὸ σκοτάδι καὶ ξαναγύρισαν στὴν ἥσυχη καμαροῦλα του, πλημμυρισμένη ἀπὸ τὴν εὐωδία τῶν λουλουδιῶν.

Μείνανε ἐκεῖ ἕνα μῆνα κι' ὕστερα φύγανε χωριστὰ γιὰ τὸ Παρίσι, κάνοντας πὼς δὲν γνωρίζονται μεταξύ τους. Ὁ Πὼλ Σορὲζ ἔμεινε μόνος στὸ σπίτι του καὶ ἡ Ζιλμπέρτα Ριέλ, ποὺ εἶχε ξαναπάρει τὸ πατρικό της ὄνομα, δήλωσε ὅτι σκόπευε νὰ ζήσῃ στὸ ἑξῆς ἐλεύθερη. Μένανε χωριστά... κι' ὡστόσο ἦσαν ἐρασταί. Ἀπ' τὶς ὧρες ποὺ κυλοῦσαν κάθε μέρα μονότονες, ἔκλεβαν λίγες γλυκὲς στιγμές. Καὶ ξανάβρισκε πάντα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, μὲ καινούργια θέρμη, μὲ καινούργιο πάθος. Δὲν μιλούσανε καθόλου γιὰ τὶς πεζότητες τῆς ζωῆς, δὲν τοὺς ἔδενε πειὰ τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνο ἡ ὤμορφη κρυφή τους ἀγάπη, ποὺ πλημμύριζε τὴν καρδιά τους κι' ὅλο τους τὸ εἶναι...

ΤΑ ΚΟΛΠΑ ΤΩΝ ΛΩΠΟΔΥΤΩΝ

ΜΙΑ ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΑΠΑΤΗ

Ἐδῶ καὶ κάμποσον καιρό, στὴν ἀστυνομία τῆς ἀμερικανικῆς πόλεως Πόρτλαν εἶχαν ὑποβληθεῖ ἀρκετὲς μηνύσεις ἐναντίον ἑνὸς ἀπατεῶνος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐπινοήσει ἕνα πρωτότυπο καὶ μακάβριο τρόπο γιὰ νὰ ἐξαπατᾷ τὸν κόσμο καὶ νὰ τὸν κλέβῃ.

Ὁ Ἐμὶλ Τόθ, ὅπως ἐξακριβώθηκε ὅτι ὀνομάζεται ὁ ἀπατεὼν αὐτός, παρακολουθοῦσε συστηματικὰ τὶς ἀγγελίες κηδειῶν στὶς ἐφημερίδες. Ὁσάκις λοιπὸν ἔβλεπε ὅτι πέθανε κανεὶς εὔπορος ἀστός, ποὺ εἶχε οἰκογένεια, ἀγόραζε ἕνα ἀπ' τὰ πρόστυχα ἐκεῖνα στυλὸ ποὺ στοιχίζουν λίγα σέντς, δηλαδὴ δέκα ὡς εἴκοσι δραχμές. Τὸ ἔκανε δεματάκι καὶ τὸ ἔστελνε στὴ διεύθυνσι τοῦ πεθαμένου ὡς *«δέμα παραληπτέον ἐπὶ ἀμέσῳ καταβολῇ τοῦ ἐκ 5 δολλαρίων ἀντιτίμου»*. Ἔπρεπε δηλαδὴ ὁ παραλήπτης, γιὰ νὰ τὸ παραλάβῃ, νὰ πληρώσῃ στὸ διανομέα 5 δολλάρια, τὰ ὁποῖα τὸ ταχυδρομεῖον θὰ διεβίβαζε στὸν ἀποστολέα.

Οἱ συγγενεῖς τοῦ πεθαμένου, βλέποντας νἄρχεται ἕνα δεματάκι ἐπ' ὀνόματί του, νόμιζαν φυσικὰ ὅτι τὸ εἶχε παραγγείλει πρὸ τοῦ θανάτου του ὁ μακαρίτης. Μέσα στὴ θλῖψι τους μάλιστα, πλήρωναν τὰ πέντε δολλάρια, παρελάμβαναν τὸ δέμα καί, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὸ ἔκλειναν σ' ἕνα συρτάρι, χωρὶς νὰ τὸ ἀνοίξουν καθόλου. Μόνο ἀργότερα ἀνακάλυπταν τὴν ἀπάτη, ἀλλὰ ἐντωμεταξὺ ὁ ἀπατεὼν εἶχε εἰσπράξει τὸ ἀντίτιμον.

Ἔτσι ὁ Ἐμὶλ Τόθ, πληρώνοντας δέκα-εἴκοσι δραχμὲς καὶ τὰ ταχυδρομικὰ γιὰ τὸ πρόστυχο στυλό, εἰσέπραττε πέντε δολλάρια, δηλαδὴ περίπου 375 δραχμές.

Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ πολλὲς καταγγελίες, ἡ ἀστυνομία κατώρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη του καὶ νὰ τὸν συλλάβῃ.

ΕΝΑ ΖΩΟ ΜΕ ΑΙΜΟΧΑΡΗ ΕΝΣΤΙΚΤΑ

ΦΡΙΚΩΔΗ ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΓΑΤΩΝ

Γάτοι ποὺ ἔπνιξαν τοὺς κοιμωμένους κυρίους των. Τὸ πάθημα ἑνὸς Γάλλου αὐτοκινητιστοῦ. Ἕνας γάτος στὴ φαλάκρα τοῦ ὑποβολέως. Ἡ γρηὰ μὲ τοὺς γάτους. Πῶς τὴν κατασπάραξαν καὶ τὴν ἔφαγαν τ' ἀγαπημένα της ζῶα. Τὰ δικαστήρια τῶν ζώων κατὰ τὸν μεσαίωνα. Ἀθρόες καταδίκες γάτων. Μάγοι καὶ μάγισσες ποὺ μεταμορφώνονται σὲ γάτους, κτλ. κτλ.

Παρ' ὅλους τοὺς διθυράμβους ποὺ ἔχουν γράψει κατὰ καιροὺς οἱ μεγαλείτεροι ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς γιὰ τοὺς γάτους, ὁ λαὸς τοὺς θεωροῦσε πάντοτε ζῶα αἱμοβόρα καὶ ἐπικίνδυνα.

Ἀπὸ τὴν πιὸ μακρυνὴ ἀρχαιότητα, ἀπὸ τὸν καιρὸ δηλαδὴ ποὺ οἱ ἄνθρωποι περιμάζεψαν γιὰ πρώτη φορὰ τοὺς γάτους, τοὺς ἡμέρεψαν καὶ τοὺς πῆραν στὰ σπίτια τους, τὰ ζῶα αὐτὰ ἔχουν διαπράξει κακουργήματα ἀπίστευτα καὶ φρικώδη.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων μάλιστα ἀναφέρονται πολλὰ παραδείγματα γάτων, οἱ ὁποῖοι ἔπνιξαν τοὺς κυρίους των τὴν ὥρα ποὺ αὐτοὶ κοιμόντουσαν, χωρὶς καμμιὰ ἀφορμή. Αὐτὸ συμβαίνει γιατὶ ὁ γάτος βλέποντας νὰ ἀνεβοκατεβαίνη τὸ καρῦδι τοῦ λαρυγγιοῦ τοῦ κοιμωμένου ἀνθρώπου, τὸ νομίζει γιὰ ποντίκι ποὺ βρίσκεται μέσα στὸ λαιμό του καὶ τὸ δαγκάνει!

Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνον αὐτό. Ἐδῶ καὶ τρία χρόνια, στὸ Ποὺτ-Ἐβὲκ τῆς τῆς Γαλλίας, κάποιος αὐτοκινητιστὴς λίγο ἔλειψε νὰ διαμελίση μιὰ μέρα μὲ τὸ αὐτοκίνητό του ἕνα γάτο ποὺ βρέθηκε στὸ δρόμο του. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν ζωόφιλος καὶ αἰσθανόταν μάλιστα ἐξαιρετικὴ ἀγάπη στοὺς γάτους, ἔκανε μιὰ ἀπότομη καὶ ἐπικίνδυνη στραβοτιμονιὰ γιὰ νὰ μὴν τὸν κόψη. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ὁ γάτος μ' ἕνα μεγάλο πήδημα σκαρφάλωσε στὸ μοτὲρ τοῦ αὐτοκινήτου, ρίχτηκε ἐναντίον τοῦ αὐτοκινητιστοῦ καὶ ἄρχισε νὰ τὸν γρατζουνίζη καὶ νὰ τὸν δαγκώνη ἄγρια στὸ πρόσωπο.

Αὐτὸς τότε, γιὰ νὰ μπορέση νὰ ἀμυνθῆ, ἀναγκάστηκε νὰ ἀφήση τὸ τιμόνι κι' ἔτσι τὸ αὐτοκίνητο ἔπεσε ἐπάνω σ' ἕνα δένδρο καὶ τσακίστηκε. Οἱ διαβάτες ποὺ ἔτρεξαν σὲ λίγο ἐπὶ τόπου, τρόμαξαν νὰ τὸν ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὸν γάτο καὶ νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ νοσοκομεῖο διπλὰ τραυματισμένον, ἀφ' ἑνὸς ἀπὸ τὸ σπάσιμο τοῦ αὐτοκινήτου του καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ αἱμοβόρου ζώου.

Ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες, σ' ἕνα χωριὸ ἔξω ἀπὸ τὴ Βιέννη, ὁ γάτος κάποιας οἰκογενείας παιγνίδιζε μιὰ μέρα μὲ τὸ μικρὸ παιδάκι τοῦ σπιτιοῦ ποὺ βρισκόταν ξαπλωμένο στὴν κούνια του. Ὁ γάτος αὐτὸς εἶχε μάθει ἀπὸ τὸν κύριό του νὰ κουνάη τὴν κούνια τοῦ μωροῦ κι' ἔτσι ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ μποροῦσε νὰ ἀσχολεῖται μὲ τὶς ἄλλες δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ. Τὴν ἡμέρα λοιπὸν ἐκείνη, σὲ κάποια στιγμὴ ὁ γάτος ἔσπρωξε πολὺ δυνατὰ τὴν κούνια καὶ τὴν ἔρριξε κάτω. Τότε τὸ παιδάκι ποὺ χτύπησε ἄρχισε νὰ κλαίη καὶ νὰ ξεφωνίζη δυνατά.

Φαίνεται ὅμως ὅτι τὰ ξεφωνητὰ τοῦ μωροῦ ἐξαγρίωσανε τὸ αἱμοβόρο ζῶο καὶ τὸ ἔκαναν νὰ ὁρμήση ἐναντίον του καὶ νὰ τὸ πιάση ἀπὸ τὸ λαιμό. Ἔτσι τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ μητέρα ἔφτασε τρέχοντας ἀπὸ τὴν κουζίνα, εἶδε τὸ γάτο νἄχη χωμένα τὰ νύχια του καὶ τὰ δόντια του στὸ λαρῦγγι τοῦ παιδιοῦ της, τὸ ὁποῖο ψυχορραγοῦσε καὶ σὲ λίγες στιγμὲς πέθανε.

Μιὰ ἄλλη φορά, στὴ Μπρεσλάβια τῆς Πολωνίας, ἐνῷ παιζόταν ἡ «Τόσκα» στὸ δημοτικὸ θέατρο, ἕνας σκύλος κι' ἕνας γάτος, ποὺ ἀνῆκαν σὲ ἠθοποιοὺς τοῦ θιάσου, στήσανε καυγᾶ μεταξύ τους στὰ παρασκήνια. Ὁ σκύλος ἦταν πιὸ δυνατὸς καὶ καθὼς ὁ γάτος προσπαθοῦσε νὰ τοῦ ξεφύγη ἀπὸ τὰ παρασκήνια, μπήκανε κι' οἱ δυὸ στὴ σκηνή, ἐξακολουθῶντας νὰ δαγκώνωνται. Στὸ τέλος ὁ γάτος εἶδε μπροστά του τὸ ὑποβολεῖο κι' ἔτρεξε νὰ καταφύγη σ' αὐτό.

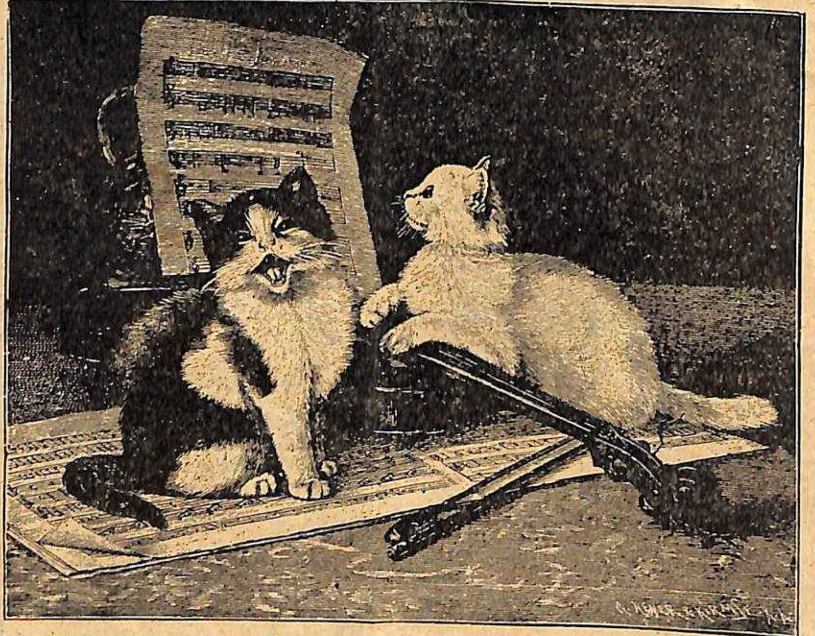

Ἔτσι ὅμως ἔπεσε ἐπάνω στὴ φαλάκρα τοῦ ὑποβολέως, ὅπου καὶ γαντζώθηκε μὲ τὰ νύχια του, ὅπως μποροῦσε καλύτερα.

Ὁ φτωχὸς ὑποβολεύς, ξαφνιασμένος ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη ἐπίθεσι, παράτησε τὸ βιβλίο του κι' ἄρχισε ν' ἀγωνίζεται γιὰ νὰ ξεκολλήση τὸ γάτο ἀπὸ τὴ φαλάκρα του.

Ὁ γάτος ὅμως, ἀγριεμένος καθὼς ἦταν ἀπὸ τὸν καυγᾶ του μὲ τὸ σκύλο, ἄρχισε νὰ τὸν γρατζουνίζη ἄγρια στὸ πρόσωπο καὶ στὰ χέρια, ὥς ὅτου οἱ ἠθοποιοὶ ποὺ βρισκόντουσαν στὴ σκηνή, διακόπτοντας τὸ παίξιμο, ἔτρεξαν καὶ τὸν ἐγλύτωσαν.

Μιὰ ἄλλη φορὰ πάλι, στὴ Νίμη τῆς Γαλλίας, ἕνας μεγάλος γάτος γκρεμίστηκε ἀπὸ μιὰ ψηλὴ ταράτσα κι' ἔπεσε στὸ κεφάλι ἑνὸς διαβάτη. Ἀντὶ ὅμως νὰ εὐχαριστηθῇ, γιατὶ ἔτσι δὲν σωριάστηκε στὸ πεζοδρόμιο, ἄρχισε νὰ γδέρνη μὲ τὰ νύχια του τὸν δυστυχισμένο διαβάτη, ὁ ὁποῖος εἶδε κι' ἔπαθε ὥς ὅτου νὰ τὸν ξεκολλήση ἀπὸ πάνω του.

Στὴ μικρὴ πόλι Οὐγκβὰρ τῆς Τσεχοσλοβακίας ζοῦσε ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια μιὰ γρηοῦλα, ποὺ τὴν ἔλεγαν «ἡ γρηὰ μὲ τοὺς γάτους».

Τὸ ὄνομα αὐτὸ τῆς τὧχαν δώσει ἐπειδὴ ἀπέφευγε τοὺς ἀνθρώπους καὶ ζοῦσε σὲ μιὰ φτωχικὴ σοφίτα, ὅπου διατηροῦσε μιὰ ὁλόκληρη διμοιρία γάτων. Ἡ γρηὰ αὐτὴ δὲν δεχόταν κανένα στὸ σπίτι της καὶ ποτὲ δὲν μιλοῦσε σὲ κανένα. Μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα ἔβγαινε ἔξω, πήγαινε καὶ ψώνιζε τρόφιμα γιὰ τὸν ἑαυτό της καὶ γιὰ τοὺς γάτους της καὶ ξαναγύριζε γρήγορα-γρήγορα κοντά τους.

Κάποτε ὅμως οἱ γείτονές της παρατήρησαν ὅτι ἐπὶ ἡμέρες ἡ γρηοῦλα δὲν εἶχε βγεῖ καθόλου ἔξω. Συγχρόνως, μιὰ νύχτα ἀντηχοῦσε ἕνα ἄγριο ὁμαδικὸ νιαούρισμα ἀπὸ τὸ δωμάτιό της. Ἀνησυχῶντας λοιπὸν γιὰ τὴ γρηά, πῆγαν καὶ χτύπησαν τὴν πόρτα της κι' ἐπειδὴ δὲν τοὺς ἀπάντησε κανείς, εἰδοποίησαν τὴν ἀστυνομία.

Ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ ἔφτασαν κι' ἔσπασαν τὴν πόρτα, εἶδαν ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος τῶν γάτων—ἦταν καμμιὰ ἑξηνταριά—νὰ πετιέται κατεπάνω τους. Ἀναγκάστηκαν νὰ μεταχειρισθοῦν τὶς λόγχες τους γιὰ νὰ ἀποκρούσουν τὴν ἐπίθεσι αὐτή, ἀπὸ τὴν ὁποία οἱ περισσότεροι βγῆκαν τραυματισμένοι.

Ἐπὶ τέλους οἱ γάτοι σκορπίσανε καὶ φύγανε ἀπὸ τοὺς διαδρόμους κι' ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ μπῆκαν μέσα στὸ δωμάτιο. Ἐκεῖ ὅμως τοὺς ἔπνιξε μιὰ φρικώδης δυσωδία καὶ θέαμα ἀπαίσιο παρουσιάστηκε μπρὸς στὰ μάτια τους. Πάνω στὸ κρεββάτι εἶδαν ἕνα ἀνθρώπινο σκελετό, χωρὶς τὸ παραμικρὸ ἴχνος σάρκας πάνω στὰ κόκκαλά του. Ἦταν ἡ γρηὰ ποὺ τὴν εἶχαν κατασπαράξει οἱ γάτοι της... Ἀκοῦστε τί εἶχε συμβεῖ:

Ἡ δυστυχισμένη γρηὰ εἶχε ἀρρωστήσει βαρειὰ κι' ἔτσι δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ βγῆ ἔξω καὶ νὰ ψωνίση τρόφιμα γιὰ τ' ἀγαπημένα ζῶα της. Ἀλλὰ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι γρήγορα θὰ σηκωνόταν, δὲν ἤθελε νὰ τοὺς ἀνοίξη καὶ νὰ τοὺς ἀφήση νὰ φύγουν, ἀπὸ φόβο μήπως δὲν τῆς ξαναγυρίσουν. Στὸ τέλος ὅμως οἱ γάτοι ἐξαγριωμένοι ἀπὸ τὴν πεῖνα, ἄρχισαν νὰ τρῶνε αὐτὴ τὴν ἴδια, ὥς ὅτου δὲν ἄφησαν παρὰ μόνο τὸ σκελετό της.

* * *

Μὴ νομίσει κανεὶς ὅτι τὰ κακουργήματα αὐτὰ τῶν γάτων συμβαίνουν μόνον στὴν ἐποχή μας. Τὸν μεσαίωνα συνέβηκαν περισσότερα καὶ πιὸ φρικαλέα. Κατὰ τὸν 11ον αἰῶνα, μάλιστα, στὴ Γαλλία καὶ σὲ μερικὲς ἄλλες χῶρες τῆς Εὐρώπης, ἱδρύθηκαν εἰδικὰ δικαστήρια γιὰ τὰ ζῶα.

Τὰ δικαστήρια αὐτὰ διετηρήθησαν ὥς τὸν 18ον αἰῶνα καὶ λειτουργοῦσαν τακτικὰ δικάζοντας παντὸς εἴδους ζῶα, γάτους, σκύλους, ἀκρίδες, ἀλεποῦδες κλπ. Οἱ περισσότεροι ὅμως ἀπὸ τοὺς κατηγορουμένους ἦσαν γάτοι, μὲ μιὰ ἀναλογία ὀγδόντα τοῖς ἑκατόν. Τὸ γαλλικὸ «Δικαστήριο Ζώων», ποὺ λειτουργοῦσε στὴ Λυών, ἐξέδωκε ἀπὸ τὸ ἔτος 1120 ἕως τὸ 1741 ἐννενῆντα τρεῖς θανατικὲς καταδίκες ἐναντίον γάτων.

Θὰ μποροῦσε νὰ γεμίση κανεὶς τόμους ὁλοκλήρους μὲ τὶς φρικώδεις λεπτομέρειες τῶν ἐγκλημάτων ποὺ εἶχαν διαπράξει οἱ ἐννενῆντα τρεῖς αὐτοὶ γάτοι. Ἡ σχετικὲς περιγραφὲς σώζονται ἀκόμη στὰ ἀρχεῖα τοῦ δικαστηρίου αὐτοῦ.

Ἂς σημειωθεῖ ἐπίσης ὅτι κατὰ τὸν μεσαίωνα ἐπικρατοῦσε στὴν Εὐρώπη μιὰ περίεργη δεισιδαιμονία σχετικῶς μὲ τοὺς γάτους. Οἱ ἄνθρωποι ἐπίστευαν ὅτι οἱ γάτοι ἦσαν ἐνσαρκώσεις τοῦ Σατανᾶ καὶ ὅτι οἱ μάγοι καὶ ἡ μάγισσες μποροῦσαν καὶ μεταμορφωνόντουσαν σὲ γάτους.

Ὁ διάσημος συγγραφεὺς Μπονταίν, στὸ περίφημο βιβλίο του «Δαιμονομανία» καὶ ὁ ἐπίσης διάσημος Μπογκὲ σ' ἕνα ἄλλο βιβλίο του ἀναφέρουν τὸ ἑξῆς περίεργο περιστατικό:

Στὴν πόλι Βερόν, τὸ ἔτος 1556, δικάστηκαν καὶ καταδικάστηκαν εἰς θάνατον μερικὲς μάγισσες καὶ μερικοὶ ἀρσενικοὶ συνάδελφοί τους, μὲ τὴν κατηγορία ὅτι τὶς νύχτες συνεδρίαζαν μυστικὰ μέσα σ' ἕναν ἔρημο καὶ μισοερειπωμένο πύργο τῶν περιχώρων. Ἡ κατηγορία αὐτὴ βασίστηκε στὸ γεγονὸς ὅτι τέσσερες χωριάτες ποὺ ἔτυχε νὰ

κοιμηθοῦν μιὰ νύχτα στὸν πύργο ἐκεῖνο, δέχτηκαν, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, μιὰ ἄγρια ἐπίθεσι ἀπὸ ἕνα ὁλόκληρο πλῆθος γάτων. Ἕναν μάλιστα ἀπὸ τοὺς χωριάτες οἱ γάτοι τὸν ἔπνιξαν καὶ ἄλλους τρεῖς τραυμάτισαν σοβαρά. Ἀλλὰ καὶ οἱ χωρικοὶ ἀμυνόμενοι μὲ τὰ μαχαίρια τους σκότωσαν μερικοὺς γάτους καὶ πλήγωσαν τοὺς ἄλλους. Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς εἶνε τὸ περίεργο:

Στὴ συμπλοκὴ ἐπάνω, οἱ χωριάτες εἶχαν κόψει τὰ πόδια μερικῶν γάτων, ἄλλων τ' αὐτιὰ καὶ ἄλλων τὶς μύτες. Τὴν ἄλλη μέρα λοιπὸν οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως παρετήρησαν ὅτι μερικὲς γυναῖκες καὶ μερικοὶ ἄνδρες, γιὰ τοὺς ὁποίους ἦταν γνωστὸ ὅτι «ἔκαναν μαγεῖες», βρέθηκαν ξαφνικὰ ἄλλοι χωρὶς αὐτιά, ἄλλοι χωρὶς μύτες καὶ ἄλλοι χωρὶς πόδια ἢ χέρια, ἐνῷ ὥς τὴν προηγούμενη μέρα ἦσαν ἀρτιμελεῖς.

Αὐτὸ ἔφτασε γιὰ νὰ τοὺς κατηγορήσουν ὅτι μὲ μάγια εἶχαν μεταμορφωθεῖ σὲ γάτους καὶ συνεδρίαζαν μέσα στὸν ἔρημο πύργο!...

Ἄλλοτε πάλι, τὴν ἴδια ἐποχὴ περίπου, στὰ περίχωρα τοῦ Στρασβούργου, ἕνας χωριάτης ἐνῷ βάδιζε στὸ δρόμο, εἶδε νὰ ὁρμοῦν κατεπάνω του τρεῖς ἀγριόγατοι. Μὲ τὸ μαχαῖρι του τοὺς χτύπησε καὶ τοὺς ἀνάγκασε νὰ τραποῦν εἰς φυγήν.

Ὅταν ὅμως ἔφθασε στὴν πόλι, τὸν συνέλαβαν κατὰ διαταγὴ τοῦ δικαστοῦ. Τὸν εἶχαν καταγγείλει τρεῖς ἀπὸ τοὺς προὔχοντας τοῦ Στρασβούργου ὅτι στὸ δρόμο εἶχε ἐπιτεθεῖ ἐναντίον τους, τοὺς εἶχε πληγώσει καὶ τοὺς εἶχε κόψει ἑνὸς δυὸ δάχτυλα ἀπὸ τὸ χέρι, ἑνὸς τὸ ἕνα καὶ ἑνὸς ἄλλου τὴ μύτη.

Ὁ χωριάτης διαμαρτυρήθηκε κι' ὡρκίστηκε ὅτι εἶχε πληγώσει τρεῖς γάτους. Παρουσίασε δὲ στὸν δικαστὴ ἕνα αὐτί, μιὰ μύτη καὶ δυὸ δάχτυλα ποδιοῦ γατίσια, τὰ ὁποῖα εἶχε περιμαζέψει ἀπὸ τὸν τόπο τῆς συμπλοκῆς. Ἔτσι, ἀντὶ αὐτοῦ δικάστηκαν οἱ τρεῖς προὔχοντες ἐπὶ μαγείᾳ.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΛΛΟΥ

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΣΤΗΝ ΠΕΡΣΙΑ

Στὴν Περσία, ἄλλοτε, οἱ δολοφόνοι παρεδίδοντο στοὺς συγγενεῖς τοῦ θύματός των, οἱ ὁποῖοι τοὺς τιμωροῦσαν καὶ τοὺς βασάνιζαν ὅπως τοὺς ἄρεσε, δηλαδὴ ὅσο βαστοῦσε ἡ καρδιά τους. Ἀλλὰ καὶ τὰ ἐπίσημα δικαστήρια ἐπέβαλλαν σκληρότατες τιμωρίες στοὺς ἐγκληματίες. Ἡ πιὸ συνηθισμένες ἀπ' τὶς ποινὲς ποὺ ἐπεβάλλοντο ἐκεῖ ἦσαν ἡ στρέβλωσι καὶ ὁ ἀκρωτηριασμὸς τοῦ σώματος, ἡ ἐξόρυξι τῶν ματιῶν, τὸ κόψιμο τῆς κεφαλῆς, ἡ κρεμάλα, ὁ ἀνασκολοπισμός, ὁ διαμελισμὸς κλπ.

Τὸ χειρότερο ὅμως ἀπ' ὅλα τὰ μαρτύρια ἦταν τὸ λεγόμενο «χαρχάλι». Τὸ χαρχάλι ἀπετελεῖτο ἀπὸ τρεῖς σανίδες, καρφωμένες ἔτσι ὥστε νὰ σχηματίζουν ἕνα τρίγωνο. Ἐκεῖ μέσα ἔβαζαν τὸ λαιμὸ τοῦ καταδίκου, ὁ ὁποῖος δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ κινηθῇ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὸν ἐβασάνιζαν ἐπὶ ἡμέρες καὶ ἑβδομάδες.

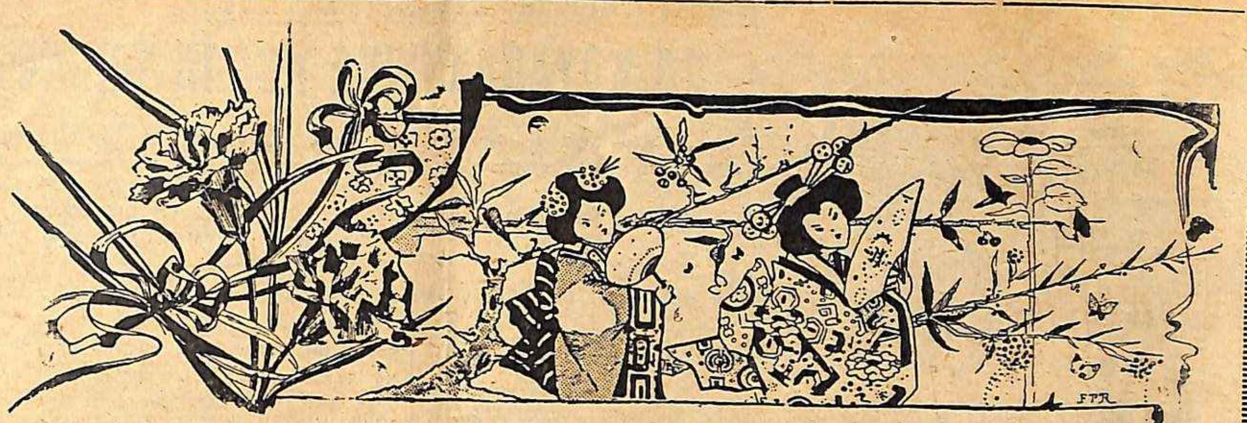

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πῶς ὁ Μπαλζὰκ ὀνειρευόταν διαρκῶς νὰ πλουτίση. Τὰ φανταστικὰ ἔπιπλά του. Ἡ περίεργες ἐπιγραφὲς τῶν τοίχων. Πῶς ἕνα βιβλίο τοῦ Κίπλιγκ ἔσωσε ἕνα στρατιώτη στὸν πόλεμο. Ἡ τελευταῖες στιγμὲς τοῦ Βύρωνος. Μιὰ ἀποκαλυπτικὴ ἐπιστολὴ τοῦ ὑπηρέτου του Φλέτσερ. Οἱ συγγραφεῖς ὡς σύζυγοι, κτλ. κτλ.

Ὁ ἀθάνατος συγγραφεὺς τῆς «Ἀνθρωπίνης Κωμωδίας» καὶ τόσων ἄλλων ἀριστουργημάτων Ὀνορὲ ντὲ Μπαλζὰκ ἂν καὶ ἦταν διαρκῶς σχεδὸν ἀπένταρος καὶ καταδιωκόταν ἀπὸ τοὺς δικαστικοὺς κλητῆρας, ἐν τούτοις ἔτρεφε πάντοτε ἕνα μεγάλο ὄνειρο, νὰ ἐπιπλώση πολυτελέστατα τὸ σπίτι του καὶ νὰ τὸ μεταβάλη σὲ... παλάτι!

Στὸ τέλος, μὲ τὸ νὰ περιγράφη κάθε τόσο στοὺς φίλους του τὰ σχέδια ἐπιπλώσεως καὶ διακοσμήσεως τοῦ σπιτιοῦ του, κατέληξε νὰ πιστέψη κι' ὁ ἴδιος πὼς ἔζουσε μέσα σὲ μέγαρο. Μὲ τὴ διαφορὰ μόνο ὅτι ἀντὶ τῶν πολυτελῶν ἐπίπλων, τὰ ὁποῖα δὲν ἀπέκτησε ποτέ, ὑπῆρχαν στοὺς τοίχους τοῦ σπιτιοῦ του ἡ ἑξῆς ἐπιγραφές:

— *«Ἐδῶ ταπετσαρία ἀπὸ πορφυρίτη!».*

— *«Ἐδῶ τζάκι τουρκικὸ ἀπὸ γαλάζιο μάρμαρο!».*

— *«Ἐδῶ ναπολιτάνικα μωσαϊκά!» κτλ. κτλ.*

Ἐνῷ ὅμως ἔπλαθε τὰ ὡραῖα αὐτὰ ὄνειρα καὶ ζοῦσε μὲ τὴ φαντασία του σ' ἕναν κόσμο πολυτελείας καὶ χλιδῆς, ὁ Μπαλζὰκ κατοικοῦσε μέσα στὰ ὁλόγυμνα δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ του καὶ στὸ παραμικρὸ κουδούνισμα τῆς πόρτας ἔτρεχε νὰ κρυφτῆ ἀπὸ φόβο μήπως εἶχαν ἔρθει οἱ δανεισταί του...

* * *

Ὁ μέγας Ἄγγλος μυθιστοριογράφος καὶ ποιητὴς Ρῆντυαρ Κίπλιγκ, ὁ ὁποῖος ἔχει τιμηθεῖ μὲ τὸ βραβεῖο Νόμπελ, συνηθίζει νὰ ἔχη πάντοτε στὴν ἀπομέσα τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του, πάνω ἀπ' τὸ μέρος τῆς καρδιᾶς, ἕνα ἀντίτυπο τοῦ ἀριστουργήματός του ποὺ τιτλοφορεῖται «Τὸ βιβλίο τῆς ζούγκλας».

Ὁ τόμος αὐτὸς τοῦ ἔργου του εἶχε σταλεῖ στὸν συγγραφέα πρὸ καιροῦ ἀπ' ἕνα στρατιώτη, τοῦ ὁποίου εἶχε σώσει τὴ ζωὴ κατὰ τὸν πόλεμο στὰ χαρακώματα. Ὁ στρατιώτης αὐτὸς δηλαδὴ εἶχε τὸ μυθιστόρημα τοῦ Κίπλιγκ μέσα στὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ μανδύα του, ὅταν σὲ μιὰ μάχη ἔτυχε νὰ τὸν χτυπήση στὸ μέρος αὐτὸ μιὰ σφαῖρα ἡ ὁποία βρίσκοντας ἐμπόδιο τὸ βιβλίο τοῦ Κίπλιγκ δὲν προχώρησε ὥς τὴν καρδιά του.

Μετὰ τὴν ἀνέλπιστη σωτηρία του, ὁ στρατιώτης ἔστειλε τὸν τόμο στὸ συγγραφέα μὲ μιὰ ἐπεξηγηματικὴ ἐπιστολή.

Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ προξένησε βαθειὰ ἐντύπωσι στὸν Κίπλιγκ, ὁ ὁποῖος ἔκτοτε δὲν ἀποχωρίστηκε ποτὲ τὸ ἀντίτυπο ἐκεῖνο τοῦ βιβλίου του καὶ τὸ ἔχει πάντα ἀπάνω του, εἰς ἀνάμνησιν ἐπὶ πλέον τοῦ γυιοῦ του ποὺ σκοτώθηκε στὸν πόλεμο.

* * *

Παλύτιμες καὶ ἀκριβεῖς πληροφορίες γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Βύρωνος μᾶς

παρέχει ὁ θαλαμηπόλος του Φλέτσερ, ἕνας πρώην γεωργὸς ἀπὸ τὸ Νιουστὲδ τῆς Ἀγγλίας, ὁ ὁποῖος ὑπηρέτησε τὸν ποιητὴ ἐπὶ εἴκοσι χρόνια συνεχῶς καὶ τὸν ἀκολούθησε στὸ Μεσολόγγι, ὅπου, ὡς γνωστόν, πέθανε ἀπὸ δυνατὸ κρυολόγημα.

Μετὰ τὸ θάνατο λοιπὸν τοῦ Βύρωνος ὁ Φλέτσερ ἔστειλε στὴν οἰκογένεια τοῦ ποιητῆ μιὰ ἐπιστολή, ἀνορθόγραφη καὶ ἁπλή, στὴν ὁποία, μεταξὺ ἄλλων, τοὔγραφε τὰ ἑξῆς:

«... *Στὶς 17 Ἀπριλίου 1824, δυὸ μέρες πρὶν πεθάνει, προσκαλέσαμε τέσσερες γιατροὺς Ἰταλούς, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ τὸν ἐξέτασαν, ἔκαμαν συμβούλιο κι' ἀποφάσισαν, ὅπως συνήθως, νὰ τοῦ γίνη ἀφαίμαξις. Ἄνοιξαν λοιπὸν τὸ μπράτσο τοῦ κυρίου μου καὶ τοῦ πῆραν ὀχτὼ οὐγκιὲς αἷμα. Τὸ αἷμα του ἔτρεχε ἄφθονο, ἀλλὰ μέσα στὶς ὀχτὼ οὐγκιὲς δὲν ὑπῆρχε παρὰ μιὰ μονάχα καθαρό. Ἔπειτα τοῦ ἦρθε παραλήρημα καὶ τὴν ἄλλη μέρα ὁ κύριός μου ἄρχισε νὰ λυώνη σιγὰ-σιγά. Τότε τὸν ἔπιασε πάλι παραμιλητὸ καὶ μοὖπε:*

» — Νὰ πᾶς στὴ γυναῖκα μου καὶ νὰ τῆς πῆς...

» Ἀλλὰ δὲν κατάφερε νὰ πῆ περισσότερα. Σὲ λίγο πάλι ἄρχισε νὰ μοῦ μιλᾶ γρήγορα-γρήγορα καὶ πολὺ σιγά. Μὰ καὶ τώρα δὲν μποροῦσα νὰ ξεχωρίσω τίποτα.

» — Ἐλπίζω νὰ κατάλαβες τί σοῦ εἶπα... μοῦ εἶπε τέλος ὁ κύριός μου.

» — Λόρδε μου, δὲν κατάλαβα... τοῦ ἀποκρίθηκα.

» Τότε ἐκεῖνος μοῦ εἶπε μὲ μεγάλη ταραχή:

» — Ἂν δὲν μὲ κατάλαβες, εἶνε ἀργὰ πειά...

» Καὶ σὲ λίγο, μὲ σβυσμένη φωνή, πρόσθεσε:

» — Λυποῦμαι, Φλέτσερ, ποὺ δὲν μὲ κατάλαβες. Τώρα πειὰ εἶν' ἀργὰ νὰ μὲ καταλάβης...

» Καὶ ὁ λόρδος ξεψύχησε ὕστερα, χωρὶς στεναγμὸ κι' ἀνασασμό...».

* * *

Κάποιο Ἀγγλικὸ περιοδικὸ ἀποφάσισε νὰ κάνη μιὰ ἔρευνα μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν του σχετικὰ μὲ τὸ ἂν εἶνε εὐχάριστη ἢ δυσάρεστη ἡ ζωὴ τῆς γυναίκας ἑνὸς διασήμου συγγραφέως. Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὶς περισσότερες ἀπαντήσεις ἡ γυναῖκες αὐτὲς εἶνε...δυστυχισμένες καὶ ἀξιολύπητες. Κι' αὐτὸ συμβαίνει γιὰ τρεῖς λόγους, κατὰ τὴν πλειοψηφία πάλι τῶν γνωμῶν:

1) Ἐπειδὴ ἡ προσωπικότης τῆς συζύγου σκεπάζεται κάτω ἀπὸ τὴ δόξα τοῦ συγγραφέως.

2) Ἐπειδὴ οἱ στενοὶ φίλοι τοῦ συγγραφέως γίνονται στενοὶ φίλοι καὶ τῆς συζύγου.

3) Ἐπειδὴ οἱ συγγραφεῖς, ὑποχρεωμένοι νὰ μένουν τὸν περισσότερο καιρὸ στὸ σπίτι, βαρυοῦνται γρήγορα τὴ γυναῖκα των.

ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΣΤΗ ΡΩΣΣΙΑ

ΤΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΚΟΛΠΑ ΤΩΝ “ΦΑΝΤΗΔΩΝ ΚΟΥΠΑ„

Τὸ πάθημα τοῦ χρυσοχόου. Πῶς τὸν γύμνωσαν οἱ συμμορίτες. Ὁ Κυβερνήτης τῆς Μόσχας περιέρχεται σ' ἀπόγνωσι. Ὁ ἀστυνομικὸς ἀπὸ τὴν Πετρούπολι. Πῶς τὸν ἐξευτέλισαν οἱ συμμορίτες καὶ τοῦ ἔκλεψαν τὴ γούνα του. Φάρσες εἰς βάρος τοῦ Πρίγκηπος Κυβερνήτου. Οἱ σωσίαι του. Πῶς συνελήφθη ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς. Οἱ συμμορίτες πουλᾶνε τὸ Κυβερνεῖο στοὺς Ἄγγλους περιηγητάς, κλπ. κλπ.

Οἱ δυὸ Ἄγγλοι καὶ τὸ παλάτι τοῦ Κυβερνήτου.

Λίγα χρόνια πρὸ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, οἱ κάτοικοι τῆς Μόσχας διεσκέδαζαν μὲ τοὺς ἄθλους μιᾶς μυστηριώδους συμμορίας, στὰ μέλη τῆς ὁποίας εἶχαν δώσει τὴν ἐπωνυμία «Οἱ Φάντηδες Κοῦπα» καὶ ἡ ὁποία εἶχε ἐξευτελίσει κυριολεκτικῶς τὴ Ρωσσικὴ Ἀστυνομία.

Θὰ σᾶς διηγηθοῦμε ἐδῶ μερικὰ ἀπ' τὰ πιὸ χαριτωμένα κόλπα τῆς συμμορίας αὐτῆς.

Μιὰ μέρα, πάνω στὴ γέφυρα Κουσνέτσκυ, ἕν' ἀπ' τὰ πιὸ πολυσύχναστα περάσματα τῆς Μόσχας, οἱ διαβάτες εἶδαν ἔξαφνα ἕναν ὀρθόδοξο ἀρχιεπίσκοπο, ὁ ὁποῖος φοροῦσε τὰ ἐπίσημα καὶ χρυσοστάλιστα ἄμφιά του καὶ τὴ χρυσῆ του μήτρα στὸ κεφάλι, νὰ τρέχη σὰν δαιμονοπιασμένος καὶ νὰ φωνάζη:

—Πιάστε τους!... Πιάστε τους!...

Ὁ σκοπὸς στρατιώτης, ποὺ φρουροῦσε στὴ γέφυρα, τὸν σταμάτησε καὶ τὸν ἐρώτησε τί συμβαίνει.

—Ἄφησέ με νὰ περάσω! τοῦ φώναξ' ἄγρια ὁ ἀρχιεπίσκοπος.

Μὰ ὁ στρατιώτης, ὁ ὁποῖος, ὅπως ὅλοι οἱ διαβάτες, εἶχε παραξενευτεῖ ἀπ' τὸ θέαμα τοῦ ἐξάλλου κληρικοῦ, τοῦ ἔφραξε τὸ δρόμο κι' ἐζήτησε νὰ μάθη τί συνέβαινε.

—Ἐμένα σταματᾶς, βλάκα; τοῦ εἶπε μαινόμενος ἐκεῖνος. Τοὺς ἄλλους ἔπρεπε νὰ σταματήσης.

—Ποιοὺς ἄλλους, δέσποτά μου;

—Τοὺς κλέφτες! Καὶ μὴ μὲ λὲς «δέσποτά μου». Δὲν εἶμαι δεσπότης. Εἶμαι χρυσοχόος καὶ μὲ λήστεψαν κάτι λωποδύτες, ποὺ τοὺς ἄφησες νὰ μοῦ ξεφύγουν...

Τότε ὁ στρατιώτης, μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι εἶχε νὰ κάνη μὲ τρελλό, σφύριξε καί, ὅταν σὲ λίγο ἔφτασαν μερικοὶ χωροφύλακες, τοὺς παρέδωσε τὸ δεσπότη... Οἱ χωροφύλακες τὸν ὡδήγησαν στὸ πλησιέστερο Ἀστυνομικὸ τμῆμα, ὅπου αὐτὸς διηγήθηκε κλαίγοντας τὰ ἑξῆς περίεργα:

Ἦταν πραγματικὰ χρυσοχόος. Πρὶν ἀπὸ μιὰ βδομάδα παρουσιάστηκαν στὸ κατάστημά του μερικοὶ κύριοι, οἱ ὁποῖοι τοῦ εἶπαν ὅτι ἐρχόντουσαν ἀπὸ κάποια ἐπαρχία καὶ τοῦ παράγγειλαν ἀρχιερατικὰ ἄμφια, γιὰ τὸ δεσπότη τους, χρυσοκέντητα, μὲ μίτρα, πατερίτσα κλπ. Μετὰ μιὰ βδομάδα—τὴν ἡμέρα αὐτὴν ἀκριβῶς — ξαναπῆγαν στὸ κατάστημά του, τὸ μεσημέρι, τὴν ὥρα ποὺ ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι κι' οἱ τεχνίτες του εἶχαν φύγει γιὰ νὰ γευματίσουν.

Ὁ χρυσοχόος τοὺς ἔδειξε τὰ ἄμφια ποὺ ἦσαν πειὰ ἕτοιμα, ἀλλὰ οἱ ἄγνωστοι τοῦ εἶπαν ὅτι ἤθελαν νὰ ἰδοῦν πῶς θὰ πήγαιναν στὸ δεσπότη τους καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ τὰ φορέση ὁ ἴδιος. Πρόθυμος αὐτὸς κι' εὐχαριστημένος γιατὶ θὰ ποζάριζε σὰν δεσπότης, τὰ φόρεσε.

Ἀλλὰ τότε δυὸ ἀπ' τοὺς ἀγνώστους τὸν ἔπιασαν, τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν φίμωσαν, ἐνῷ οἱ σύντροφοί τους ἄρχισαν νὰ γεμίζουν τὶς τσέπες τους μὲ τὰ πολυτιμώτερα χρυσαφικὰ καὶ κοσμήματα τοῦ καταστήματος.

Ἔπειτα, ἀφοῦ τὸ ξεγύμνωσαν κυριολεκτικῶς, ἔφυγαν...

Ὁ φτωχὸς χρυσοχόος, ὅταν σὲ λίγο κατώρθωσε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὰ δεσμὰ κι' ἀπ' τὸ φίμωτρο, ὥρμησε, ντυμένος ὅπως ἦταν μὲ τ' ἀρχιερατικὰ ἄμφια, γιὰ νὰ τοὺς καταδιώξη. Μὰ τὸν σταμάτησε, ὅπως εἴδαμε, ὁ σκοπὸς στρατιώτης κι' ἔτσι οἱ κλέφτες ξέφυγαν...

Ὅλοι οἱ Μοσχοβῖτες γέλασαν μὲ τὴν καρδιά τους γιὰ τὸν ἔξυπνο τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε γίνει ἡ ληστεία αὐτή...

Οἱ κλέφτες ὅμως δὲν περιορίστηκαν μόνο σ' αὐτή. Τὴν ἄλλη μέρα ἔστειλαν ἕνα γράμμα στὸ χρυσοχόο κι' ἄλλο ἕνα στὸ διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας, μὲ τὴ ὑπογραφὴ «Ἡ συμμορία τοῦ Φάντη Κοῦπα», κι' ἔλεγαν ὅτι ἦταν περιττὸ νὰ γίνουν ἀνακρίσεις καὶ ἔρευνες γιατὶ ποτὲ ἡ Ἀστυνομία δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ τοὺς συλλάβη. Καὶ πραγματικὰ ὅλες ἡ ἀναζητήσεις τῆς Ἀστυνομίας πῆγαν χαμένες.

Σὲ λίγον καιρὸ οἱ ἴδιοι κλέφτες ἔκαναν κι' ἄλλη ληστεία κι' ἔπειτα ἄλλες καὶ κάθε φορὰ ἔστελναν στὰ θύματα καὶ στὸ διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας γράμματα, πάντοτε μὲ τὴν ὑπογραφὴ «Ἡ συμμορία τοῦ Φάντη Κοῦπα», στὰ ὁποῖα ἔλεγαν ὅτι ἦταν ἀνώφελο νὰ γίνουν ἀνακρίσεις.

— Πιάστε τους!... Πιάστε τους!

Ὁ Κυβερνήτης τῆς Μόσχας πρίγκηψ Ντολγκόρνσκυ ἦταν ἔξω φρενῶν γιὰ τὴν αὐθάδεια τῶν συμμοριτῶν, κι' ἔγραφε στὴν κυβέρνησι, στὴν Πετρούπολι, ζητῶντας νὰ τοῦ στείλη ἕναν ἔξυπνο καὶ ἱκανὸ ἀστυνομικό.

Πραγματικὰ τοῦ ἔστειλαν τὸν περίφημο ἀρχιαστυνόμο Σχουλγκίν, ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο τὸ καλύτερο λαγωνικὸ τῆς Ρωσσικῆς Ἀστυνομίας. Μὰ οὔτε αὐτὸς δὲν κατώρθωσε ν' ἀνακαλύψη τίποτε, μολονότι ἡ ληστεῖες ἐξακολουθοῦσαν.

Οἱ Φάντηδες Κοῦπα μάλιστα θέλησαν νὰ τὸν ἐξευτελίσουν καὶ αὐτὸν μὲ τὸ χειρότερο τρόπο.

Μιὰ μέρα λοιπὸν παρουσιάστηκε στὸ γραφεῖο του ἕνας ὑπηρέτης μὲ οἰκοστολὴ καὶ τοῦ εἶπε:

—Μ' ἔστειλε ἡ κυρία κόμησσα Ὀρλόβα νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ πᾶτε ἀμέσως στὸ μέγαρό της, γιὰ κάτι πολὺ σπουδαῖο ποὺ δὲν ἐπιδέχεται ἀναβολή. Ἔχω καὶ τὸ ἔλκυθρο τῆς κυρίας κομήσσης ἀπ' ἔξω γιὰ νὰ σᾶς ὁδηγήσω ὡς ἐκεῖ.

Ὁ Σχουλγκὶν ἐγνώριζε προσωπικῶς τὴν πλουσιωτάτη κόμησσα. Δὲν μποροῦσε φυσικὰ παρὰ νὰ ἱκανοποιήση τὴν παράκλησί της, ἀφοῦ μάλιστα ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ σπουδαία ὑπόθεσι.

Φόρεσε τὴ γούνα του, βγῆκε ἀπ' τὸ γραφεῖο του ἀκολουθῶντας τὸν ὑπηρέτη κι' ἀνέβηκε στὸ πολυτελὲς ἔλκυθρο ποὺ περίμενε καὶ ποὺ τ' ὡδηγοῦσε ἕνας ἁμαξᾶς ἐπίσης μὲ οἰκοστολή. Ὅταν ἔφτασαν στὸ μέγαρο τῆς κομήσσης, ὁ ὑπηρέτης κατέβηκε, κι' ἐπροπορεύθηκε ὡς τὸ χώλλ. Ἐκεῖ εἶπε σ' ἕναν ἄλλον ὑπηρέτη ν' ἀναγγείλη στὴν κόμησσα ὅτι «ἦρθε ὁ κύριος Σχουλγκὶν νὰ τὴν ἰδῆ», ἔπειτα παρέλαβε τὴ γούνα ποὺ ἔβγαλε ὁ ἀρχιαστυνόμος καὶ ξαναγύρισε στὴ θέσι του, στὸ ἔλκυθρο.

Ἀλλ' ὅταν ὁ ἀρχιαστυνόμος βρέθηκε μπροστὰ στὴν κόμησσα, ἔμαθε ὅτι αὐτὴ οὔτε τὸν χρειαζόταν, οὔτε εἶχε στείλει ὑπηρέτη καὶ ἔλκυθρο νὰ τὸν καλέση. Ἔκπληκτος ὁ Σχουλγκὶν βγῆκε στὸ δρόμο νὰ βρῆ τὸν ὑπηρέτη, ἀλλ' αὐτὸς εἶχε γίνει ἄφαντος μαζὺ μὲ τὸ ἔλκυθρο καὶ μὲ τὴ γούνα τοῦ ἀρχιαστυνόμου.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ ἀστυνομικὸς ἔλαβε ταχυδρομικῶς ἕνα γράμμα μὲ τὴν ὑπογραφὴ «Ἡ συμμορία τοῦ Φάντη Κοῦπα», στὸ ὁποῖο τοῦ ἔλεγαν ὅτι καλὰ θὰ ἔκανε νὰ μὴν ξανανακατευθῆ στὶς δουλειές τους καὶ νὰ γυρίση στὴν Πετρούπολι, γιατὶ θὰ ὑφίστατο καὶ ἄλλους ἐξευτελισμούς, ἀκόμα χειρότερους. Ἔτσι ὁ Σχουλγκὶν ξαναγύρισε ἄπρακτος στὴν Πετρούπολι.

Ὁ Κυβερνήτης ὅμως τῆς Μόσχας στρατηγὸς πρίγκηψ Ντολγκόρνσκυ δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀφήση ἀτιμώρητους τοὺς συμμορίτες. Καί, μιὰ μέρα, δήλωσε στὶς ἐφημερίδες, ὅτι ἀνελάμβανε αὐτοπροσώπως τὶς ἔρευνες γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τῆς συμμορίας, καὶ ὅτι τὴ φορὰ αὐτὴ δὲν θὰ τοῦ ξέφευγε. Οἱ συμμορίτες ὅμως τὸν τιμώρησαν πολὺ γρήγορα γιὰ τὴν ἀπειλή του αὐτή.

Τὸ μεσημέρι τῆς ἐπομένης τοῦ ἀνέφεραν ὅτι τὸ ἴδιο πρωῒ σὲ πέντε-ἕξη σημεῖα τῆς Μόσχας εἶχαν θεαθεῖ ταυτοχρόνως ἄνθρωποι μὲ τὸ δικό του παρουσιαστικό, μὲ τὴ δική του στολή, καὶ μὲ ἔλκυθρα ἀκόμα σὰν τὸ δικό του, οἱ ὁποῖοι εἶχαν πάει στὰ διάφορα ἀστυνομικὰ τμήματα κι' εἶχαν δώσει διαταγές, σχετικῶς μὲ τὴν καταδίωξι τῆς συμμορίας τοῦ Φάντη Κοῦπα.

Ὁ στρατηγὸς κατάλαβε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ φάρσας ποὺ σκάρωναν εἰς βάρος του οἱ συμμορίτες κι' ἔγινε ἔξω φρενῶν. Ἔδωσε ἀμέσως διαταγὴ νὰ συλληφθοῦν ὅσοι θεαθοῦν ἐμφανιζόμενοι ὡς σωσίαι του. Τόση δὲ ἦταν ἡ μανία του ὥστε μπῆκε στὸ ἔλκυθρό του καὶ ἄρχισε νὰ γυρίζη ἐδῶ κι' ἐκεῖ μέσ' τὴ Μόσχα, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ συναντήση κανέναν ἀπ' αὐτοὺς καὶ νὰ τὸν συγυρίση ὅπως τοὔπρεπε. Ἀλλ' αὐτὸ ἀκριβῶς τοῦ βγῆκε σὲ κακό.

Σ' ἕναν ἀπόμερο δρόμο διασταυρώθηκε μ' ἕναν νεαρὸ ἀξιωματικὸ τῆς Ἀστυνομίας, ὁ ὁποῖος τὸν συνέλαβε καὶ τὸν παρέδωσε σὲ μιὰ περίπολο ὡς «ἕναν ἀπ' τοὺς σωσίας τοῦ στρατηγοῦ κυβερνήτου». Ἔτσι, ὁ πρίγκηψ Ντολγκόρνσκυ, παρ' ὅλες τὶς διαμαρτυρίες, τὶς βλαστήμιες καὶ τὶς ἀπειλές του ὡδηγήθηκε σ' ἕνα ἀστυνομικὸ τμῆμα, στὸ ὁποῖο τὸν ἐκράτησαν μιὰ ὥρα περίπου, ἐπειδὴ ὁ διοικητὴς κι' οἱ ἀξιωματικοὶ δὲν ἤθελαν νὰ πιστέψουν ὅτι αὐτὸς ἦταν πράγματι ὁ Διοικητὴς τῆς Μόσχας. Στὴν ἀρχὴ μάλιστα, ὁ ἀστυνόμος τοῦ τράβηξε μὲ δύναμι τὰ γένεια, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι δὲν ἦταν ψεύτικα!...

Ἡ κλοπὴ τῆς γούνας τοῦ Σχουλγκίν.

Οἱ Φάντηδες Κοῦπα δὲν περιορίστηκαν μονάχα σ' αὐτό. Ἔπειτ' ἀπὸ λίγες μέρες σκάρωσαν στὸν Κυβερνήτη τῆς Μόσχας καὶ μιὰ ἄλλη φάρσα, ἀκόμα πιὸ καταπληκτική. Οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, πούλησαν τὸ μέγαρό του!

Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες εἶχαν πάει στὴ Μόσχα δυὸ πάμπλουτοι Ἄγγλοι περιηγηταί. Τρεῖς λοιπὸν ἀπ' τοὺς συμμορίτες παρουσιάστηκαν σ' αὐτούς, τοὺς εἶπαν ὅτι πουλιόταν σὲ πολὺ φθηνὴ τιμὴ τὸ μέγαρο τοῦ κυβερνήτου καὶ τοὺς πρότειναν νὰ τ' ἀγοράσουν. Οἱ Ἄγγλοι βρῆκαν τὴν πρότασι καλὴ καὶ ζήτησαν νὰ ἰδοῦνε πρῶτα τὸ μέγαρο.

Οἱ συμμορίτες, τότε, παρουσιάστηκαν στὸ στρατηγὸ Ντολγκόρνσκυ καὶ τοῦ εἶπαν ὅτι δυὸ Ἄγγλοι ἀριστοκράτες περιηγηταὶ ποὺ περνοῦσαν ἀπ' τὴ Μόσχα, ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἐπισκεφθοῦν καὶ νὰ περιεργασθοῦν τὸ παλάτι του, γιὰ τὴν πολυτέλεια καὶ τὴ μεγαλοπρέπεια τοῦ ὁποίου εἶχαν ἀκούσει νὰ γίνεται πολὺς λόγος. Ὁ στρατηγὸς ἀνύποπτος καὶ κολακευμένος, τοὺς δήλωσε ὅτι δὲν εἶχε ἀντίρρησι.

Τὴν ὡρισμένη λοιπὸν ὥρα οἱ συμμορίτες ὡδήγησαν τοὺς Ἄγγλους στὸ παλάτι καὶ τοὺς παρουσίασαν στὸ στρατηγό, ὁ ὁποῖος καμαρώνοντας προθυμοποιήθηκε νὰ τοὺς συνοδεύση κιόλας στὰ διάφορα διαμερίσματα. Ἐννοεῖται ὅτι οὔτ' αὐτὸς ἤξερε ἀγγλικά, οὔτε οἱ περιηγηταὶ ρωσσικὰ καὶ χρέη διερμηνέως ἔκαναν οἱ συμμορίτες.

Εὐχαριστημένοι οἱ περιηγηταὶ δήλωσαν ὅτι δέχονται ν' ἀγοράσουν τὸ παλάτι. Βγαίνοντας ἀπὸ κεῖ οἱ συμμορίτες τοὺς πῆγαν σ' ἕνα συμβολαιογραφεῖο, ποὺ εἶχε ἀνοίξει, λίγες βδομάδες πρίν, ἕνας σύντροφός τους. Ἐκεῖ ἔδειξαν στοὺς περιηγητὰς πλαστὰ πληρεξούσια τοῦ στρατηγοῦ πρὸς αὐτούς, γιὰ νὰ κάνουν τὴν ἀγοραπωλησία. Συντάχθηκε ἕνα κανονικὸ συμβόλαιο καὶ μετὰ τὴν ὑπογραφή του, οἱ ξένοι παρέδωσαν στοὺς συμμορίτες ἕνα τσὲκ γιὰ τὸ ποσὸ ποὺ εἶχε συμφωνηθεῖ.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἔφαγαν ὅλοι μαζὺ καὶ τὸ πρωῒ τῆς ἐπομένης οἱ Ἄγγλοι παρουσιάστηκαν στὸ μέγαρο τοῦ κυβερνήτου, σὰν ἀφέντηδες πειά, γιὰ νὰ κάνουν κατοχή.

Καθένας φαντάζεται τὴν κατάπληξι καὶ τὴ μανία τοῦ στρατηγοῦ ὅταν ἔμαθε τί εἶχε συμβεῖ. Ὅλη ἡ Ἀστυνομία ἐτέθη εἰς κίνησιν, ἀλλὰ τὸ μόνο ποὺ κατώρθωσε ἦταν νὰ κατάσχη τὰ ἔπιπλα τοῦ ψευτοσυμβολαιογραφείου.

Ὁ πρίγκηψ Ντολγκόρνσκυ, γιὰ νὰ σώση τὸ γόητρο τοῦ Ρωσσικοῦ κράτους πλήρωσε στοὺς Ἄγγλους—ἀπ' τὸ δημόσιο ταμεῖο φυσικά—τὸ ποσὸν ποὺ εἶχαν δώσει γιὰ τὴν ἀγορὰ τοῦ μεγάρου του καὶ τὸ ὁποῖον οἱ συμμορίτες εἶχαν φροντίσει νὰ εἰσπράξουν πρωῒ-πρωῒ ἀπὸ τὴν Τράπεζα.

Ἀμέσως μετὰ τὸ τερατῶδες ἐκεῖνο κόλπο, ἡ συμμορία τοῦ Φάντη Κοῦπα ἔγινε ἄφαντη. Δὲν ἔδωσε πειὰ σημεῖα ζωῆς καὶ κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτὲ τὸ παραμικρὸ γιὰ τὴν ὀργάνωσί της καὶ γιὰ τὰ μέλη της.

ΕΚΛΕΚΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἕνας ἀββᾶς θεατρικὸς συγγραφεύς. Τὸ μυστηριῶδες μπιλλιέτο μὲ τὰ ἕντεκα Π. Ἡ τραγωδία ἑνὸς ἠθοποιοῦ τῆς ἀρχαιότητος. Πῶς παρουσιάστηκε στὴ σκηνή, κρατῶντας τὴν τέφρα τοῦ γυιοῦ του. Ὁ Ναπολέων κι' ὁ θρόνος. Ἡ ἑτοιμότης τοῦ Δάντη, κτλ. κτλ.

Ὁ ἀββᾶς Πελλεγρῖνος ἔδωσε κάποτε στὸ θέατρο μιὰ ἐξωφρενικὴ ἔμμετρη τραγωδία του, τὸν «Πέλοπα», ἡ ὁποία σφυρίχτηκε ἀγρίως, στὴν πρώτη της παράστασι.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ ποιητὴς ἀββᾶς ἔλαβε ἕνα μπιλλιέτο στὸ ὁποῖο ἦσαν γραμμένα μονάχα τὰ ἑξῆς:

«Π.Π.Π.Π.Π.Π.Π.Π.Π.Π.Π.».

Ὁ Πελλεγρῖνος δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη τί ἐσήμαιναν ἡ ἐπαναλήψεις αὐτὲς τοῦ γράμματος «Π.». Κάποιος φίλος του ὅμως ποὺ ἔτυχε νὰ δῆ τὸ μπιλλιέτο, τοῦ ἔδωσε τὴν ἑξῆς ἐξήγησι:

— Στὸ μπιλλιέτο αὐτὸ δὲν εἶνε γραμμένα παρὰ τὰ ἀρχικὰ μόνο γράμματα μιᾶς ὁλοκλήρου φράσεως, τῆς ἑξῆς:

«Πέλωψ, ποίημα παράδοξον, ποιηθὲν παρὰ Πελλεγρίνου, πτωχοῦ προβηγκιανοῦ παπᾶ, παρασίτου ποιήσεως»!

* * *

Ὁ ἀρχαῖος τραγωδὸς Παῦλος, ἔπαιζε κάποτε τὸ ρόλο τῆς Ἠλέκτρας, στὴν ὁμώνυμη τραγωδία. Στὴ δραματικώτερη ὅμως στιγμὴ τοῦ ἔργου, ἀντὶ νὰ παρουσιαστῆ στὴ σκηνὴ μὲ τὴν τεφροδόχο τοῦ Ὀρέστη, παρουσιάστηκε κρατῶντας στὴν ἀγκαλιά του τὴν κάλπη ποὺ περιεῖχε τὴν τέφρα τοῦ γυιοῦ του, ὁ ὁποῖος εἶχε πεθάνει τὸ ἴδιο ἀπόγευμα.

Τὸ τί ἐπακολούθησε εἶνε ἀδύνατο νὰ περιγραφῆ. Ἡ παράστασις διεκόπη, γιατὶ ὁλόκληρο τὸ θέατρο ἀντηχοῦσε ἀπὸ τοὺς λυγμοὺς τῶν θεατῶν.

* * *

Ὁ περίφημος ἠθοποιὸς Αἴσωπος, ἔπαιζε κάποτε στὸ θέατρο τοῦ Διονύσου τὸν «Ἀτρέα». Στὴν τραγικώτερη σκηνὴ τοῦ ἔργου, στὴ σκηνὴ δηλαδὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἀτρεὺς πνέει μένεα γιὰ τὸν θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ του, κάποιος ὑπηρέτης τοῦ θεάτρου διέσχισε τρέχοντας τὴ σκηνὴ καὶ πέρασε ἀπὸ κοντά του.

Ὁ Αἴσωπος, τότε, συνεπαρμένος ἀπὸ τὸν ρόλο του, τοῦ κατάφερε ἕνα τέτοιο χτύπημα στὸ κεφάλι μὲ τὸ σκῆπτρο ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του, ὥστε τὸν ἄφησε στὸν τόπο!

* * *

Στὶς 16 Ὀκτωβρίου 1797 ὁ ὑπουργὸς τῆς Αὐστρίας Κόμπενζλ κι' ὁ Ναπολέων Βοναπάρτης ὁ ὁποῖος τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἤτανε ἁπλὸς στρατηγὸς ὑπὸ τὶς διαταγὲς τοῦ Διευθυντηρίου, συναντήθησαν στὸ Καμποφόρμο γιὰ νὰ συζητήσουν τοὺς ὅρους τῆς εἰρήνης μεταξὺ τῶν δυὸ χωρῶν.

Ἡ συνάντησις ἔγινε σὲ μιὰ αἴθουσα, στὴν ὁποία, κατὰ τὸ Αὐστριακὸ ἔθιμο, εἶχε στηθεῖ ἕνας ὑψηλὸς θρόνος ποὺ συμβόλιζε τὸν Αὐτοκρατορικὸ θρόνο τῆς Αὐστρίας. Ὁ Ναπολέων ὅμως, ὅταν ἔμαθε τί συμβόλιζε ὁ θρόνος αὐτὸς εἶπε στὸν Αὐστριακὸ ὑπουργό:

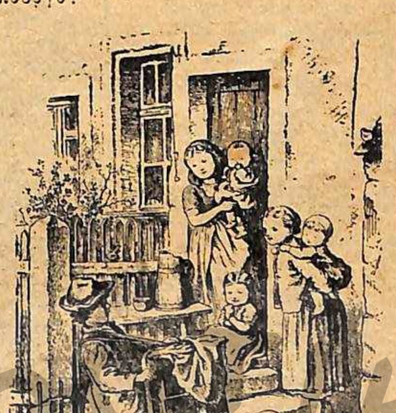

—Ἀκοῦστε... Πρὶν ν' ἀρχίσουμε τὴ συζήτησι πρέπει νὰ διατάξετε νὰ σηκώσουν αὐτὸ τὸ θρόνο, γιατὶ ἐγὼ ὅταν βλέπω ἕνα θρόνο πιὸ ψηλὸ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, νοιώθω ἀμέσως τὴν ἐπιθυμία νὰ... καθήσω σ' αὐτόν!...

* * *

Ἡ λαϊκὴ παράδοσι, θέλοντας νὰ δείξη τὴν ἑτοιμότητα τοῦ πνεύματος τοῦ Δάντη, ἀναφέρει τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτό του: Μιὰ μέρα κάποιος ρώτησε τὸν ποιητὴ ποιὰ εἶνε ἡ καλύτερη μπουκιά, κι' ὁ Δάντης, χωρὶς νὰ πολυσκεφτῆ, τοῦ ἀπάντησε: «Τὸ αὐγό».

Ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο παρουσιάστηκε ὁ ἴδιος ἄνθρωπος στὸ Δάντη, ὁ ὁποῖος δὲν τὸν εἶχε ξαναδεῖ καὶ τὸν ρώτησε πάλι: «Μὲ τί;»

Μὰ ὁ Δάντης, χωρὶς νὰ χάση καιρό, ἂν καὶ ρωτήθηκε ξαφνικά, τοῦ ἀπάντησε:

—Μὲ τὸ ἁλάτι!

* * *

Κάποτε ἕνας Γάλλος πλοίαρχος τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ εἶχε μαζύ του στὸ καράβι του ἕναν παπαγάλο. Ὁ παπαγάλος λοιπὸν αὐτὸς ἔτυχε νὰ παρευρεθῆ σὲ μιὰ ναυμαχία καί, τρομαγμένος ἀπὸ τὸν κρότο τῶν κανονιῶν, τρύπωσε στὸ ἀμπάρι. Ὅταν τελείωσε ἡ ναυμαχία, ὁ δυστυχισμένος παπαγάλος βγῆκε ἀπὸ τὴν κρύπτη του μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό. Ἀπὸ τότε μάλιστα δὲν μποροῦσε νὰ προφέρη τίποτε ἄλλο παρὰ μόνο ἕνα βραχνὸ καὶ ἀδιάκοπο «μπάμ-μπούμ» ποὺ τοῦ εἶχε μείνει ἀπὸ τὴ ναυμαχία.

Ἐπίσης, κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν ἐμφυλίων πολέμων τῆς Ἀγγλίας, ἕνας παπαγάλος τσακώθηκε μ' ἕναν πετεινό, ὁ ὁποῖος τὸν νίκησε καὶ τοῦ ξερρίζωσε μερικὰ φτερὰ ἀπὸ τὴ ράχι του. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι τὰ φτερὰ ποὺ ξαναβγῆκαν στὴν ἴδια θέσι εἶχαν κάτασπρο χρῶμα καὶ ἀποτελοῦσαν ἔτσι μιὰ χτυπητὴ ἀντίθεσι μὲ τὸ ὑπόλοιπο πρασινόχρωμο φτέρωμα τοῦ πουλιοῦ.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικολ. Β. Δαμιανοῦ, Λεωφόρος Ἀλεξάνδρας 209. Ἀναλαμβάνονται παντὸς εἴδους ἀστικαὶ ὑποθέσεις παρ' ἅπασι τοῖς ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις. Εἰδικότης: Φορολογικαί, Διοικητικαὶ καὶ ἐν γένει Οἰκονομικαὶ ὑποθέσεις. Ὧραι γραφείου 8—9 π. καὶ 4—5 μ.μ.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Κασσιανὴ προχωροῦσε ἀφηρημένη. Σταματοῦσε κάθε τόσο μπροστὰ στὶς μεγάλες γλάστρες, στὶς ὁποῖες φύτρωναν ὡραῖα λουλούδια καί, σκύβοντας, φαινόταν σὰν ν' ἀναπνέῃ τὸ ἄρωμά τους.

Ὁ Θεόφιλος εἶχε ἀπομείνει τώρα καρφωμένος στὴ θέσι του ἀκίνητος μπροστὰ στὴ θεία αὐτὴ ὀπτασία.

Εἶχε νὰ ἰδῆ τὴν Κασσιανὴ ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῶν γάμων του. Μὰ ἔβλεπε τώρα πὼς μέσα στὰ τρία αὐτὰ χρόνια, ἡ ὀμορφιά της εἶχε γίνει ἀκόμα πιὸ αἰθερία.

— Ἡ Κασσιανή! Ἡ Κασσιανή! τραύλιζε ἀναστατωμένος.

Ὁ γέρος ἱερεὺς εἶχε σταθεῖ κι' αὐτὸς κατάπληκτος, βλέποντας τὴν ἐντύπωσι ποὺ εἶχε προκαλέσει στὸν Αὐτοκράτορα ἡ ἐμφάνισις τῆς Κασσιανῆς.

Οὔτε ὁ ἴδιος ὁ Θεόφιλος δὲν θὰ πίστευε πὼς θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ συγκινηθῆ ποτὲ τόσο ξαναβλέποντας τὴ νέα ποὺ εἶχε ἀγαπήσει ἄλλοτε καὶ τὴν ὁποία θεωροῦσε χαμένη γιὰ πάντα...

Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, ὅλος ὁ παληός του ἔρωτας εἶχε ξαναγεννηθεῖ μέσ' στὴν καρδιά του, φλογερὸς καὶ δυνατὸς ὅσο καὶ τὴν πρώτη του στιγμή.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου, κυριευμένος τώρα ὁλόκληρος ἀπὸ τὸ σφοδρό του πάθος, εἶχε ξεχάσει πειὰ τὰ πάντα. Εἶχε πάψει νὰ βλέπη κι' αὐτὸν ἀκόμα τὸν ἱερέα ποὺ στεκόταν κοντά του καί, σὲ μιὰ στιγμὴ ἐρωτικῆς παραφορᾶς, μὴ μπορῶντας νὰ κρατηθῆ πειά, ἅπλωσε τὰ χέρια του κι' ἔκανε μερικὰ βήματα μπροστά, φωνάζοντας:

—Κασσιανή!... Κασσιανή!...

Ἡ νέα μοναχή, ἀκούγοντας τ' ὄνομά της, στάθηκε ἀπότομα...

Γύρισε καὶ κύτταξε πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐρχόταν ἡ φωνὴ κι' ἀμέσως ἀναγνώρισε τὸ Θεόφιλο.

Μιὰ θανάσιμη χλωμάδα ἁπλώθηκε στὸ πρόσωπό της, κλονίστηκε καὶ σωριάστηκε κάτω λιπόθυμη, βγάζοντας ἕναν ἐλαφρὸ ἀναστεναγμό.

Ὁ Θεόφιλος, βλέποντάς την νὰ πέφτη, ἔτρεξε πρὸς αὐτήν...

Γονάτισε πλάϊ της, τὴν σήκωσε μέσα στὰ χέρια της καὶ ψιθύρισε, κυττάζοντας τὰ κλεισμένα της μάτια:

—Γλυκειά μου... ἀγαπημένη μου Κασσιανή...

Μὰ ἡ Κασσιανὴ οὔτε ἄκουγε τὰ λόγια του, οὔτε ἄνοιγε τὰ μάτια της. Τὰ χέρια της ἦσαν παγωμένα καὶ τὰ χείλη της κατάλευκα.

Ὁ Θεόφιλος, βλέποντας τὴ λιποθυμία της νὰ παρατείνεται, ἀνησύχησε...

Κύτταξε γύρω του κι' ἅμα εἶδε τὸ γέρο ἱερέα, ὁ ὁποῖος εἶχε τρέξει κι' αὐτὸς κοντά, τοῦ εἶπε:

—Ποῦ εἶνε τὸ κελλί της;...

Ὁ ἱερεὺς τοῦ ἔδειξε τότε μιὰ πόρτα ποὺ βρισκόταν στὴν ἀριστερὴ μεριὰ τῆς στοᾶς.

Ἀμέσως ὁ Θεόφιλος σήκωσε τὴν Κασσιανὴ μέσα στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἐνῷ ὁ ἱερεὺς ἔτρεχε πρῶτος ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ της, διευθύνθηκε κι' ἐκεῖνος πρὸς αὐτὸ μαζὺ μὲ τὸ πολύτιμο φορτίο του.

Σὲ λίγο, ὁ Θεόφιλος ἀπόθετε τὴν Κασσιανὴ στὸ ἀσκητικὸ κρεββάτι της.

Ἐκεῖ ἡ μοναχὴ ἄνοιξε τέλος τὰ μάτια της καὶ κύτταξε γύρω της τρομαγμένη.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ὅμως, φοβούμενος μήπως ἡ παρουσία του τῆς προκαλέσει κανένα καινούργιο κλονισμό, εἶχε σπεύσει νὰ βγῆ ἔξω, ἀφοῦ προηγουμένως συνέστησε στὸν ἱερέα νὰ μὴν ἀποκαλύψη σὲ κανένα τὴν παρουσία του στὸ μοναστῆρι.

Ἡ Κασσιανή, μὴ βλέποντας κοντά της παρὰ τὸν ἱερέα, ἔφερε τὸ χέρι της στὰ μάτια της. Ἔπειτα ψιθύρισε μὲ φωνὴ σβυσμένη:

—Μὰ ποιὸς ἦταν ἐδῶ πρὸ ὀλίγου;

—Κανείς, κόρη μου, τῆς ἀπάντησε ὁ ἱερεύς, κανονίζοντας τὴν ἀπάντησί του, σύμφωνα μὲ τὶς ὑποδείξεις τοῦ Θεοφίλου.

—Μὰ πῶς;... τραύλισε ἡ Κασσιανή. Μὰ μοῦ φάνηκε πὼς εἶδα.

—Ὄχι... Ὄχι... τῆς ἀπάντησε καὶ πάλι ὁ ἱερεύς. Δὲν ἦταν κανείς, σὲ βεβαιώνω...

— Ἴσως, ἔκανε ἡ Κασσιανή. Πιθανὸν νὰ ἦταν ὀφθαλμαπάτη...

Καὶ ξανάκλεισε πάλι τὰ μάτια της γιὰ νὰ βυθιστῆ σὲ ὕπνο.

Ὁ Θεόφιλος, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ κελλὶ τῆς Κασσιανῆς, στάθηκε ἀπ' ἔξω ἀναποφάσιστος.

Ἤθελε νὰ φύγη, μὰ τοῦ ἔλειπε ἡ δύναμις ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἕνα συναίσθημα, ἄγνωστο καὶ μυστηριῶδες, μὰ ἐξαιρετικὰ δυνατό, τὸν κρατοῦσε καρφωμένον ἐκεῖ... Πῶς νὰ ἔφευγε, ἀφοῦ εἶχε ξαναβρεῖ ἐπιτέλους ἐκείνην ποὺ ἀποτελοῦσε τὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς του ὁλόκληρης;

Μιὰ κλειστὴ πόρτα τὸν ἐχώριζε μόνο ἀπὸ τὴν Κασσιανή. Ἔρριξε ἕνα βλέμμα σ' αὐτὴ καὶ ψιθύρισε:

—Πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα αὐτὴ βρίσκεται ὁ ἔρωτάς μου, βρίσκεται ὁλόκληρη ἡ ζωή μου... Τὴν πόρτα λοιπὸν αὐτοῦ τοῦ σκοτεινοῦ τάφου μέσα στὸν ὁποῖο κλείστηκε ἡ ἀγάπη μου, ἐγὼ θὰ τὴν ἀνοίξω καὶ θὰ τὴν κομματιάσω. Δὲν θὰ εἶμαι ἄξιος τοῦ αὐτοκρατορικοῦ μου τίτλου ἂν δὲν τὸ κάνω αὐτό... Καὶ ὁρκίζομαι στὸ Θεὸ ὅτι θὰ ξαναϊδῶ τὴν Κασσιανή, ἔστω κι' ἂν ἀναγκαστῶ νὰ ξεχάσω ποιὸς εἶμαι...

Ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Θεόφιλος, διευθύνθηκε πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ μοναστηριοῦ, βγῆκε ἔξω, καβάλλησε τὸ ἄλογό του καί, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν ὑπασπιστή του, ὁ ὁποῖος τὸν περίμενε ἐκεῖ, διευθύνθηκε πρὸς τ' ἀνάκτορό του.

Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, κλείστηκε μέσα στὰ διαμερίσματά του, ἀπαγορεύοντας αὐστηρὰ τὴν εἴσοδο σὲ ὅλους. Μόνος του τότε βυθίστηκε στὶς σκέψεις του καὶ κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι ἔπρεπε μὲ κάθε θυσία νὰ ξαναμπῆ στὸ μοναστῆρι...

—Ναί, ψιθύρισε! Θὰ μπῶ αὔριο κιόλας στὸ μοναστῆρι, θὰ ξαναϊδῶ τὴν φτωχή μου Κασσιανὴ καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ ἐπιτύχω τὴ συγγνώμη της.

Ἀφοῦ ὁ Θεόφιλος ἔλαβε τὴν ἀπόφασί του αὐτή, σκέφτηκε ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ φτάση εὐκολώτερα ὥς τὴν ἀγαπημένη του ἂν κατώρθωνε ν' ἀπομακρύνη ἀπὸ κεῖ γιὰ μιὰ-δυὸ ὧρες τὸν ἱερέα. Καὶ αὐτὸ θὰ τὸ πετύχαινε μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Πατριάρχου, ὁ ὁποῖος, ἀκουσίως του ἴσως, θὰ τοῦ παρεῖχε τὴν πολύτιμη συνδρομή του.

Προσκάλεσε λοιπὸν τὸν Πατριάρχη νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ στ' ἀνάκτορα καὶ ὅταν ἐκεῖνος ἔσπευσε νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὴν πρόσκλησί του, τοῦ εἶπε ὅτι, παρὰ τὶς διαταγὲς ποὺ τοῦ εἶχε δώσει νὰ μὴ χτιστοῦν καινούργια μοναστήρια, εἶχε χτιστεῖ μιὰ νέα μονὴ κοντὰ στὰ τείχη τῆς πόλεως. Γι' αὐτὸ τοῦ εἶπε νὰ προσκαλέση ἀμέσως τὴν ἄλλη μέρα τὸν ἱερέα τῆς μονῆς αὐτῆς στὰ Πατριαρχεῖα καὶ νὰ τοῦ ζητήση ἐξηγήσεις.

* * *

Πρὶν προχωρήσουμε στὴν ἀφήγησίν μας, ἂς ξαναγυρίσουμε στὸ μοναστῆρι τῆς Κασσιανῆς καὶ ἂς τὴν παρακολουθήσουμε στὶς θρησκευτικὲς καὶ φιλολογικὲς ἀσχολίες της.

Ἡ Κασσιανή, σύμφωνα μὲ τὰ γραφόμενα ὅλων τῶν συγχρόνων της ἦταν ἡ πιὸ μορφωμένη κι' ἡ περισσότερο καλλιτεχνικὰ καταρτισμένη γυναῖκα τῆς ἐποχῆς της.

Καταγινόταν μὲ τὴν ἴδια ἐπιτυχία, τόσο μὲ τὴν ποίησι, ὅσο καὶ μὲ τὴ ζωγραφική. Ὁσάκις δὲν ἔγραφε ἢ δὲν ἐζωγράφιζε, μελετοῦσε. Ἰδιαιτέρως τὴν τραβοῦσε στὶς μελέτες της ἡ ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία... Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὕμνους, οἱ ὁποῖοι ψάλλονται σήμερα στὶς ἐκκλησίες εἶνε ἔργα δικῆς της ἐμπνεύσεως.

Ἀπὸ καιρὸ τελευταῖα τὴν ἀπασχολοῦσε ἡ σκέψις νὰ γράψη ἕνα ποίημα ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὴ μετάνοια τῆς Μαγδαληνῆς.

Ἡ περίφημη αὐτὴ ἁμαρτωλή, ἡ ὁποία εἶχε ἐπιτύχει τὴν συγγνώμη τοῦ Ἐσταυρωμένου, ἐγοήτευσε τὴν ποιητική της φαντασία περισσότερο ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες γυναῖκες τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας. Ἤθελε νὰ γράψη κάτι γι' αὐτήν, ἀλλὰ δὲν ἤξερε τὶ νὰ γράψη...

Συμβουλεύτηκε τὰ βιβλία της, διάβασε ὅ,τι εἶχε γραφεῖ σχετικῶς μὲ τὴ Μαγδαληνή, μὰ καὶ πάλι ἡ ἔμπνευσις δὲν τῆς ἐρχόταν.

Στενοχωρημένη κάπως ἀπ' αὐτό, βγῆκε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀπ' τὸ κελλί της καὶ κατέβηκε στὸν κῆπο τοῦ μοναστηριοῦ.

Ἦταν μιὰ νύχτα γλυκειὰ καὶ χιλιάδες ἄστρα ἔλαμπαν στὸν οὐρανό... Μολονότι ἦταν φθινόπωρο, ἡ νύχτα φαινόταν σὰν ἀνοιξιάτικη... Ἡ Κασσιανὴ πλανιόταν σὰν χρυσαλλίδα, μέσ' ἀπ' τὰ λουλούδια τοῦ κήπου...

Καί, προχωρῶντας πάντοτε, ἔφτασε σ' ἕνα μέρος, ὅπου τὰ λουλούδια φύτρωναν πυκνὰ καὶ φουντωμένα. Στάθηκε ἀσυναίσθητα ἀνάμεσά τους, ὕψωσε τὰ βλέμματά της πρὸς τοὺς οὐρανούς, ἅπλωσε τὰ χέρια της ἱκετευτικὰ καὶ εἶπε μὲ ἔξαρσι:

—Ὦ, Μαγδαληνή, αὐτὴ τὴ στιγμὴ μὲ ἐμπνέεις... Μὲ κάνεις νὰ συναισθάνωμαι ὅλο σου τὸ πάθος, γιὰ νὰ συναισθανθῶ ἀκόμα περισσότερο τὴν ἔκτασι τῆς μετανοίας σου...

Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἐξακολουθοῦσε νὰ στέκετ' ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὰ λουλούδια, κάτω ἀπ' τὸν ἔναστρο οὐρανό, λουσμένη ὁλόκληρη στὸ ἀσημένιο σεληνόφως.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀπ' τὴν Κασσιανὴ μὲ τὰ ροῦχα τῆς μοναχῆς γεννιόταν μιὰ μεγάλη ποιήτρια τοῦ χριστιανισμοῦ, ἡ ποιήτρια τοῦ «Κύριε, ἡ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις περιπεσοῦσα γυνὴ» καὶ τοῦ «Κύματι Θαλάσσης».

... ...

Ὁ Πατριάρχης, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσι ποὺ ἔδωσε στὸ Θεόφιλο, μόλις ξαναγύρισε στὰ Πατριαρχεῖα, ἔστειλ' ἕναν ἀπ' τοὺς διακόνους του στὸ μοναστῆρι τῆς Κασσιανῆς γιὰ νὰ προσκαλέση τὸν ἱερέα του, ὁρίζοντάς του καὶ τὴν ὥρα κατὰ τὴν ὁποία ἔπρεπε νὰ παρουσιαστῆ μπροστά του.

Ὁ ἱερεύς, μόλις ἔλαβε τὴν πρόσκλησί του, ἔσπευσε νὰ πάη στὰ Πατριαρχεῖα, ἀνησυχῶντας γιατὶ δὲν ἤξερε τὶ τὸν ἤθελαν.

Φεύγοντας ὡστόσο ἀπὸ τὸ μοναστῆρι, εἶπε στὸν κηπουρὸ νὰ κλείση τὴν πόρτα του καὶ νὰ μὴν ἀφήση κανένα νὰ μπῆ μέσα.

Ὁ κηπουρός, μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι κανεὶς δὲν θὰ τὸν ἐνοχλοῦσε, συμμορφώθηκε μὲ τὶς συμβουλές του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΑΚΟΠΟΙΟΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΒΙΝΤΟΚ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἴδαμε στὸ προηγούμενο φύλλο πῶς ὁ Βιντόκ, μετεμφιεσμένος σὲ μοναχή, κατώρθωσε νὰ δραπετεύση γιὰ πολλοστὴ φορὰ ἀπ' τὴ φυλακὴ στὴν ὁποία βρισκόταν κλεισμένος.

Φεύγοντας, ζήτησε καταφύγιο στὸ δρόμο σ' ἕνα χωριάτικο σπίτι, τοῦ ὁποίου οἱ ἰδιοκτῆται, μὴν ἀναγνωρίζοντας τὴ μεταμφίεσί του τὸν ἔβαλαν νὰ κοιμηθῆ μαζὺ μὲ τὰ δυό τους... κορίτσια...

Ὁ πειρασμός, βέβαια, ἦταν μεγάλος γιὰ τὸ Βιντόκ, γιὰ τὸν ὁποῖο ἡ γυναῖκες ἀποτελοῦσαν τὸ μεγαλείτερο πάθος. Μὰ ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ φανῆ φρόνιμος καί, πραγματικά, καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς νύχτας, κρατήθηκε καὶ δὲν ἔκανε καμμιὰ ἀπὸ τὶς συνηθισμένες του τρέλλες...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ἡ «εὐσεβὴς καλόγρηα», ἀφοῦ εὐχαρίστησε τοὺς καλοὺς χωρικοὺς ποὺ τὴ φιλοξένησαν, ἔφυγε συνοδευομένη ἀπὸ τὶς εὐχὲς ὁλοκλήρου τῆς οἰκογενείας.

Μὰ καθὼς προχωροῦσε στὸ δρόμο, μιὰ ἀμφιβολία τοῦ πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό... Ἡ πόλις τὴν ὁποία διέκρινε μακρυὰ δὲν τοῦ φαινόταν τόσο μεγάλη, ὅσο ἔπρεπε νὰ εἶνε ἡ πρωτεύουσα τῆς Βρεττάνης, στὴν ὁποία διευθυνόταν...

Μήπως εἶχε γελαστεῖ στὸ δρόμο του;...

Ἡ ἀμφιβολία αὐτὴ δὲν βάστηξε πολύ, γιατὶ σὲ λίγο εἶδε ἕνα χωρικό, τὸν ὁποῖο ρώτησε σχετικῶς. Ἔτσι πληροφορήθηκε ὅτι ἡ πόλις ποὺ ἔβλεπε πέρα ἦταν τὸ Βάν...

Μὰ ὁ Βιντὸκ δὲν ἤθελε νὰ πάη ἐκεῖ... Τὶ ἔπρεπε λοιπὸν νὰ κάνη τώρα;... Μπερδεμμένος, κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, μὴ ξέροντας κι' ὁ ἴδιος τὶ ν' ἀποφασίση...

Σ' αὐτὴ τὴν ἀμηχανία βρισκόταν ὁ Βιντόκ, ὅταν ἔξαφνα ἄκουσε πίσω του μιὰ φωνή... Γύρισε τότε καὶ εἶδε μιὰ γυναῖκα, ποὺ κρατοῦσε μπροστά της μιὰ τζαμωτὴ βιτρίνα γεμάτη εἰκονίτσες, λιβάνια, κομπολόγια κ.τ.λ. κι' ἡ ὁποία διαλαλοῦσε τὸ ἐμπόρευμά της μὲ τραγουδιστὴ φωνή...

Βλέποντας τὸ Βιντὸκ μὲ τὰ ροῦχα τῆς μοναχῆς, ἡ γυναῖκα αὐτὴ στάθηκε, σώπασε καὶ ὑποκλίθηκε ταπεινά. Ὅταν δὲ ὁ ἥρως μας τὴ ρώτησε, ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε πὼς πήγαινε ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ πουλῶντας τὶς εἰκονοῦλες της κι' ὅτι ἦταν ἀπ' τὴ Νάντη, στὴν ὁποία καὶ ξαναγύριζε τώρα...

Ὁ Βιντὸκ ἀμέσως ἐπωφελήθηκε τῆς εὐκαιρίας... Ποιὸς θὰ τὸν ὑποψιαζόταν ἂν πήγαινε στὴ Νάντη μετεμφιεσμένος σὲ καλόγρηα καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ μιὰ γυναῖκα, ἡ ὁποία πουλοῦσε εἰκόνες.

—Κι' ἐγὼ ἐπίσης, τῆς εἶπε, πηγαίνω στὴ Νάντη. Θὰ πᾶμε μαζύ.

Καὶ ξεκίνησε μαζὺ μὲ τὴ μικροπωλήτρια, εὐχαριστημένος γιατὶ εἶχε βγεῖ ἔτσι ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι του... Ἤξερε ὅτι στὴ Νάντη θὰ εὕρισκε ἀσφαλὲς ἄσυλο, στὸ ὁποῖο κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἀνακαλύψη. Στὴ Μπισέτρ, κάποιος Γκρενιὲ τοῦ εἶχε ὑποδείξει ὅτι σὲ μιὰ συνοικία τῆς Νάντης ὑπῆρχε τὸ σπίτι μιᾶς γυναίκας ποὺ τὴν ἀποκαλοῦσαν «μάνα τῶν κλεφτῶν» κι' ἡ ὁποία ἔκρυβε εὐχαρίστως ἐκεῖ κάθε ἄνθρωπο ποὺ τὸν καταζητοῦσε ἡ Ἀστυνομία...

Τὸ σπίτι της ἦταν τὸ γενικὸ στρατηγεῖο ὅλων τῶν κακοποιῶν, οἱ ὁποῖοι προετοίμαζαν ἐκεῖ μέσα ὅλα τους τὰ κόλπα.

Ἔτσι, μόλις ὁ Βιντόκ, ἔφτασε στὴ Νάντη, διευθύνθηκε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ σπίτι αὐτό. Τὸ ὄνομα τοῦ Γκρενιὲ ἔφτασε γιὰ νὰ τοῦ ἀνοίξουν τὴν πόρτα. Ἡ ἰδιοκτήτρια, ἀφοῦ ἄκουσε τὴν ἱστορία του, τὸν ἔμπασε μέσα σ' ἕνα δωμάτιο, στὸ ὁποῖο ἔπιναν, γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι, δυὸ γυναῖκες καὶ τρεῖς ἄνδρες.

Αὐτοί, μόλις εἶδαν τὸν ἥρωά μας μὲ τὰ ροῦχα τῆς καλόγρηας, στάθηκαν καρφωμένοι στὴ θέσι τους ἀπὸ τὴν κατάπληξι. Μὰ ἔφτασε μιὰ σύντομη ἐξήγησι τῆς ἰδιοκτητρίας τοῦ σπιτιοῦ, γιὰ νὰ γίνη δεκτὴ ἡ «ἀδελφὴ Βιντὸκ» μὲ τὸ μεγαλείτερο ἐνθουσιασμό.

Τοῦ ἔδωσαν καινούργια ροῦχα καὶ μερικὲς ἡμέρες ἀναπαύσεως ἔφτασαν γιὰ νὰ συνέλθη ἐντελῶς ἀπὸ τὶς ταλαιπωρίες του.

Ὡστόσο, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ παρατείνη τὴ διαμονή του ἐκεῖ ἐπ' ἄπειρον, ὁ ἥρως μας σκεφτόταν τὶ ἔπρεπε νὰ κάνη, ὅταν μερικοὶ θαμῶνες τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ τὸν πληροφόρησαν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ λεηλατήσουν ἕνα σπίτι κι' ὅτι ὑπελόγιζαν στὴ βοήθειά του γιὰ νὰ πετύχη τὸ κόλπο τους.

Ὁ Βιντὸκ ἔκανε πὼς δέχεται τὴν πρότασί τους, μὰ μὴ θέλοντας νὰ γίνη κλέφτης, ἔσπευσε νὰ ἐγκαταλείψη τὴ Νάντη μὲ τὴν πρόθεσι νὰ πάη στὸ Παρίσι...

* * *

Φεύγοντας ἀπὸ τὴ Νάντη, ὁ Βιντόκ, περπάτησε ἐπὶ δυὸ μέρες καὶ μιὰ νύχτα, χωρὶς νὰ κάνη σταθμὸ στὰ χωριὰ ποὺ συναντοῦσε στὸ δρόμο του, τρομαγμένος ἀπὸ τὸ θέαμα τῆς ἀπογνώσεως ποὺ παρουσίαζαν.

Δὲν ἔβλεπε σ' αὐτὰ παρὰ ἐρείπια, σπίτια καμμένα, μιὰ γενικὴ καταστροφὴ τελοσπάντων. Διέσχιζε τὸ θέατρο τοῦ περιφήμου ἐμφυλίου πολέμου τῆς Βανδέας.

Κατὰ τὸ βράδυ τῆς δεύτερης ἡμέρας, ἐμπῆκε σὲ μιὰ μικρὴ πόλι ποὺ ἐλάχιστα σπίτια της ἀπόμεναν ὄρθια. Ἦταν τὸ Σολέ. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πανδοχείου, ὅπου κατέλυσε, τοῦ διηγήθηκε τὶς δυστυχίες τῆς μικρῆς αὐτῆς πόλεως, ἡ ὁποία ἄνθιζε κι' εὐημεροῦσε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, κι' ἡ ὁποία, κυριευθεῖσα κι' ἀνακτηθεῖσα πολλὲς φορὲς κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, πότε ἀπὸ τοὺς βασιλόφρονας καὶ πότε ἀπὸ τοὺς δημοκράτες, εἶχε παραδοθεῖ τέλος στὶς φλόγες ἀπὸ τοὺς τελευταίους. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος τοῦ εἶπε ἐπίσης ὅτι τὴν ἄλλη μέρα θὰ γινόταν ἀγορὰ ζώων, στὴν ὁποία θὰ ἔφταναν διάφοροι ἔμποροι, προερχόμενοι κι' ἀπὸ μακρυνὲς ἐπαρχίες ἀκόμα.

Ὁ Βιντὸκ σκέφτηκε τότε ὅτι ἴσως νὰ τοῦ παρουσιαζόταν ἐκεῖ καμμιὰ εὐνοϊκὴ τύχη καὶ πῆγε... Πραγματικὰ δέ, ἕνας ἀπ' τοὺς ζωεμπόρους, τοῦ ὁποίου ἡ ἀγαθὴ φυσιογνωμία τοῦ ἐνέπνευσε ἐμπιστοσύνη καὶ στὸν ὁποῖο παρουσιάστηκε ὡς λιποτάχτης, τὸν προσέλαβε στὴν ὑπηρεσία του γιὰ νὰ ὁδηγήση τὰ ζῶα του στὰ περίχωρα τοῦ Παρισιοῦ...

Ὁ ἥρως μάλιστα ἔδειξε τέτοιο ζῆλο κι' ἐπιτηδειότητα στὴ δουλειά του, ὥστε ὁ ζωέμπορος τοῦ πρότεινε νὰ τὸν προσλάβη γιὰ ὅλο τὸν ἐρχόμενο χρόνο ὡς ἐπιστάτη του. Ὁ Βιντὸκ δέχτηκε μ' ἐνθουσιασμό.

Μὲ τὴ γαλάζια μπλούζα του, μὲ τὶς πέτσινες γκέτες του, μὲ τὸ καπέλλο του μὲ τὰ γυριστὰ μπόρ, μὲ τὸ ραβδί του, αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του ἀρκετὰ μετεμφιεσμένο, ὥστε νὰ μὴ φοβᾶται τὰ καχύποπτα βλέμματα τῶν χωροφυλάκων.

Ἐπίστευε πὼς ἔτσι κανεὶς δὲν θὰ τὸν ἀναγνώριζε κι' εἶχε ἀρχίσει ν' ἀναπνέῃ κάπως ἐλεύθερα... Ἀπερίγραπτος λοιπὸν ὑπῆρξε ὁ τρόμος του, ὅταν, ἔπειτ' ἀπὸ μερικὲς βδομάδες, στὴν ὁδὸ Δελφίνης στὸ Παρίσι, ἔνοιωσε ἕνα χέρι ν' ἀκουμπάῃ στὸν ὦμο του καὶ συγχρόνως ἄκουσε νὰ τὸν φωνάζουν μὲ τ' ὄνομα...

Νόμισε πὼς τὸν εἶχαν συλλάβει... Μὰ αὐτὸ ἦταν μιὰ προειδοποίησις... Αὐτὸς ποὺ τὸν εἶχε σταματήσει ἔτσι, ἦταν κάποιος λοχαγός, ὀνομαζόμενος Βιλλεντιέ, μὲ τὸν ὁποῖο ἔκανε ἄλλοτε παρέα στὴ Λίλλη κι' ὁ ὁποῖος τώρα, κάτω ἀπ' τὰ πολιτικά του ροῦχα, φαινόταν ἀνήσυχος, ταραγμένος καὶ κύτταζε ἀδιάκοπα γύρω του σὰν νὰ φοβόταν μήπως παρουσιαστεῖ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ κανένας ἐχθρός...

Ἔδειξε χαρὰ γιατὶ εἶχε συναντήσει τὸ Βιντόκ, τοῦ πρότεινε νὰ τὸν συνοδεύση ὡς τὴν Ἑλβετία, ὅπου σκόπευε νὰ πάη, καὶ τὸν ἐτράβηξε ὡς τὸ σπίτι του...

Ἐκεῖ, τοῦ ὡμολόγησε μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ὅτι εἶχε γίνει φίλος τῆς συζύγου ἑνὸς κοσμηματοπώλου τῆς Λίλλης, ὀνομαζομένου Λεμαίρ, ὁ ὁποῖος, ἐκμεταλλευόμενος τὴν ἀδυναμία του αὐτή, τοῦ εἶχε πουλήσει διάφορα κλοπιμαῖα, προερχόμενα ἀπὸ κλοπὲς καὶ ληστεῖες. Μὰ ὁ Λεμαίρ συνελήφθη ἔξαφνα καὶ ὁ Βιλλεντιὲ γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὴ σύλληψι, ἀναγκάστηκε νὰ φύγη γιὰ τὸ Παρίσι.

(Ἀκολουθεῖ)

□□□□ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ □□□□

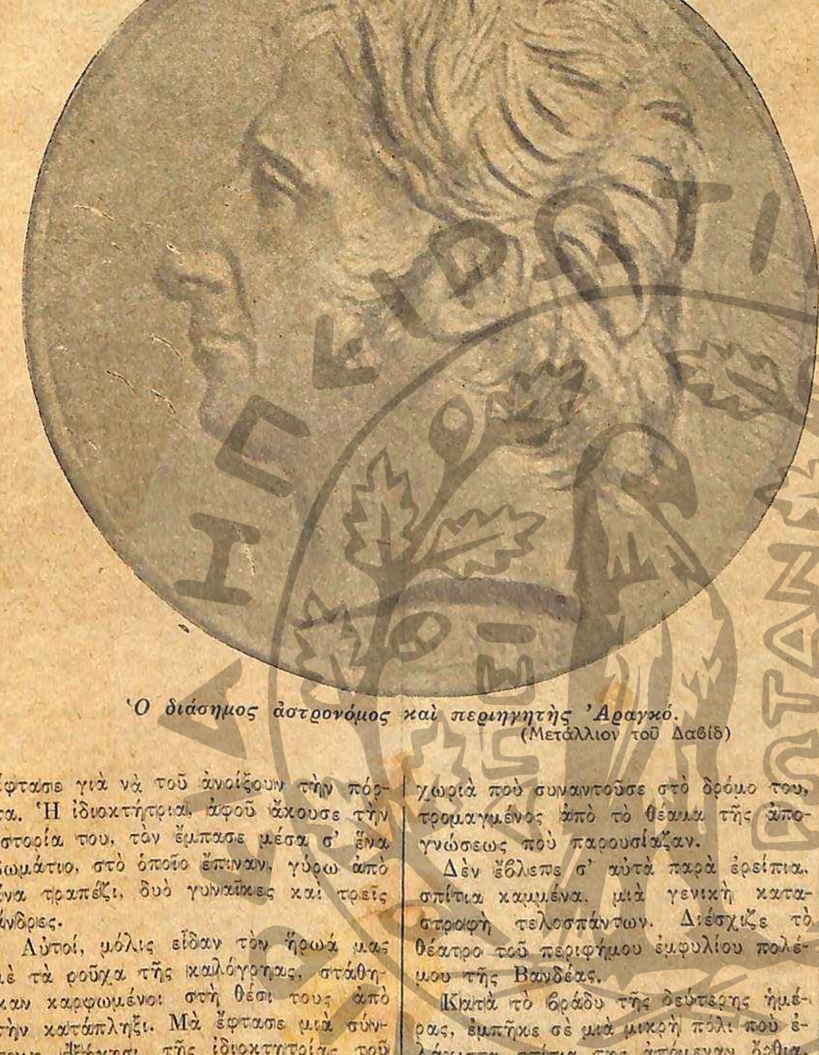

Ὁ διάσημος ἀστρονόμος καὶ περιηγητὴς Ἀραγκό.
(Μετάλλιον τοῦ Δαβίδ)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΜΕΓΑΛΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΣΕ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΡΟΛΟΥΣ

(Ἐνδιαφέρουσα μελέτη τοῦ διασήμου Γάλλου συγγραφέως καὶ διευθυντοῦ τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας Ἰουλίου Κλαρετὶ)

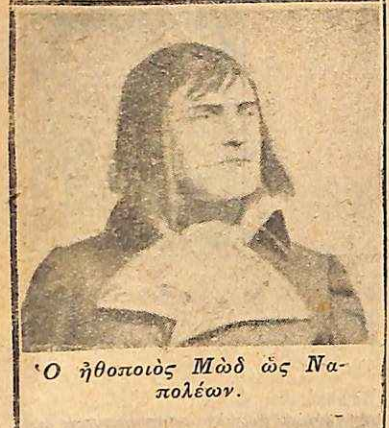

Ὁ ἠθοποιὸς Μὼδ ὡς Ναπολέων.

Ὁ Κοκλὲν ὡς Ναπολέων.

Ὁ Καστιγιὰν ὡς Ναπολέων.

Ὁ Ντυκὲν ὡς Ναπολέων.

Μερικοὶ ἠθοποιοὶ ἐνσαρκώνουν τόσο τέλεια κάποτε ἕναν ἥρωα, ὥστε τὸ ὄνομά τους μένει γιὰ πάντα συνδεδεμένο μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἥρωος αὐτοῦ.

Ἔτσι, ὁ Ἴρβιγκ, ὁ μεγάλος Ἄγγλος ἠθοποιός, ἔχει συνδέσει διὰ παντὸς τὸ ὄνομά του μὲ τὸν Ἀμλέτο, ἔγινε δηλαδὴ ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα μὲ τὸν σαικσπηρικὸν ἥρωα. Ἐπίσης ὁ περίφημος Ἰταλὸς ἠθοποιὸς Σαλβίνι θὰ μείνη γιὰ πάντα γνωστὸς ὡς ἐνσαρκωτὴς τοῦ Ὀθέλλου, ἡ δὲ κ. Σεσὶλ Σορὲλ ὡς ἡ πλέον ὑπέροχος ἑρμηνεύτρια τῆς Σελιμέν, στὸν «Μισάνθρωπο» τοῦ Μολιέρου. Σὲ τί ἔγκειται τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας αὐτῆς; Ἁπλούστατα στὴν δύναμι τῆς ἀναδημιουργίας. Εἶδα ἕνα βράδυ, σ' ἕνα φιλικὸ γεῦμα τὸν Σαλβίνι, τὴν ὥρα τῶν ἐπιδορπίων, νὰ παριστάνη τὸν Ὀθέλλο, τυλίγοντας γύρω ἀπὸ τὸ μέτωπό του, σὰν σαρίκι, τὴν πετσέτα του. Ἦταν φοβερὸς καὶ μοῦ ἔδινε βαθύτερα τὴν ἐντύπωσι τοῦ σαικσπηρικοῦ ἥρωος μὲ τὸ μαχαῖρι τοῦ τραπεζιοῦ ποὺ τὄπαιζε σὰν χαντζάρι στὰ χέρια του ἀπ' αὐτὴ ποὺ μοῦ εἶχε κάνει μὲ τὰ θεατρικά του κοστούμια καὶ μὲ τὸ στιλέτο του.

Ὁ ἠθοποιὸς ποὺ παίρνει μέσα ἀπὸ ἕνα βιβλίο ἕναν ἥρωα καὶ τὸν κάνει ἄνθρωπο ζωντανό, σὲ σάρκες καὶ κόκκαλα, εἶνε ἕνας δημιουργός.

Ὁ Δουμᾶς, υἱός, στὸν πρόλογο κάποιου ἔργου, του βεβαιώνει ὅτι ἡ θεία πρόνοια κάθε φορὰ ποὺ γεννιέται ἕνας μεγάλος θεατρικὸς συγγραφεύς, φέρνει στὸν κόσμο κι' ἕνα μεγάλο ἠθοποιὸ γιὰ νὰ ἐνσαρκώση τοὺς ἥρωάς του. Καὶ ἡ γνώμη αὐτὴ ἔχει ἐπαληθεύσει πολλὲς φορές.

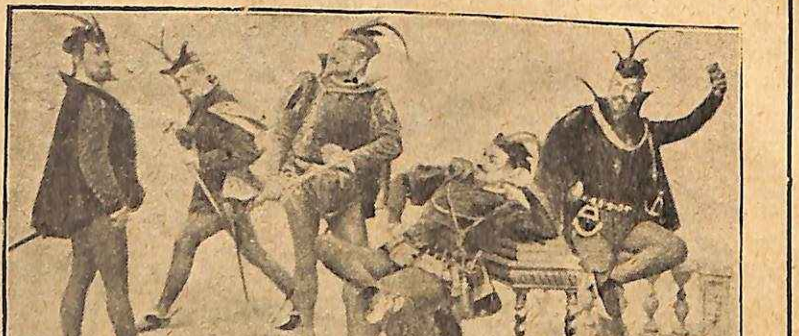

Οἱ μεγάλοι ἠθοποιοὶ Ντελμά, Φώρ, Γκαγιάρ, Πλανσὸν καὶ Ρεσκέ, στὸ ρόλο τοῦ Μεφιστοφελῆ.

Εἶνε περίεργο νὰ μελετήση κανεὶς πῶς οἱ διάφοροι μεγάλοι ἠθοποιοὶ ἑρμηνεύουν ἕνα καὶ τὸν αὐτὸ ρόλο. Ὁ Ἄγγλος Ἴρβιγκ, ἔξαφνα, παρίστανε τὸν Ἀμλέτο ὡς ἕνα σκυθρωπό, ὀνειροπόλο καὶ βαθειὰ μελαγχολικὸ νέο ποὺ τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ τὸν εὐχαριστήση.

Ὁ Μουνὲ-Σουλί, πάλι ἄλλος ἔξοχος ἑρμηνευτὴς τοῦ σαικσπηρικοῦ ἥρωος, παρίστανε τὸν Ἀμλέτο, ὡς ἕνα εἶδος Βρούτου διψασμένου γιὰ ἐκδίκησι ποὺ καταπνίγει τὶς ἐκρήξεις τῆς ὀργῆς του καὶ τὴν ἐκδικητική του μανία. Ὁ Ἴρβιγκ, παίζοντας τὸν Ἀμλέτο, φοροῦσε ξανθιὰ περοῦκα, ἐνῶ ὁ Μουνὲ-Σουλί, μαύρη.

Μὲ ἀμίμητο τρόπο ὑπεδύετο τὸν Ἀμλέτο καὶ ἕνας ἄλλος ἠθοποιός, ἐντελῶς λησμονημένος σήμερα, ὁ Ρουβιέρ. Αὐτὸς ἦταν ἕνας κοντὸς ἀνθρωπάκος, ἀδύνατος, ὅλος νεῦρα, μὲ μάτια φλογερὰ καὶ μὲ ἕνα περιεργότατο τόνο φωνῆς ποὺ ξάφνιζε πάντα ὅσους τὸν ἀκούγαν γιὰ πρώτη φορά. Ἔ! λοιπόν, ὁ τόσο ἀδικημένος αὐτὸς ἀπ' τὴν φύσι ἠθοποιός, ἦταν θαυμάσιος στὸν Ἀμλέτο. Ὅταν στὴ σκηνὴ τοῦ ἔργου ποὺ ὁ Ρουβιέρι ὡς Ἀμλέτος σερνόταν ὡς τὸν ἔνοχο βασιληᾶ ποῦχει δολοφονήσει τὸν πατέρα του καὶ στηλώνει στὸ ἔντρομο πρόσωπό του, τὰ φοβερὰ μάτια του ποὺ πετοῦσαν φωτιές, σοῦ ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ὄχι ἀνθρώπου, ἀλλὰ μιᾶς τίγρεως ἕτοιμης νὰ χυμήξη!

Ὑπέροχος στὴ σκηνὴ αὐτὴ ἦταν καὶ ὁ Μουνὲ-Σουλί. Δὲν θὰ τὸν ξεχάσω μιὰ φορὰ ἰδίως ὅπου ὑπῆρξε πραγματικὰ ἀπαράμιλλος. Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ἀμλέτος, ἀφοῦ ἀποσπᾶ ἀπὸ τὸν ἔνοχο πατρυό του τὸ μυστικὸ τοῦ ἐγκλήματός του, φωνάζει μ' ἕνα τόνο θριάμβου: «Ἄ, τώρα πειὰ δὲν μπορεῖς νὰ κρυφτῆς!» Ὁ Μουνὲ-Σουλὶ ἔβγαζε μιὰ τέτοια κραυγὴ ἄγριας χαρᾶς, καὶ ἔκανε τέτοιες νευρικὲς καὶ ζωώδεις κινήσεις, ὥστε ὁ παρακαθήμενός μου κριτικὸς κ. Μερὶλ καὶ ἐγὼ κυτταχτήκαμε διερωτώμενοι μήπως ὁ μεγάλος ἠθοποιὸς εἶχε τρελλαθεῖ πραγματικά.

Τὸν «Ταρτοῦφο» τοῦ Μολιέρου, ἄλλο μεγάλο ρόλο ἐπίσης, οἱ διάφοροι σπουδαῖοι ἠθοποιοὶ τὸν ἑρμήνευσεν ὁ καθένας κατὰ διαφορετικὸ τρόπο. Ὁ Φρειδερῖκος Λεμαίτρ, αἴφνης, τὸν παρίστανε ὡς ἕνα ὑποκριτὴ ἱερέα, ἀπὸ ἐκείνους τοὺς χοντρούς, ροδοκόκκινους καὶ καλοφαγάδες ἀββάδες ποὺ εἶνε γεμᾶτοι ἐπιφανειακὴ ἀγαθότητα καὶ εὐλάβεια, ὅλο γλύκες καὶ χαμόγελα, καὶ μέσα τους κρύβουν τὴν πιὸ μαύρη καὶ ἁμαρτωλὴ ψυχή. Ἕνας ἄλλος ἠθοποιός, ὁ κομψὸς Λεροῦ, παρίστανε τὸν Ταρτοῦφο ὡς ἕνα ἀριστοκράτη κομψευόμενο, ἕνας ἄλλος τέλος, ὁ Φρειδερῖκος Φέβρ, εἶχε δημιουργήσει ἕνα ἐντελῶς δικό του τύπο Ταρτούφου, ποὺ διέφερε ριζικὰ ἀπὸ τοὺς προηγουμένους.

Στὸν ρόλο τοῦ «Οἰδίποδος» τοῦ Σοφοκλέους, κανένας δὲν ἐξεπέρασε ὥς τώρα τὸν Μουνὲ-Σουλί. Ἦταν ἀσύγκριτος. Τὴ σκηνὴ ὅπου ὁ Οἰδίπους βγάζει τὰ μάτια του, καὶ μὲ πρόσωπο καταματωμένο, φριχτός, ἀνείπωτα τραγικός, παρουσιάζεται στὴ σκηνὴ καὶ σωριάζεται στὴ σκάλα τοῦ παλατιοῦ του, ὁ Μουνὲ-Σουλί, τὴν ἔπαιζε μὲ τέτοια δύναμι, ὥστε καὶ ὁ πιὸ ψύχραιμος θεατὴς ἔννοιωθε ρίγη συγκινήσεως νὰ τὸν διατρέχουν.

Ἡ «Κυρία μὲ τὰς Καμελίας» εἶνε ἀπὸ τοὺς περιφημοτέρους γυναικείους ρόλους τοῦ μοντέρνου θεάτρου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς πιὸ δύσκολους. Ἡ πρώτη ἠθοποιός, ἡ κ. Φαργκέτ, στὴν ὁποίαν ἐπρότεινε ὁ Δουμᾶς υἱὸς—ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἔργου—νὰ παίξη τὸν ρόλο, ἀρνήθηκε. Τὸν ἀνέλαβε λοιπὸν μιὰ ἄλλη, ἡ Εὐγενία Ντός, ἡ ὁποία ὑπῆρξε μοναδικὴ ὡς Μαργαρίτα Γκωτιέ. Κατώρθωσε ν' ἀποδώση ὅλο τὸ θέλγητρο, ὅλη τὴν ποίησι καὶ ὅλο τὸν πόνο τῆς «Κυρίας μὲ τὰς Καμελίας». Ὁ Δουμᾶς μάλιστα ἔλεγε σχετικῶς:

—Δὲν εἶνε δύσκολος ὁ ρόλος αὐτός. Φτάνει ἡ ἠθοποιὸς ποὺ τὸν παίζει νὰ εἶνε γυναῖκα.

Περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλην τὸ χάρισμα αὐτὸ στὴν ἑρμηνεία τοῦ ρόλου τῆς «Κυρίας μὲ τὰς Καμελίας» τὸ εἶχε ἡ μεγάλη Ἰταλίδα ἠθοποιὸς Ντοῦζε. Ἦταν ἡ ἀνώτερη ἀπ' ὅλες ὅσες εἶχαν ἐνσαρκώσει τὴν Μαργαρίτα Γκωτιέ, ἡ πιὸ ἁπλῆ, ἡ πιὸ συγκινητική, ἡ πιὸ γυναῖκα. Ἡ Σάρα Μπερνὰρ πάλι, ἐκείνη ποὺ ζοῦσε βαθύτερα καὶ ἐντονώτερα ἀπάνω στὴ σκηνή, τὸ τόσο ἁπλὸ αὐτὸ δρᾶμα, τὸ ἀσύγκριτο αὐτὸ ἐρωτικὸ μυθιστόρημα, ποὺ θὰ κάνη πάντα νὰ δακρύζουν τὰ μάτια τῶν ἐρωτευμένων.

Ἡ Ὀφηλία, ἡ Κάρμεν, ἡ «Φρού-Φρού» τοῦ Σαρδοῦ, ὑπῆρξαν ἄλλοι μεγάλοι γυναικεῖοι ρόλοι, ποὺ τοὺς ἔπαιξαν κατὰ καιροὺς μεγάλοι ἠθοποιοὶ μὲ δικό του ὁ καθεὶς τρόπο. Στοὺς ρόλους αὐτοὺς πρέπει νὰ προστεθῆ καὶ τῆς «Ἀδριανῆς Λεκουβρὲρ» ποὺ τὸν πρωτάπαιξε ἡ περίφημη ἠθοποιὸς τῶν ἀρχῶν τοῦ περασμένου αἰῶνος, Ρασέλ. Ἡ Ρασὲλ ἐθαυμάζετο κυρίως στὴν τελευταία σκηνὴ τοῦ ἔργου, στὴν ὁποία καὶ πέθαινε. Πέθαινε τόσο ὡραῖα — τόσο συγκινητικὰ καὶ πονεμένα, καὶ τόσο ἀληθινὰ — ὥστε ἀπὸ τότε ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ ζήτησαν νὰ παίζουν ρόλους ἡρώων ποὺ πεθαίνουν.

Ὁ ἠθοποιὸς Φελὶξ τοῦ «Βωντεβὶλ» ζήλευε τὸν συνάδελφό του Φέχτε: γιατὶ πέθαινε πάντα σὲ ὅλα τὰ ἔργα ποὺ ἔπαιζε.

—Στοιχηματίζω, ἔλεγε μιὰ μέρα σ' ἕνα συγγραφέα ποὺ τοῦ πήγαινε τὸ καινούργιο ἔργο του, ὅτι θὰ μοῦ δώσης πάλι ρόλο, στὸν ὁποῖο δὲν θὰ πεθαίνω.

Γιατὶ τόση μανία γιὰ τούς... ψεύτικους αὐτοὺς θανάτους;

Γιατὶ τίποτε δὲν συγκινεῖ τόσο, ὅσο ἕνας ὡραῖος θάνατος. Ρωτῆστε τοὺς ἠθοποιούς, ὅλους τοὺς ἠθοποιούς, ποιοὺς ρόλους προτιμοῦν, ποιοὺς θεωροῦν ἀληθινὰ «μεγάλους» ρόλους, καὶ ὅλοι θὰ σᾶς ἀπαντήσουν (ἀκόμα καὶ οἱ κωμικοί):

— Τοὺς ρόλους στοὺς ὁποίους ὑπάρχει μιὰ ὡραία ἐρωτικὴ σκηνὴ ἢ ἕνας ὡραῖος θάνατος!

Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος εἶνε ὅλο τὸ θέατρο, ὅπως εἶνε, ἄλλωστε, καὶ ὅλη ἡ ζωή.

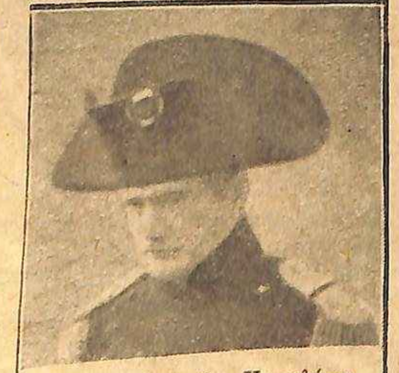

Ὁ Χαρβεὺ ὡς Ναπολέων.

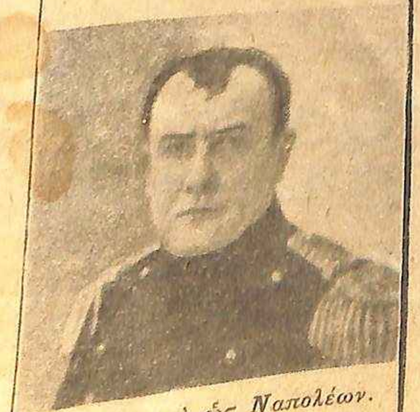

Ὁ Μουρραὶ ὡς Ναπολέων.

Ὁ Μπλοὺμ ὡς Ναπολέων.

Ἡ Λαβαλιὲ ὡς Ναπολέων.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΜΟ

—Ἡ νύφη ἀφόντας γεννηθεῖ τῆς πεθερᾶς της μοιάζει.

—Ἡ νύφη μὲ χωρὶς προικιὰ μιλᾶ καὶ συλλογιέται.

—Ἡ παντρειὰ θέλει ἀντρειά.

—Καὶ μὲ τὸν ἄντρα κάπαρη καὶ μὲ τὸ φίλο κάπαρη.

—Κακιὰ γυναῖκα ἀρχόντισσα στὸ σπίτι σου μὴ βάνεις.

—Κάλλιο ἄντρα μ' ἕνα μάτι παρὰ μ' ἕνα παιδί.

—Κάλλιο νὰ θαφτῆς παρὰ νὰ παίρνης γυναῖκα.

—Κάτσε, κόρη, ἀνύπαντρη νὰ κάμω γυιὸ νὰ πάρης.

—Ὁ ἄντρας μὲ τὸ τσουβάλι κι' ἡ γυναῖκα μὲ τὸ κουτάλι.

—Ὁ Διάβολος ἔκαμε σχολειὸ καὶ πῆρε δασκάλες τὶς γυναῖκες.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ποιὸς ἦταν ὁ πραγματικὸς Νὶκ Κάρτερ. Ὁ Ρανσελάϊρ Νταϊῢ καὶ τὰ κατορθώματά του. Ἡ ζωὴ καὶ ἡ αὐτοκτονία τοῦ Νὶκ Κάρτερ. Μιὰ παράδοξη αἴτησις διαζυγίου. Ἡ Ἴρμα καὶ ὁ βαρυποινίτης σύζυγός της. Εἰδοποίησις πρὸς τοὺς λωποδύτες. Πῶς ἀνέβλεψε ὁ...τυφλὸς ζητιάνος. Τὸ πάθημα ἑνὸς φαρσέρ.

Τὴν περασμένη βδομάδα ἔκλεισαν ἀκριβῶς δέκα χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς αὐτοκτονίας τοῦ Φρειδερίκου βὰν Ρανσελάϊρ Νταϊῢ, τοῦ περιφήμου ἀστυνομικοῦ, ὁ ὁποῖος εἶνε γνωστὸς μὲ τ' ὄνομα Νὶκ Κάρτερ!

Ὁ Ρανσελάϊρ Νταϊῢ στὴ νεότητά του εἶχε χρηματίσει ντετέκτιβ κι' εἶχε κάνει ἕνα σωρὸ κατορθώματα. Στὰ 1890, ὅταν πειὰ ἦταν γέρος, ἀποφάσισε ν' ἀρχίση νὰ γράφη καὶ νὰ ἐκδίδη σ' ἑβδομαδιαῖα τεύχη τὶς περιπέτειές του, παρουσιάζοντάς τες ὡς περιπέτειες ἑνὸς φανταστικοῦ δῆθεν ἀστυνομικοῦ, τοῦ «Νὶκ Κάρτερ». Κι' ἀπὸ τότε, ἐπὶ τριάντα χρόνια, δὲν ἔπαυσε νὰ ἐκδίδη ἀνελλιπῶς τὰ φυλλάδιά του.

Τὰ φυλλάδια τοῦ Νὶκ Κάρτερ εἶχαν ἀφάνταστη ἐπιτυχία. Κυκλοφοροῦσαν σὲ ἑκατομμύρια ἀντιτύπων σ' ὅλο τὸν κόσμο, γιατὶ μόλις ἐξεδίδοντο, μεταφραζόντουσαν ἀμέσως στὶς κυριώτερες εὐρωπαϊκὲς γλῶσσες. Οἱ ἀναγνῶστες μας θὰ θυμοῦνται ἴσως καὶ τὶς ἑλληνικὲς μεταφράσεις των, μὲ τὰ λιθογραφημένα ἐξώφυλλά τους, ποὺ ἐπὶ χρόνια κρεμόντουσαν στὶς προθῆκες τῶν περιπτέρων.

Στὴ Νέα Ὑόρκη, κάθε Σάββατο, δεκάδες χιλιάδων ἀναγνωστῶν περίμεναν μὲ ἀγωνία ἔξω ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖο γιὰ ν' ἁρπάξουν τὸ φύλλο!

Τὰ ἔργα τοῦ Ρανσελάϊρ Νταϊῢ ἀπέφεραν μυθώδη κέρδη στὸν ἐκδότη τους. Κι' ὅμως ὁ συγγραφεύς τους πέθανε στὴν ψάθα, γιατὶ εἶχε τρομερὸ πάθος: ἦταν μανιώδης παίκτης... Ὅλη τὴ νύχτα ἔγραφε, τὴ δὲ ἡμέρα ἔχανε στὰ χαρτιὰ ὅλα τὰ κέρδη του. Στὸ τέλος, κουρασμένος κι' ἀηδιασμένος ἀπ' τὴ ζωὴ ποὺ περνοῦσε, αὐτοκτόνησε.

* * *

Μιὰ παραδοξοτάτη αἴτησι διαζυγίου πρόκειται νὰ συζητηθῆ αὐτὲς τὶς ἡμέρες σ' ἕνα ἀπὸ τὰ δικαστήρια τοῦ Βερολίνου.

Στὰ 1925, κάποια νεαρὰ Βερολινέζα εἶχε συνδεθεῖ αἰσθηματικὰ μ' ἕνα νέο, ὁ ὁποῖος μιὰ μέρα, ξαφνικά, ἐξαφανίστηκε.

Ἡ Ἴρμα — ἔτσι ὠνομαζόταν ἡ νέα — εἶχε ἀρχίσει νὰ τὸν λησμονῆ, ὅταν ἔξαφνα ἔλαβε μιὰ κάρτα του ἀπό... τὰ κάτεργα!

Ἀμέσως ἡ μνηστή του ἔσπευσε νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ γιὰ νὰ τὸν παρηγορήση, τόσο δὲ πολὺ συγκινήθηκε ἀπὸ τὴν κατάστασί του, ὥστε, χωρὶς κανένα δισταγμό, τὸν παντρεύτηκε μέσα στὸ παρεκκλήσιο τῆς φυλακῆς.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ ὅμως, ἡ Ἴρμα ἔμαθε πὼς ὁ σύζυγός της εἶχε καταδικαστεῖ σὲ ἰσόβια καταναγκαστικὰ ἔργα καὶ ὅτι εἶχε ἐπιδιώξει νὰ τὴν παντρευτῆ μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ὁ γάμος του θὰ γινόταν ἀφορμὴ νὰ τοῦ δοθῆ χάρις!

Καταγανακτισμένη ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψι αὐτὴ ἡ Ἴρμα, ὑπέβαλε αἴτησι διαζυγίου, ἡ ὁποία ὅμως, κατὰ τὴ γνώμη τῶν Γερμανῶν νομικῶν, θὰ ἀπορριφθῆ ἀσφαλῶς, γιατὶ ὁ γερμανικὸς νόμος δὲν προβλέπει... παρόμοιες περιπτώσεις διαλύσεως γάμων!...

* * *

Ἕνας Ἀμερικανὸς ἔμπορος ἐτοποθέτησε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τὴν ἑξῆς πινακίδα, ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ του:

«Εἰδοποίησις διὰ τοὺς κ.κ. λωποδύτας.

» Πρὶν μοῦ κάνετε τὴν τιμὴ νὰ ἐπισκεφθῆτε ἐκ νέου τὸ κατάστημά μου, θεωρῶ καθῆκον μου νὰ σᾶς γνωστοποιήσω τὰ ἑξῆς:

» Κατὰ τὸ διάστημα τῶν τελευταίων μηνῶν ἐδέχθην τρεῖς κατὰ σειρὰν λωποδυτικὰς ἐπισκέψεις.

» Ὁ πρῶτος ἐπισκέπτης μου ἔφυγε συναποκομίζων τὰ χρήματα καὶ τὰ κοσμήματα ποὺ ὑπῆρχαν στὸ κατάστημα.

» Ὁ δεύτερος ἐπῆρε ὅ,τι εἶχε ἀπομείνει ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ πρώτου καὶ ὁ τρίτος κύριος ποὺ διέρρηξε τὸ κατάστημά μου... ἔκανε ἀδίκως ὅλον αὐτὸν τὸν κόπο, γιατὶ δὲν βρῆκε τίποτα γιὰ νὰ κλέψη!».

* * *

Τὴν περασμένη βδομάδα, σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ πολυσύχναστους δρόμους τοῦ Λονδίνου, συνέβη τὸ ἑξῆς κωμικοτραγικὸ ἐπεισόδιο:

Κάποιος φαρσέρ, θέλοντας νὰ πειράξη ἕναν τυφλὸ ζητιάνο, τὸν πλησίασε μὲ τρόπο καὶ ἔκοψε τὸ σχοινί, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἦταν δεμένο τὸ σκυλί του. Ὁ φαρσὲρ ὅμως τὴν ἔπαθε! Γιατὶ ὁ ζητιάνος, ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ κακό του, ἄνοιξε... τὰ μάτια του, ἅρπαξε τὴν μαγκοῦρα του καὶ τὸν ἔκανε τ' ἁλατιοῦ! Κατόπιν ξανάδεσε τὸ σχοινὶ τοῦ σκυλιοῦ του, ξανάκλεισε τὰ μάτια του καὶ σὰ νὰ μὴν εἶχε συμβεῖ τίποτα, ἐξακολούθησε νὰ ζητάη ἐλεημοσύνη...

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικολ. Β. Δαμιανοῦ, Λεωφόρος Ἀλεξάνδρας 209. Ἀναλαμβάνονται παντὸς εἴδους ἀστικαὶ ὑποθέσεις παρ' ἅπασι τοῖς ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις. Εἰδικότης: Φορολογικαί, Διοικητικαὶ καὶ ἐν γένει Οἰκονομικαὶ ὑποθέσεις. Ὧραι γραφείου 8—9 π.μ. καὶ 4—5 μ.μ.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η "ΚΥΡΙΕΣ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ,,

Τί ρόλο ἔπαιζαν ἡ πωλήτριες τῆς ἀγορᾶς τοῦ Παρισιοῦ στὴν ἱστορία τῆς Γαλλίας. Ἡ σχέσεις τους μὲ τοὺς διαφόρους βασιλεῖς. Ἡ ἐπισκέψεις τους στ' ἀνάκτορα. Ἡ συζυγικὲς ἀπιστίες τοῦ Ἑρρίκου Δ΄. Τὸ γράμμα τῆς Λαντόνσκι πρὸς τὴν Μαρία τῶν Μεδίκων. Ἡ στάσις τῶν «Κυριῶν» κατὰ τὴ Γαλλικὴ ἐπανάστασι. Τὸ φίλημα τῶν προέδρων τῆς Δημοκρατίας. Μιὰ παράδοσις ποὺ ἔσβυσε, κτλ. κτλ.

Ἡ «Κυρίες τῆς Ἀγορᾶς» καὶ ὁ Βασιλεὺς Ἑρρῖκος Δ΄.

Ἡ «Κυρίες τῆς Ἀγορᾶς», δηλαδὴ ἡ ἰχθυοπώλιδες, ἡ λαχανοπώλιδες, ἡ ὀπωροπώλιδες κλπ. τῆς Κεντρικῆς Ἀγορᾶς τοῦ Παρισιοῦ, ἔπαιξαν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν μεγάλο ρόλο στὴν ἱστορία τῆς Γαλλίας.

Ὁ τίτλος «Κυρίες» δόθηκε σ' αὐτὲς ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς τῆς Γαλλίας, οἱ ὁποῖοι τὶς εὐνοοῦσαν ἐξαιρετικά.

Ἀπὸ τὸν 16ον ἄλλως τε αἰῶνα, ἡ «Κυρίες τῆς Ἀγορᾶς» εἶχαν τὸ ἐξαιρετικὸ προνόμιο νὰ ἐπισκέπτωνται κάθε Πρωτοχρονιὰ τὸν Βασιλέα στὸ παλάτι του καὶ νὰ τοῦ προσφέρουν λουλούδια καὶ νὰ συγχαίρουν αὐτοπροσώπως τὴ Βασίλισσα κάθε φορὰ ποὺ ἔφερε ἕνα βασιλόπουλο στὸν κόσμο.

Στὸ παλάτι, τὶς δεχόντουσαν πάντα μὲ συμπάθεια καὶ μὲ τιμὴ καὶ τοὺς ἐπέτρεπαν νὰ μιλοῦν μὲ θάρρος καὶ μὲ τόλμη κάποτε, τὶς μεταχειριζόντουσαν δηλαδὴ σὰν χαϊδεμμένα παιδιά.

Ὁ Ἑρρῖκος Δ΄ τὶς ὠνόμαζε «Συντρόφισσες» καὶ μιλοῦσε μαζύ τους σὰν ἕνας καλός τους φίλος. Κι' ὅμως, ἡ «Κυρίες τῆς Ἀγορᾶς» δὲν ἐπηρεαζόντουσαν ποτὲ ἀπὸ τὰ βασιλικὰ κομπλιμέντα, καὶ ἦσαν πάντα αὐστηρὲς στὶς κρίσεις τους γιὰ τὸν Βασιλέα, ὅταν ἐκεῖνος ἔκανε κάτι ποὺ αὐτὲς δὲν τὸ ἐνέκριναν.

Ἔτσι, μιὰ μέρα ἐκλογῶν, στὴν Ἀγορά, κάποια ἀπὸ τὶς «Κυρίες», ἡ Μαρία Λαντουσέτ, γυναῖκα ἀγαθὴ καὶ ἐνάρετη, ἀρνήθηκε νὰ φωνάξη μαζὺ μὲ τὶς ἄλλες συντρόφισσές της:

— Ζήτω ὁ καλὸς Βασιλεὺς Ἑρρῖκος!

Ὅταν δὲ τὴ ρώτησαν ποιὰ ἦταν ἡ αἰτία τῆς ἀρνήσεώς της, ἐκείνη ἀπήντησε:

— Ὁ Βασιλεὺς δὲν εἶνε καθόλου καλός, ἀφοῦ ἀπατάει τὴ Βασίλισσα.

— Γιὰ τὰ λόγια της ὅμως αὐτὰ καταδικάστηκε σὲ πρόστιμο 30 φράγκων καὶ σὲ ἀργία ἑνὸς μηνός.

Ἡ Λαντουσὲτ ἄκουσε τὴν τιμωρία της χωρὶς νὰ προφέρη οὔτε λέξι διαμαρτυρίας. Ἀλλ' ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, πῆγε στὸ παλάτι μαζὺ μὲ τὶς ἄλλες «Κυρίες τῆς Ἀγορᾶς» γιὰ τὰ γενέθλια τῆς Βασιλίσσης, τόλμησε νὰ ἐγχειρίση στὴν τελευταία τὴν ἑξῆς ἐπιστολή:

«Κυρία Βασίλισσα,

» Εἶμαι μιὰ «Κυρία τῆς Ἀγορᾶς». Ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Βασιλέως Ἁγίου Λουδοβίκου, ἡ γυναῖκες τῆς οἰκογενείας μου ἐργάζονται στὴν Ἀγορὰ τοῦ Παρισιοῦ. Ἔχω τέσσερα παιδιά, καὶ τὰ χρωστάω ὅλα στὸν ἄντρα μου. Μίλησα ἀπότομα βέβαια γιὰ τὸν Βασιλέα, ἀλλὰ δὲν εἶπα ψέμματα.

» Εἶπα δηλαδὴ ὅτι ὁ κύριος Βασιλεὺς εἶνε πολὺ καλὸς ἄνθρωπος κατὰ βάθος, ἀλλά, ἐνῶ ἔχει μιὰ τόσο ὄμορφη καὶ χαριτωμένη γυναῖκα σὰν ἐσᾶς, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ τοῦ χαρίζη ὡραῖα πριγκηπόπουλα, αὐτὸς τριγυρνάει διαρκῶς γύρω ἀπὸ διάφορες φιλάρεσκες κι' ἀνόητες γυναῖκες.

» Δὲν εἶμαι κακή, κυρία Βασίλισσα, ἀλλ' ἂν ποτὲ ἡ φιλενάδα τοῦ Βασιλέως, ἡ Λὰ Βερνέϊγ, ἔρθει ὡς τὴν Ἀγορά, θὰ τῆς δώσω ἕνα γενναῖο ξύλο, πρὸς χάριν σας.

» Ἄχ, τί δυστυχισμένες ποὺ εἴμαστε ἐμεῖς ἡ γυναῖκες. Θυσιάζουμε τὰ πάντα γιὰ τοὺς ἄντρες μας, οἱ ὁποῖοι ὅμως εἶνε ἄστατοι σὰν τὶς πεταλοῦδες.

» Μὲ καταδίκασαν σὲ ἑνὸς μηνὸς ἀργία, ἀλλὰ σεῖς εἶστε Βασίλισσα καὶ μπορεῖτε νὰ μοῦ χαρίσετε τὴν ποινή μου. Κάνετέ μου αὐτὴ τὴ χάρι καὶ ἔχετε ὑπ' ὄψι σας ὅτι δὲν θὰ εὐεργετήσετε μιὰ ἀχάριστη».

Ἡ «Κυρίες τῆς Ἀγορᾶς», στὶς Βερσαλλίες, κατὰ τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάστασι.

Ἡ Βασίλισσα Μαρία τῶν Μεδίκων, ἡ ὁποία δὲν ἀγνοοῦσε τὶς ἀπιστίες τοῦ ἀνδρός της, γέλασε πολὺ ἅμα διάβασε τὸ ἁπλὸ καὶ εἰλικρινὲς αὐτὸ γράμμα.

Ἀμέσως μάλιστα ἀκύρωσε τὴν ποινὴ ποὺ εἶχε ἐπιβληθεῖ στὴν «Κυρία» Λαντουσέτ, τῆς εἶπε νὰ ξαναπάη στὴ δουλειά της καὶ τῆς ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ προσθέση στὴν ἐπιγραφὴ τοῦ μαγαζιοῦ της: *«Προμηθεύτρια τῆς Βασιλίσσης»*.

* * *

Ὁ Λουδοβῖκος 13ος καὶ ὁ Λουδοβῖκος 15ος δὲν εἶχαν μὲ τὶς «Κυρίες τῆς Ἀγορᾶς» παρὰ μόνο τυπικὲς καὶ ἀραιὲς σχέσεις.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ «Κυρίες τῆς Ἀγορᾶς» ἐξέλεξαν ἕνα «βασιλέα» ἐντελῶς δικό τους! Ἦταν ὁ περίφημος δοὺξ τοῦ Μπωφόρ, γυιὸς τοῦ Καίσαρος Ντὲ Βαντὸμ καὶ ἔγγονος τοῦ Ἑρρίκου 4ου καὶ τῆς εὐνοουμένης του Γαβριέλλας Ντ' Ἐστρέ. Ὁ Μπωφὸρ ἦταν ὡραῖος, γενναῖος, ἀγαποῦσε τὶς περιπέτειες καὶ προπάντων τὶς ἐρωτικές, ὅπως ὁ παππούς του.

Ἡ «Κυρίες τῆς Ἀγορᾶς», γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, εἶχαν ξετρελλαθεῖ μαζύ του. Ὁσάκις πήγαινε νὰ τὶς ἐπισκεφθῆ, τὸν ἔρραιναν μὲ λουλούδια καὶ μὲ ἀσημένια νομίσματα. Καὶ φώναζαν:

— Ζήτω ὁ βασιλεύς μας, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγορᾶς!

Ἔτσι, ἡ «Κυρίες» αὐτές, παρηγοριόντουσαν μὲ τὸν «ἰδιαίτερο» βασιλέα τους, γιὰ τὴν ἐπιφυλακτικότητα ποὺ ἔδειχνε ἀπέναντί τους ὁ Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας.

Ὁ Λουδοβῖκος 14ος ὅμως κέρδισε τὴ συμπάθεια τῶν «Κυριῶν» μὲ τὴν καταδεκτικότητά του καὶ τὴν ἀφέλειά του. Τὸν τίτλο του μάλιστα ὁ «Πολυαγαπημένος» τὸν χρεωστοῦσε στὶς «Κυρίες τῆς Ἀγορᾶς». Αὐτὲς τὸν εἶχαν ὀνομάσει ἔτσι καὶ τὸ ἐπίθετο αὐτὸ τοῦ ἔμεινε γιὰ πάντα.

Ὅταν κάποτε ἀνέρρωσε ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἀρρώστεια του, ἀπὸ τὴν ὁποία σώθηκε ὡς ἐκ θαύματος, ἡ «Κυρίες» πῆγαν στὶς Βερσαλλίες νὰ τὸν συγχαροῦν, μέσα σὲ ἁμάξια μεγαλοπρεπῆ καὶ φορτωμένες λουλούδια.

Ὁ Βασιλεὺς τὶς δέχτηκε μὲ πολλὴ εὐχαρίστησι καὶ καλωσύνη καὶ διέταξε νὰ παραθέσουν γεῦμα πρὸς τιμήν τους καὶ νὰ ἐπακολουθήση χορός. Ἔτσι, ἡ «Κυρίες τῆς Ἀγορᾶς», γεμᾶτες κέφι κι' ἐνθουσιασμό, χόρευαν ὅλη τὴ μέρα ὑπὸ τοὺς ἤχους βιολιῶν, μέσα στοὺς βασιλικοὺς κήπους τῶν Βερσαλλιῶν.

Ἐπίσης ὁ ἀτυχὴς Λουδοβῖκος 15ος δεχότανε πάντα μὲ πολλὴ προθυμία τὶς περίφημες «Κυρίες τῆς Ἀγορᾶς». Ὅταν γεννήθηκε ὁ ἐπίσης ἀτυχὴς διάδοχός του, ἡ «Κυρίες» ἔσπευσαν στὸ παλάτι γιὰ νὰ τὸν ἰδοῦν. Ὅταν δὲ ὁ ἴδιος ὁ Βασιλεὺς τοὺς τὸν παρουσίασε, ξέσπασαν σὲ ἐνθουσιώδεις ἐπευφημίες κι' ἔλεγαν:

— Τί ὡραῖο παιδί! Νὰ σοῦ ζήση, βασιλῆ! Φαίνεται πὼς εἶνε... δικό σου. Σοῦ μοιάζει!...

Κάθε φορὰ ποὺ ἡ «Κυρίες» πήγαιναν στὶς Βερσαλλίες, ὁ Λουδοβῖκος 16ος διέτασσε νὰ τοὺς παραθέτουν πλούσιο γεῦμα, ὑπὸ τὴν προεδρεία ἑνὸς ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους ἀξιωματούχους τῆς Αὐλῆς.

Γιὰ ὅλους λοιπὸν τοὺς λόγους αὐτούς, ἡ «Κυρίες» λάτρευαν τὸν «καλὸ χοντρὸ Βασιλῆ», ὅπως ἀποκαλοῦσαν τὸν Λουδοβῖκο 16ο.

Ἀντιθέτως ὅμως δὲν μποροῦσαν νὰ χωνέψουν τὴ γυναῖκα του, τὴ Μαρία-Ἀντουανέττα.

Ὅταν στὴν ἀρχὴ τῆς Ἐπαναστάσεως ἔτρεξαν ὅλες μαζὺ στὶς Βερσαλλίες γιὰ ν' ἀποδοκιμάσουν τὴ βασιλικὴ οἰκογένεια, ἄρχισαν νὰ βρίζουν πρῶτα ἀπ' ὅλους τὴ Βασίλισσα, τὴν «Αὐστριακή», ὅπως τὴν ἔλεγαν, καὶ μπῆκαν ἀγριεμμένες μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ παλατιοῦ, ἀπ' τὴν ὁποία μὲ μεγάλη δυσκολία κατώρθωσαν νὰ τὶς ἀπομακρύνουν.

Φεύγοντας ἀπὸ κεῖ, πῆγαν ὅλες μαζὺ στὴν Ἐθνοσυνέλευσι, γέμισαν τὴν αἴθουσά της καὶ κάθησαν στὶς πρῶτες-πρῶτες ἕδρες, ζητωκραυγάζοντας τὸν Μιραμπώ, τὸ εἴδωλό τους. Καὶ μόνον ὅταν ὁ Μυραμπὼ τοὺς ἔβγαλε «λόγο», σηκώθηκαν κι' ἔφυγαν.

Ὁ Ροβεσπιέρος ὅμως δὲν συμπαθοῦσε καθόλου τὶς «Κυρίες τῆς Ἀγορᾶς». Γι' αὐτό, καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς Τρομοκρατίας, ἡ «Κυρίες» διατελοῦσαν ὑπὸ ἐπιτήρησιν, ὅπως καὶ οἱ πιὸ ἐπικίνδυνοι ἀριστοκράται.

Μερικὲς μάλιστα ἀπ' αὐτὲς πλήρωσαν μὲ φυλάκισι τὴν πολὺ μεγάλη ἐλευθεροστομία τους. Γενικῶς δὲ ὅλες ἄρχισαν νὰ μισοῦν τοὺς Τρομοκράτες, ὅταν εἶδαν πὼς ἔστελναν στὴ λαιμητόμο τοὺς ἀντιπάλους των.

Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, τὰ ἀντεπαναστατικὰ τραγούδια τοῦ ποιητοῦ Ἀγγέλου Πιτοὺ εἶχαν μεγάλη ἐπιτυχία στὴν Ἀγορά. Ὅλες ἡ «Κυρίες» τ' ἄκουγαν μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμὸ κι' ἔρριχναν στὸν Πιτοὺ λουλούδια καὶ νομίσματα.

Τὴν πρώτη μέρα ποὺ ὁ Πιτοὺ πέρασε ἀπὸ τὴν Ἀγορά, τραγουδῶντας, μάζεψε ἀπὸ τὶς «Κυρίες» 1500 φράγκα.

Στὸν καιρὸ τῆς Αὐτοκρατορίας, ἡ «Κυρίες» γιώρταζαν ὅλες τὶς νίκες τοῦ Ναπολέοντος μὲ εἰλικρινῆ χαρὰ καὶ πραγματικὸ ἐνθουσιασμὸ καὶ δὲν ἄφιναν καμμιὰ εὐκαιρία γιὰ νὰ πᾶνε νὰ συγχαροῦν τὸν Αὐτοκράτορα, ἡ πτῶσις τοῦ ὁποίου τὶς καταλύπησε ἀργότερα. Ὅταν μάλιστα κατὰ τὸ 1814 ἐπρόκειτο νὰ καταλάβουν οἱ Ἑνωμένοι Σύμμαχοι τὴ Γαλλικὴ πρωτεύουσα, μιὰ ἀπ' αὐτὲς πρότεινε νὰ ὁπλιστοῦν γιὰ νὰ ὑπερασπιστοῦν τὸ Παρίσι. Ἡ Ἰωάννα Δ' Ἄρκ αὐτὴ τῆς Ἀγορᾶς, λεγότανε Μαγδαληνὴ Φροτέν.

Μία «Κυρία τῆς Ἀγορᾶς» φυλακισμένη, κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Τρομοκρατίας.

Σώζεται μάλιστα ἀκόμα ἡ ἔκκλησις, τὴν ὁποία ἡ Μαγδαληνὴ Φροτὲν ἀπηύθυνε τότε στὶς «Κυρίες τῆς Ἀγορᾶς». Νὰ τί γράφει:

«Ἂς ἑνωθοῦμε ὅλες κι' ἂς ὑπερασπιστοῦμε τὸ Παρίσι, γιατὶ οἱ ἄντρες μας λείπουν μακρυὰ στὰ σύνορα... Ἕνα ὅπλο δὲν βαραίνει περισσότερο ἀπὸ ἕνα κοφίνι γεμᾶτο ψάρια ἢ λαχανικά! Ἐμπρός!... Κάτω οἱ Ἄγγλοι, οἱ Αὐστριακοὶ καὶ οἱ Πρῶσσοι!... Ζήτω ἡ Γαλλία!...».

* * *

Ὁ Λουδοβῖκος 18ος, ὁ Κάρολος 10ος, ὁ Λουδοβῖκος—Φίλιππος καὶ ὁ Ναπολέων 3ος, δείχτηκαν ἐπίσης μὲ μεγάλη εὐμένεια πρὸς τὶς «Κυρίες τῆς Ἀγορᾶς».

Ἐπίσης, κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς Δημοκρατίας, ἡ «Κυρίες» πήγαιναν κάθε πρωτοχρονιὰ νὰ συγχαροῦν τὸν Πρόεδρο. Ὁ Θιέρσος καὶ ὁ Μακμαὼν τὶς δεχόντουσαν μὲ πολλὴ εὐχαρίστησι, καὶ μάλιστα τοὺς ἀνταπέδιδαν τὸν ἐγκάρδιο δημοκρατικό τους ἀσπασμό!...

Ὕστερα ὅμως ἀνέβηκαν στὸ προεδρικὸ ἀξίωμα ὁ Γκρεβὺ κι' ὁ Καρνώ, ἄνθρωποι πολὺ σοβαροί. Καὶ ἡ «Κυρίες», βλέποντας τὴν ψυχρότητά τους καὶ τὴν ἐπιφυλακτικότητά τους, δὲν τολμοῦσαν νὰ τοὺς φιλήσουν.

— Ἔτσι, μιὰ ὡραία παράδοσις, ἡ ὁποία βάσταξε ἐπὶ πέντε αἰῶνες, ἔσβυσε σιγὰ-σιγά.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἡ «Κυρίες τῆς Ἀγορᾶς» ἔχουν ἐπηρεάσει ἀκόμα καὶ τὴ φιλολογία!

Μυθιστορήματα, δράματα καὶ ποιήματα ἀκόμα, ἔχουν γραφεῖ κατὰ καιρούς, μὲ ἡρωΐδες Κυρίες τῆς Ἀγορᾶς.

Στὴν ἐποχὴ τοῦ Διευθυντηρίου ποὺ— ὅπως καὶ σήμερα — οἱ πλούσιοι φτώχαιναν ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη καὶ οἱ φτωχοὶ πλούτιζαν, ὁ λαὸς εἶχε τὴ μανία νὰ σατυρίζη καὶ νὰ γελοιοποιῆ τοὺς νεόπλουτους. Ἔτσι, ἕνας συγγραφεὺς ξεχασμένος σήμερα, ὁ Μαγιώ, εἶχε γράψει μιὰ κωμωδία: *«Ἡ νεόπλουτη μανάβισσα, Κυρία Ἀνγκώ»*. Ἡ κωμωδία αὐτὴ ἐσημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία.

Καὶ ἐμπνεόμενος ἀπὸ αὐτή, ὁ Κάρολος Λεκὼκ συνέθεσε τὴν περίφημη ὀπερέττα του: «Ἡ κόρη τῆς Κυρίας Ἀνγκώ», ἡ ὁποία παίζεται ἐπὶ ἑξῆντα χρόνια μὲ μεγάλη ἐπιτυχία στὸ Παρίσι καὶ εἶνε ἡ πιὸ ἀγαπημένη ὀπερέτια τῶν Γάλλων.

Ἡ σύγχρονες «Κυρίες τῆς Ἀγορᾶς» ἔχουν διατηρήσει ἀρκετὲς ἀπὸ τὶς παληές τους συνήθειες. Τὸ ἰδιόρρυθμο λεκτικό τους δὲν ἔχει ἀλλάξει σχεδὸν καθόλου καὶ εἶνε τόσο εὔθυμες ὅσο κι' ἐνάρετες καὶ καλὲς πατριώτισσες.

Κατὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸ πόλεμο ἔδειξαν μεγάλη γενναιοδωρία, στέλνοντας τακτικὰ στοὺς Γάλλους στρατιῶτες δέματα μὲ τρόφιμα.

Ἀλλὰ σήμερα πειὰ ἡ «Κυρίες τῆς Ἀγορᾶς» δὲν ἀνακατεύονται στὴν πολιτική. Ἴσως γιατὶ τώρα, ἡ ἐργασία τους εἶνε πολὺ πιὸ κουραστική, καὶ δὲν τοὺς μένει καιρός, ὅπως ἄλλοτε, γιὰ πολιτικὲς ἐκδηλώσεις.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἕνας οὐρανοκατέβατος ἀγριόχοιρος. Τί ἔκανε ἕνας πλούσιος οἰκοδεσπότης γιὰ νὰ ἐξασφαλίση κυνῆγι στοὺς προσκεκλημένους του. Ἡ παράξενη ἀνακάλυψις ἑνὸς ἐξερευνητοῦ. Τὸ δέντρο, τοῦ ὁποίου ὁ φλοιὸς γιατρεύει τὸν πονόδοντο. Μπὰρ καὶ κομμωτήρια γιὰ τὰ σκυλιά. Πῶς ἔλυσαν οἱ Βερολινέζοι τὸ πρόβλημα τῆς κατοικίας. Τὰ αὐτοκίνητα σπίτια, κτλ. κτλ.

Σ' ἕνα γαλλικὸ χωριὸ ἔξω ἀπ' τὴν Τουλών, μερικοὶ χωριάτες ἐνῶ δούλευαν στὰ χωράφια τους εἶδαν ξαφνικὰ ἕναν ἀγριόχοιρο νὰ πέφτη ἀπὸ τὸν ...οὐρανό!... Οἱ ἁπλοϊκοὶ χωρικοὶ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ πιστέψουν ὅτι πρόκειται περὶ ὑπερφυσικοῦ φαινομένου, ὅταν σὲ λίγο, ἔφτασε ἕνας ἄλλος χωριάτης, ὁ ὁποῖος τοὺς εἶπε ὅτι ὁ ἀγριόχοιρος αὐτὸς εἶχε πέσει ἀπὸ κάποιο ἀεροπλάνο, ποὺ πέρασε ἀπὸ κεῖ.

Πραγματικά, σὲ λίγο τὸ ἀεροπλάνο προσγειώθηκε κοντὰ στὸ χωριό, κι' ὁ πιλότος του, μαζὺ μὲ δυὸ ὑπηρέτες ποὺ ἦσαν μαζύ του, ἄρχισαν νὰ γυρίζουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ψάχνοντας καὶ ρωτῶντας γιὰ τὸν ἀγριόχοιρο. Καὶ τότε οἱ χωριάτες ἔμαθαν τί εἶχε συμβεῖ.

Κάποιος ἑκατομμυριοῦχος πυργοδεσπότης φιλοξενοῦσε, γιὰ τὴν κυνηγετικὴ σαιζόν, σ' ἕνα μεγάλο κτῆμα του, κοντὰ στὴν Τουλών, μερικοὺς φίλους του ἀριστοκράτες. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ ἀγριόχοιροι εἶχαν ἐξαφανιστεῖ ἀπ' τὸ δάσος τοῦ κτήματός του, κι' ἐπειδὴ οἱ φιλοξενούμενοί του εἶχαν πάει πρὸ πάντων γιὰ νὰ κυνηγήσουν ἀγριοχοίρους, ὁ πυργοδεσπότης δὲν θέλησε νὰ τοὺς στερήση τὴν ἀπόλαυσι αὐτή. Τηλεγράφησε λοιπὸν σὲ κάποιο φίλο του, ὁ ὁποῖος εἶχε κτῆμα μὲ μεγάλο δάσος στὴ Βόρειο Γαλλία καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ βάλη τοὺς ἀνθρώπους του νὰ πιάσουν μὲ παγίδα ἕναν ἀγριόχοιρο ζωντανό. Κι' ὅταν ὁ φίλος του τοῦ ἀπάντησε τηλεγραφικῶς ἐπίσης, ὅτι ἡ παράκλησίς του εἶχε ἐκτελεσθεῖ, ὁ πυργοδεσπότης ἔστειλε ἕνα ἀεροπλάνο, τὸ ὁποῖο παρέλαβε τὸ χοῖρο, γιὰ νὰ τὸν μεταφέρη στὸ δικό του δάσος.

Στὸ δρόμο ὅμως, σὲ μιὰ στραβοτιμονιὰ τοῦ ἀεροπλάνου, τὸ ζῶο ξέφυγε ἀπ' τὸ διαμέρισμα στὸ ὁποῖο βρισκόταν, ἔπεσε κάτω καὶ σκοτώθηκε.

Ἔτσι, οἱ φιλοξενούμενοι τοῦ πυργοδεσπότου δὲν μπόρεσαν ν' ἀπολαύσουν τὸ κυνῆγι τοῦ ἀγριοχοίρου.

* * *

Ὥς τώρα ξέραμε δέντρα, τὰ ὁποῖα μᾶς προσφέρουν ἕτοιμα μερικὰ εἴδη τροφῆς, ὅπως, λόγου χάριν τὸ ἀρτόδεντρο, ποὺ οἱ καρποί του ἔχουν τὴ γεῦσι ψωμιοῦ, τὸ γαλακτόδεντρο ἀπ' τὶς σχισμὲς τοῦ ὁποίου βγαίνει γάλα γευστικώτατο καὶ θρεπτικώτατο καὶ τὸ βουτυρόδεντρο, τὸ ὁποῖο βγάζει μιὰ οὐσία ὅμοια μὲ τὸ βούτυρο καὶ στὴ γεῦσι καὶ στὶς θρεπτικὲς ἰδιότητες.

Ἐδῶ καὶ κάμποσον καιρὸ ὅμως, ἕνας Ἀμερικανὸς φυσιοδίφης, ὁ δόκτωρ Οὐΐλλιαμ Μάρρελλ, ἀνεκάλυψε ἕνα δέντρο τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ γιατρεύη τὸν... πονόδοντο!

Καθὼς ἐγύριζε, σὲ μιὰ ἀνεξερεύνητη περιοχὴ τῆς βορειοδυτικῆς Ἀμερικῆς, γιὰ βοτανολογικὲς μελέτες τὸν ἔπιασε δυνατὸς πονόδοντος. Ἄγνωστον πῶς, τοῦ ἦρθε τότε ἡ ἔμπνευσις νὰ κόψη λίγη φλούδα ἀπ' τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου αὐτοῦ,—τοῦ μόνου σχεδὸν ποὺ βρίσκεται στὰ μέρη ἐκεῖνα—νὰ τὴν βάλη στὸ στόμα του καὶ ν' ἀρχίση νὰ τὴ μασσάη. Μὲ κατάπληξί του τότε ἀντελήφθη, ὅτι, μέσα σὲ λίγα λεπτά, ὁ πόνος του τοῦ πέρασε ἐντελῶς.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ πονόδοντος τὸν ξανάπιασε, ἀλλ' ὁ δόκτωρ, ὁ ὁποῖος εἶχε βρεῖ πειὰ τὸ φάρμακο, ξαναμάσησε λίγη φλούδα τοῦ θαυματουργοῦ δέντρου κι' ἔτσι ἔγινε καὶ πάλι καλά.

Ἀπὸ τότε χρησιμοποιοῦσε συχνὰ τὸ φάρμακο αὐτὸ καὶ τὸ συνιστοῦσε σὲ ὅλους τοὺς γνωστούς του ποὺ ὑπέφεραν ἀπ' τὰ δόντια τους καὶ πάντοτε ἡ φλούδα σταματοῦσε ὡς ἐκ θαύματος τὸν πόνο.

Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι τὸ δέντρο αὐτὸ βρίσκεται ἄφθονο σ' ὅλη τὴ βόρειο Ἀμερικὴ καὶ πρὸ πάντων στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἀπ' τὴ Βιρτζίνια ὡς τὸ Ἀρκανσὰς καὶ ἀπ' τὴ Φλωρίδα ὡς τὸ Τεξὰς κι' ὅτι κανένας μέχρι σήμερα δὲν εἶχε ἀνακαλύψει τὴν ἐκπληκτικὴ αὐτὴ θεραπευτική του ἰδιότητα.

* * *

Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια μεγάλες φροντίδες καταβάλλονται στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν Ἀμερικὴ γιὰ τὴν περιποίησι τῶν κατοικιδίων ζώων.

Πρόπερσι, στὸ Παρίσι, ἕνα ἀριστοκρατικὸ μπάρ, ἵδρυσε σὲ μιὰ ἰδιαίτερη αἴθουσά του, εἰδικὸ μπὰρ γιὰ τοὺς σκύλους. Ἐκεῖ οἱ πλούσιοι ἰδιοκτῆται σκυλιῶν πηγαίνουν τ' ἀγαπημένα τους ζῶα ὅταν διψάσουν, γιὰ νὰ πιοῦν νερό, μέσα σὲ εἰδικὰ πολυτελῆ κύπελλα. Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' τὸ νερὸ ὑπάρχουν καὶ εἰδικὰ γλυκίσματα καὶ παντὸς εἴδους νοστιμώτατοι μεζέδες καὶ ἀκόμα, εἰδικὰ λικέρ, ὅλα δὲ προοριζόμενα γιὰ τὰ σκυλιά.

Ἡ καινοτομία αὐτὴ πέτυχε τόσο, ὥστε γρήγορα τὴν υἱοθέτησαν κι' ἄλλοι καὶ σήμερα στὸ Παρίσι λειτουργοῦν πολυάριθμα μπὰρ σκύλων.

Οἱ Ἰσπανοὶ ὅμως ξεπέρασαν τοὺς Γάλλους μ' ἕναν ἄλλο παρόμοιο νεωτερισμό. Στὴν Βαρκελώνη ἱδρύθηκε τελευταῖα ἕνα «Κομμωτήριο γιὰ Σκύλους». Τὸ κομμωτήριο αὐτὸ εἶνε ἐφωδιασμένο μὲ ἀναπαυτικὲς πολυθρόνες καὶ μὲ ὅλα τὰ σύνεργα ποὺ χρειάζονται γιὰ τὸν καλλωπισμὸ ἑνὸς σκύλου, δηλαδὴ γιὰ λούσιμο, κούρεμμα, χτένισμα, ἀντουλασιόν, φριξιόν, ἀκόμα καὶ μανικιούρ, ἢ μᾶλλον, γιὰ τὴν ἀκρίβεια, πεντικιούρ.

* * *

Ὅπως στὶς περισσότερες ἀπ' τὶς εὐρωπαϊκὲς μεγαλουπόλεις, ἔτσι καὶ στὸ Βερολῖνο ὑπάρχει... κρίσις κατοικίας. Ὡστόσο πολλοὶ Βερολινέζοι τὴν ἀντιμετωπίζουν τελευταίως μ' ἕνα τρόπο ἁπλὸ κι' ἀποτελεσματικό. Ἀγοράζουν παληὰ λεωφορεῖα αὐτοκίνητα, τὰ ὁποῖα ἡ ἑταιρεῖες τὰ πουλοῦν πολὺ φθηνὰ καὶ μὲ μικρὴ σχετικῶς δαπάνη διαρρυθμίζουν τὸ ἐσωτερικό τους ἔτσι ὥστε νὰ χρησιμοποιῆται γιὰ κατοικία. Ἔπειτα νοικιάζουν ἢ ἀγοράζουν ἕνα μικροσκοπικὸ οἰκόπεδο, σ' ἕν' ἀπ' τὰ προάστεια τῆς πόλεως κι' ἐγκαθιστοῦν ἐκεῖ τὸ σπίτι-αὐτοκίνητό τους.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν ἐξασφαλίζουν φθηνὴ κατοικία καὶ πολὺ ἄνετη. Ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ ὅτι στὸ καθένα ἀπ' τὰ μεγάλα αὐτὰ λεωφορεῖα μὲ τὰ δυὸ πατώματα ποὺ εἶνε γνωστὰ μὲ τὸ ὄνομα «Βικτώρια» μποροῦν νὰ στεγάζωνται ἀνετώτατα ὀχτὼ ἄτομα.

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ ΕΝΟΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥ

Ἡ Δημοκρατία στὴ Νεάπολι. Μιὰ συνωμοσία τῶν βασιλοφρόνων. Πῶς ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνωμοσίας ἐπρόδωσε τὸ μυστικό του γιὰ νὰ σώση τὴν ἀγαπημένη του. Τὰ δελτία ἀσφαλείας. Ἡ ἀπερισκεψία τῆς δόνας Λουΐζας. Ὁ ὡραῖος λοχαγὸς Φέρρι. Ἡ προδοσία. Ὅπου ἡ συνωμοσία ἀποκαλύπτεται. Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ γυιοῦ τοῦ τραπεζίτου. Ἔπειτ' ἀπὸ τρεῖς μῆνες. Ἡ δόνα Λουΐζα στὸ ἰκρίωμα κ.τ.λ.

ΗΤΑΝ ἡ ἐποχὴ ποὺ οἱ Ναπολιτάνοι, ἐπηρεασμένοι ἀπ' τὰ κηρύγματα τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως κι' ἀπ' τὴ νικηφόρο προέλασι τῶν Γαλλικῶν στρατευμάτων στὴν Ἰταλία, εἶχανε διώξει τὸν βασιλέα τους Φερδινάνδο τῶν Βουρβώνων κι' εἶχαν ἀνακηρύξει τὴ Δημοκρατία τῆς Νεαπόλεως.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ δόνα Λουΐζα Σανφελίτσε, ἀδιάθετη, βρισκόταν μισοξαπλωμένη σ' ἕναν καναπὲ τοῦ κομψοῦ σαλονιοῦ της κι' ἐρέμβαζε. Ἡ δόνα Λουΐζα ἦταν ἀπ' τὶς ὡραιότερες καὶ τὶς πιὸ μορφωμένες γυναῖκες τῆς Νεαπόλεως κι' εἶχε λάβει μάλιστα κάπως ἐνεργὸ μέρος στὴν ἐπανάστασι ποὺ ἀνέτρεψε τὴ δυναστεία.

Τὸ μεγάλο ἐκκρεμὲς τοῦ σαλονιοῦ εἶχε σημάνει πειὰ ἕντεκα κι' ὅμως ἡ δόνα Λουΐζα δὲν ἐννοοῦσε νὰ σηκωθῆ γιὰ νὰ πάη νὰ πλαγιάση. Συλλογιζόταν ὅτι τὴν ἴδια ὥρα, στὸ μέγαρο τῆς δουκίσσης Φοῦσκο δινόταν μιὰ μεγαλοπρεπὴς ἑσπερίδα, στὴν ὁποία ἦταν καλεσμένη κι' αὐτὴ καὶ στὴν ὁποία δὲν μπόρεσε νὰ πάη, λόγῳ τῆς ἀδιαθεσίας της. Καὶ ὅμως, ἐκεῖ θὰ ἦταν ὁ νεαρὸς κι' ὡραῖος Φερδινάνδος Φέρρι, ὁ ἀρειμάνιος κι' ἀτρόμητος λοχαγὸς τοῦ Τάγματος τῶν Ἐθελοντῶν τοῦ Θανάτου, ὁ ὁποῖος τὴν ἐφλερτάριζε πολὺ καὶ τοῦ ὁποίου ἡ συντροφιὰ τῆς ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη.

Ἀπ' τοὺς ρεμβασμούς της αὐτοὺς τὴν ἀπόσπασε ἕνας ὑπηρέτης, ὁ ὁποῖος καὶ ἀνήγγειλε ὅτι ὁ νεαρὸς Μπαΐκερ, ὁ γυιὸς τοῦ Γερμανοῦ μεγαλοτραπεζίτου Μπαΐκερ, ἤθελε νὰ τῆς μιλήση ἀμέσως γιὰ κάποια σπουδαία δουλειά.

Ἡ δόνα Λουΐζα θὰ ἤθελε πολὺ νὰ μὴ τὸν δεχτῆ. Ὁ νέος αὐτὸς τῆς εἶχε κάνει ἐπανειλημμένως ἐρωτικὲς ἐκμυστηρεύσεις καὶ γι' αὐτὸ τῆς εἶχε γίνει ἀντιπαθής. Ἀλλὰ ἀφοῦ ἤθελε νὰ τὴν ἰδῆ γιὰ σπουδαία ὑπόθεσι, εἶπε νὰ τὸν ὁδηγήσουν κοντά της.

Μόλις ὁ νέος μπῆκε μέσα, ἔπειτα ἀπ' τὸν τυπικὸ χαιρετισμό, ἄρχισε νὰ τῆς μιλάη γιὰ τὴ μεγάλη ἀγάπη ποὺ ἔτρεφε γι' αὐτὴν καὶ ποὺ τὸν ἔκανε νὰ θυσιάζη τὰ πάντα γιὰ χάρι της.

— Δὲν πιστεύω νὰ ἤρθατε στὸ σπίτι μου μεσάνυχτα καὶ μιὰ βραδειὰ ποὺ εἶμαι ἀδιάθετη, γιὰ νὰ μοῦ ἐπαναλάβετε τὶς ἐρωτικές σας ἐκμυστηρεύσεις, τὸν διέκοψε ἡ δόνα Λουΐζα.

— Ὄχι, δόνα Λουΐζα, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Μπαΐκερ. Εἶχα ὁρκιστεῖ νὰ μὴ ξαναπαρουσιαστῶ μπροστά σας καὶ δὲν θὰ ρχόμουν ποτὲ στὸ σπίτι σας ἂν δὲν ἐπρόκειτο γιὰ τὴ ζωή σας.

— Γιὰ τὴ ζωή μου; φώναξε ἡ νέα γυναῖκα. Τί λέτε; Μὲ τρομάζετε. Δὲν πιστεύω νὰ θέλετε ν' ἀστειευθῆτε μαζύ μου...

— Καθόλου, δόνα Λουΐζα. Θὰ σᾶς φανερώσω ἕνα μεγάλο μυστικὸ ποὺ ἔχω ὁρκιστεῖ νὰ μὴν τὸ ἀποκαλύψω σὲ κανένα καὶ ποὺ τώρα τὸ παραβιάζω μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σᾶς σώσω, ἔστω κι' ἂν πρόκειται ν' ἀνεβῶ στὴ λαιμητόμο.

Καί, καθὼς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά, ἀπ' τὴ συγκίνησί του ξέσπασε σὲ δάκρυα.

— Μά, τί συμβαίνει, λοιπόν; ρώτησε μὲ ἀγωνία ἡ Λουΐζα Σανφελίτσε.

—Ὁρκιστῆτε μου, δόνα Λουΐζα, πὼς ὅ,τιδήποτε κι' ἂν συμβεῖ, δὲν θὰ φανερώσετε ποτὲ ποιὸς σᾶς ἀπεκάλυψε τὸ μυστικό. Πρόκειται γιὰ τὴν τιμή μου.

— Ὁρκίζομαι ὅτι κι' ἂν ἀκόμα ἀνεβῶ στὴ λαιμητόμο, δὲν θὰ φανερώσω τ' ὄνομά σας.

— Λοιπόν, ἀκοῦστε... Ξέρετε βέβαια ὅτι ὁ πατέρας μου εἶνε ὁ στενώτερος φίλος τοῦ βασιλέως Φερδινάνδου τῶν Βουρβώνων καὶ ὁ τραπεζίτης τῆς Αὐλῆς του;

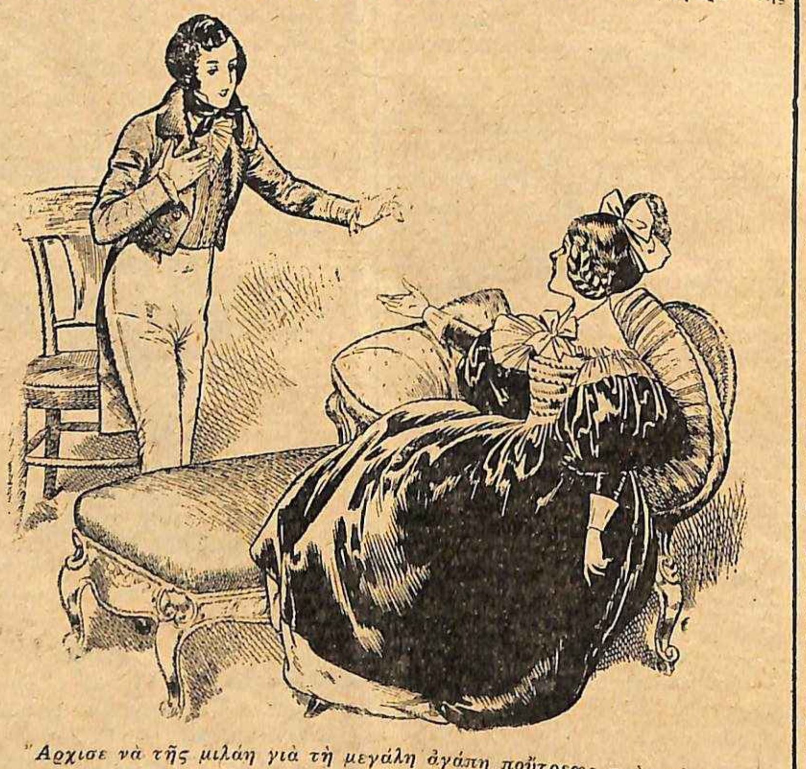

Ἄρχισε νὰ τῆς μιλάη γιὰ τὴ μεγάλη ἀγάπη ποὔτρεφε πρὸς αὐτή...

— Αὐτὸ τὸ ξέρει ὅλος ὁ κόσμος.

— Λοιπόν, ἀκοῦστε, εἶπε ὁ νέος. Ὁ πατέρας μου ἔχει ὀργανώσει μιὰ συνωμοσία γιὰ τὴν ἐπαναφορὰ τοῦ Φερδινάνδου. Αὔριο τὸ πρωΐ θὰ ἐκραγῆ ἡ στάσις. Ἔχει ληφθεῖ ἀπόφασις νὰ μὴ λυπηθοῦν κανένα καὶ νὰ σφάξουν ἀνεξαιρέτως ὅλους τοὺς δημοκρατικοὺς καὶ... μαζὺ μ' αὐτοὺς καὶ σᾶς.

— Τί λέτε;...

— Ναί. Γιὰ νὰ μὴ σφαγοῦν μάλιστα κατὰ λάθος τίποτε δικοί μας, τυπώθηκαν εἰδικὰ «δελτία ἀσφαλείας», τὰ ὁποῖα θὰ μοιραστοῦν ἀπόψε τὴ νύχτα κι' αὔριο σ' ὅλους τοὺς μοναρχικοὺς ποὺ μένουν μέσα στὴ Νεάπολι. Ἐγὼ λοιπὸν ἔκλεψα... ναί, ἔκλεψα, γιὰ χάρι σας, ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ δελτία καὶ σᾶς τὤφερα γιὰ νὰ μὴν κινδυνεύσετε καὶ γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ φύγετε ἐν ἀσφαλείᾳ ἀπ' τὴ Νεάπολι. Καὶ τώρα δὲν θέλω νὰ σᾶς ἐνοχλήσω περισσότερο μὲ τὴν παρουσία μου. Σᾶς εὔχομαι καλὴ ἐπιτυχία καὶ νὰ εἶσθε βεβαία ὅτι καὶ στὴ λαιμητόμο ἂν πρόκειται ν' ἀνεβῶ γιὰ χάρι σας, θὰ τὸ κάνω.

Φεύγοντας ὁ Μπαΐκερ, ἄφησε τὴ δόνα Λουΐζα ἀνάστατη. Ἡ εἴδησις ποὺ τῆς εἶχε ἀνακοινώσει, τὴν ἔκαναν ἄνω-κάτω. Συλλογιζόταν τώρα τοὺς φίλους της καὶ ὁμοϊδεάτας της, οἱ ὁποῖοι ἦσαν καταδικασμένοι νὰ σφαγοῦν ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους της... Θὰ ἤθελε πολὺ νὰ τοὺς σώση, νὰ σώση τοὐλάχιστον τὴ φίλη της δούκισσα Φοῦσκο καὶ τὸν ὡραῖο λοχαγὸ Φερδινάνδο Φέρρι...

Χωρὶς νὰ τὸ πολυσκεφτῆ λοιπόν, ντύθηκε γρήγορα-γρήγορα, κατέβηκε κάτω καὶ μαζὺ μὲ τὴν καμαριέρα της τράβηξε κατευθεῖαν στὸ μέγαρο τῆς δουκίσσης.

Ἡ ἀπουσία της ἀπ' τὴν ἑσπερίδα εἶχε γίνει πολὺ αἰσθητή. Καὶ γι' αὐτό, μόλις φάνηκε, ὅλοι τὴν τριγύρισαν γιὰ νὰ τὴ χαιρετήσουν καὶ νὰ τὴ ρωτήσουν γιὰ τὴν ὑγεία της. Ἐκείνη ἀνταπέδιδε τοὺς χαιρετισμούς, ἀπαντοῦσε γρήγορα-γρήγορα κι' ὅλο προχωροῦσε ἀνάμεσα στὰ σαλόνια, ψάχνοντας νὰ βρῆ τὴν οἰκοδέσποινα.

Ὅταν τὴ βρῆκε τέλος, τῆς εἶπε σιγανά.

— Δούκισσα, εἶν' ἀνάγκη νὰ μιλήσω ἰδιαιτέρως σὲ σᾶς καὶ στὸ λοχαγὸ Φέρρι.

Ἔπειτ' ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, ἡ δόνα Λουΐζα, ἡ δούκισσα κι' ὁ λοχαγὸς βρισκόντουσαν κλεισμένοι σ' ἕνα ἀπόμερο σαλόνι μὲ βαρειὰ παραπετάσματα.

— Τί συμβαίνει λοιπόν, ἀγαπητή μου; ρώτησε ἡ οἰκοδέσποινα.

— Φοβερὰ πράγματα! Ἕνας κίνδυνος μεγάλος, τρομερός, ἀπειλεῖ τὴ δημοκρατία μας καὶ ὅλους ἐμᾶς, ἀποκρίθηκε λαχανιασμένη καὶ τρέμοντας ἀπ' τὴ συγκίνησί της ἡ Λουΐζα Σανφελίτσε. Ἔχει ὀργανωθεῖ μιὰ μεγάλη συνωμοσία γιὰ τὴν ἐπαναφορὰ τοῦ Βουρβώνου καὶ θὰ ξεσπάση αὔριο. Θὰ μᾶς σφάξουν ὅλους!... Ὅλους ἀνεξαιρέτως. Μόνο ὅσοι προφτάσουν νὰ φύγουν ἀπ' τὴ Νεάπολι, μόνον αὐτοὶ θὰ γλυτώσουν.

— Πῶς τὰ μάθατε ὅλ' αὐτά; ρώτησε ὁ λοχαγός.

— Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ πῶ... Ἔχω ὁρκιστεῖ νὰ μὴν τὸ ἀποκαλύψω σὲ κανένα...

— Οἱ ὅρκοι δὲν ἰσχύουν ὅταν πρόκειται γιὰ τὴ σωτηρία μας, ἐπέμεινεν ἐκεῖνος.

— Δὲν μπορῶ... Δὲν μπορῶ... τραύλισε ἡ δόνα Λουΐζα. Τὸ μόνο ποὺ μποροῦσα νὰ κάνω, ἦταν νὰ εἰδοποιήσω ἐσᾶς, τοὺς πιὸ ἀγαπητούς μου φίλους, γιὰ νὰ σᾶς σώσω...

— Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ σωθοῦμε μόνον ἐμεῖς. Πρέπει νὰ σωθοῦμε ὅλοι. Πέστε μου πῶς τὸ μάθατε;

— Ὄχι!... Αὐτὸ ποτέ!... Ποτέ, ποτέ, ποτέ!...

Ὁ λοχαγὸς Φέρρι δὲν ἐπέμεινε περισσότερο... Κατάλαβε ὅτι μὲ τὸ καλὸ θὲν θἄβγαζε λέξι ἀπ' τὸ στόμα τῆς Λουΐζας.

Ἔφυγε λοιπὸν τὸ γρηγορώτερο καὶ πῆγε ἀμέσως στὴν Ἐπιτροπὴ τῆς Κοινῆς Σωτηρίας, ὅπου ἀνέφερε ὅσα εἶχε μάθει, ἀκόμα καὶ τ' ὄνομα τῆς γυναικός, ἡ ὁποία, ἀπὸ ἀγάπη σ' αὐτόν, τὸν εἶχε εἰδοποιήσει.

Τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς κατάλαβαν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ χάνουν καιρὸ κι' ἀμέσως ὁ πρόεδρος ἔστειλε ἕν' ἀπόσπασμα γιὰ νὰ συλλάβη τὴ Λουΐζα Σανφελίτσε καὶ νὰ τὴν ὁδηγήση μπροστά του. Σὲ λίγο τὸ ἀπόσπασμα ξαναγύρισε μαζὺ μὲ τὴ νέα γυναῖκα, ἡ ὁποία, ὅταν ὁ πρόεδρος τὴ ρώτησε σχετικῶς, ἀπάντησε:

— Ἀδύνατον νὰ σᾶς ἀποκαλύψω πῶς τὰ ἔμαθα ὅλ' αὐτά, ἀποκρίθηκε σταθερὰ ἡ Λουΐζα. Καὶ στὴ λαιμητόμο ἂν μ' ἀνεβάσετε καὶ στὰ φριχτότερα βασανιστήρια ἂν μὲ ὑποβάλετε, δὲν θ' ἀνοίξω τὸ στόμα μου...

Ὁ πρόεδρος ἐπέμεινε, ἀλλὰ ἐκείνη ἦταν ἀμετάπειστη. Κατάλαβε ὅτι δὲν θὰ τῆς ἀποσποῦσε οὔτε λέξι καὶ σκεπτόταν τί νὰ κάνη, ὅταν τοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα.

— Τοὐλάχιστον μιὰ ἐρώτησι, κυρία μου, εἶπε. Τί ὥρα ἐπρόκειτο νὰ πᾶτε στὴν ἑσπερίδα τῆς δουκίσσης Φοῦσκο;

— Στὶς ἐννηά. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἤμουν ἀδιάθετη, εἰδοποίησα ὅτι δὲν θὰ πήγαινα...

— Καὶ τί ὥρα ἦταν ὅταν πήγατε στῆς δουκίσσης καὶ τῆς εἴπατε γιὰ τὴ συνωμοσία;

— Μεσάνυχτα.

— Πολὺ καλά, εἶπε ὁ πρόεδρος. Καὶ διέταξε νὰ τὴν ἀπομονώσουν σ' ἕνα δωμάτιο μέχρι νεωτέρας διαταγῆς. Ἔπειτα ἔστειλε νὰ τοῦ φέρουν τὸν θυρωρὸ τῆς Λουΐζας κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔφθασε, τὸν ἐρώτησε:

— Πόσες φορὲς βγῆκε ἀπόψε ἡ κυρία σου ἀπ' τὸ σπίτι της;

— Μιὰ μόνο.

— Τί ὥρα;

— Τὰ μεσάνυχτα...

— Ἀπ' τὶς ἐννηὰ ὥς τὰ μεσάνυχτα δέχτηκε καμμιὰ ἐπίσκεψι; Μίλα γρήγορα καὶ πὲς τὴν ἀλήθεια, γιὰ νὰ μὴ σὲ στείλω στὴ λαιμητόμο.

— Δέχτηκε μιὰ ἐπίσκεψι μόνον, ἀποκρίθηκε τρομοκρατημένος ὁ θυρωρός.

— Ποιὸς ἦταν αὐτός;

— Ὁ γυιὸς τοῦ τραπεζίτου Μπαΐκερ.

— Αὐτὸς εἶνε! φώναξε ὁ πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς.

Ἄφησε τὸν θυρωρό, πῆρε μαζύ του ἕνα ἰσχυρὸ ἀπόσπασμα στρατιωτῶν καὶ πῆγε στὸ μέγαρο τοῦ τραπεζίτου Μπαΐκερ. Ἀφοῦ οἱ στρατιῶτες του τὸ περικύκλωσαν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, χτύπησε, καὶ μόλις ἄνοιξε ἡ πόρτα, μπῆκε μέσα. Συνέλαβε τὸν τραπεζίτη καὶ τὸν γυιό του κι' ἔκανε μιὰ λεπτομερῆ ἔρευνα σ' ὅλο τὸ σπίτι.

Βρῆκε ἕνα σωρὸ ὅπλα, σημαῖες τῶν Βουρβώνων, προκηρύξεις καὶ μερικὲς χιλιάδες δελτία ἀσφαλείας.

Ἔτσι ματαιώθηκε ἡ ἔκρηξις τῆς ἐπαναστάσεως.

Τὸ ἄλλο πρωΐ συνεδρίασε τὸ Ἔκτακτο Ἐπαναστατικὸ Δικαστήριο καὶ καταδίκασε σὲ θάνατο τοὺς δύο Μπαΐκερ, πατέρα καὶ γυιό. Ἡ ἐκτέλεσίς τους ἔγινε μετὰ δυὸ μέρες.

Ἡ Λουΐζα Σανφελίτσε ἔκλαψε πικρὰ τὸν δυστυχισμένο νέο, ὁ ὁποῖος εἶχε πληρώσει μὲ τὴ ζωή του τὴν ἀγάπη του γι' αὐτὴν καὶ τὴν προσπάθειά του νὰ τὴ σώση.

Ἀλλὰ κι' αὐτὴ ἡ ἴδια δὲν ἐπλήρωσε φθηνότερα τὴν προσπάθειά της νὰ σώση τὸν ἄπιστο λοχαγὸ Φέρρι.

Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Φερδινάνδου τῶν Βουρβώνων ἦσαν παραπολλοὶ μέσα στὴ Νεάπολι. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνες ὠργανώθηκε ἄλλη συνωμοσία, ἡ ὁποία δὲν προδόθηκε ἀπὸ κανέναν, αὐτὴ τὴ φορά, καὶ ἡ ὁποία ἐπέτυχε τελείως. Ἡ δημοκρατία καταργήθηκε κι' ὁ Φερδινάνδος ξαναγύρισε στὸ θρόνο του.

Ἡ πρώτη του πρᾶξις ἦταν νὰ τιμωρήση τὴ Λουΐζα Σανφελίτσε, γιὰ τὴν ὁποία εἶχε μαθευτεῖ πειά, ὅτι αὐτὴ ἐπρόδωσε τὴν πρώτη συνωμοσία κι' ἔστειλε στὸ θάνατο τὸν ἀφοσιωμένο του φίλο Μπαΐκερ.

Ἡ Λουΐζα συνελήφθη ἀμέσως καὶ καταδικάστηκε σὲ θάνατο.

Ἔτσι, τὴν αὐγὴ τῆς 11 Σεπτεμβρίου 1700 ἡ ὡραία Λουΐζα βάδισε πρὸς τὸν θάνατο. Μυριάδες κόσμου εἶχαν συγκεντρωθεῖ στὸ δρόμο, ἀπ' τὸν ὁποῖο πέρασε, καὶ στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως.

Κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ δήμιος ἦταν ταραγμένος, βλέποντας τὴ σπάνια ἐκείνη ὠμορφιὰ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τὴ στείλη στὸν ἄλλον κόσμο. Τόσο ἦταν ταραγμένος, ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ τὴν ἀποκεφαλίση μὲ τὸ πρῶτο χτύπημα, οὔτε μὲ τὸ δεύτερο. Μόνο μὲ τὸ τρίτο χτύπημα τὸ κεφάλι τῆς ξακουστῆς Ναπολιτάνας ἀποχωρίστηκε ἀπ' τὸ σῶμα της καὶ κυλίστηκε κατὰ γῆς, ἐνῶ χιλιάδες κόσμου ἀπὸ κάτω ἔκλαιγαν ἀκράτητα...

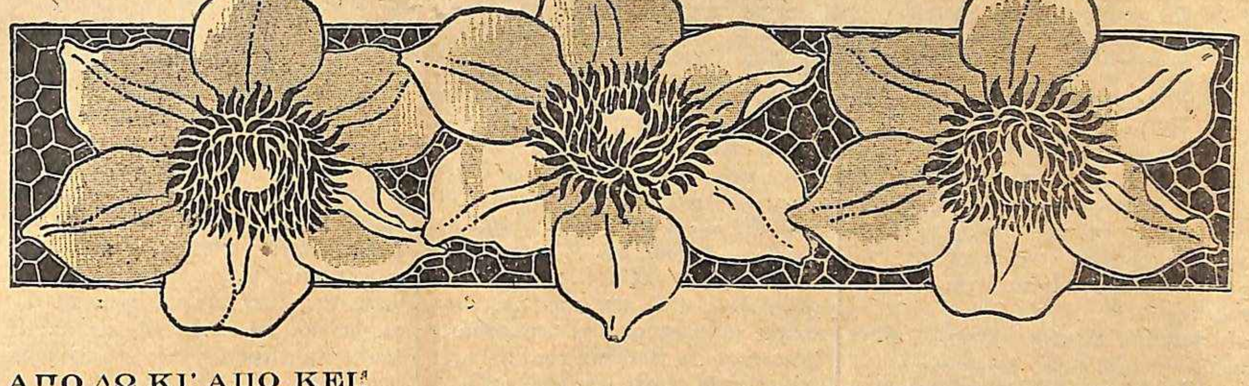

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἕνας παπουτσῆς συνήθιζε νὰ ξυλοφορτώνη συχνὰ τὴ γυναῖκα του, τόσο ὥστε στὸ τέλος ἡ δυστυχισμένη ἀναγκάστηκε νὰ τὸν καταγγείλη στὸ δικαστήριο. Ὅταν ἔφτασε ἡ μέρα τῆς δίκης, ὁ δικαστὴς κάλεσε τὸν κατηγορούμενο καὶ τοῦ ζήτησε ἐξηγήσεις σχετικὰ μὲ τὴν ὑπόθεσι.

—Ὁρκίζομαι, κύριε δικαστά, εἶπε ὁ παπουτσῆς, ὅτι ὅσες φορὲς τὴν ἔδειρα, τὴν ἔδειρα μὲ τό... μαντῆλι μου.

—Μάλιστα, κύριε δικαστά, τὸν διέκοψε τότε ἡ γυναῖκα του, ἀλλὰ ξέχασε νὰ πῆ πῶς μέσα στὸ μαντῆλι του ἔβαζε πάντα κι' ἕνα... καλαπόδι!...

* * *

Ὁ Ἐρρῖκος Δ΄. ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας γνώρισε κάποτε μιὰ κόρη πολὺ ὡραία, ἀλλ' ἀπὸ ταπεινὴ καταγωγή, γιὰ τὴν ὁποία αἰσθάνθηκε σφοδρὸ πάθος. Μιὰ μέρα μάλιστα τὴν κάλεσε στὰ ἀνάκτορα καὶ τῆς τὸ φανέρωσε.

—Μεγαλειότατε, εἶμαι πάρα πολὺ φτωχὴ γιὰ νὰ γίνω σύζυγός σου καὶ κατάγομαι ἀπὸ πολὺ τίμια οἰκογένεια γιὰ νὰ γίνω εὐνοουμένη σου...

* * *

Ὁ περίφημος Σουλτάνος τῆς Αἰγύπτου Σαλαδῖνος λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατό του, διέταξε τὸν σημαιοφόρο τῶν ἐκστρατειῶν του νὰ διατρέξη τοὺς δρόμους τῆς Δαμασκοῦ κρατῶντας σ' ἕνα ξύλο τὸ σάβανο ποὺ θὰ τὸν τύλιγε καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕνα κήρυκα ὁ ὁποῖος φώναζε:

—Ἰδοὺ τί ἀπόμεινε στὸν μεγάλο Σαλαδῖνο, τὸν κατακτητὴ τῆς Ἀνατολῆς, ἀπὸ τὶς κατακτήσεις καὶ τὰ τρόπαιά του!...

* * *

Ὁ ὀνομαστὸς γιὰ τὴ σοφία του βασιλεὺς τῆς Περσίας Φεριδοὺν ἔλεγε στοὺς διαδόχους του:

—Παιδιά μου, ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἕνα βιβλίο ποὺ τὰ φύλλα του ἀποτελοῦνται ἀπὸ τὶς μέρες. Φροντίζετε λοιπὸν νὰ γράφετε ἐκεῖ μέσα πράξεις δίκαιες καὶ ἀντάξιες τοῦ ὀνόματός σας.

* * *

Ὅταν, κατὰ τὸ ἔτος 1850, ὁ Τσάρος τῆς Ρωσσίας Νικόλαος Α΄. ἀποφάσισε τὴν κατασκευὴ τῆς πρώτης σιδηροδρομικῆς γραμμῆς ποὺ θὰ ἔνωνε τὴ Μόσχα μὲ τὴν Πετρούπολι καὶ χάραξε μάλιστα ὁ ἴδιος τὸ σχέδιό της, ἀνέθεσε τὸ Ὑπουργεῖο τῶν Δημοσίων Ἔργων σὲ κάποιον Κλεϊνμισελ, γνωστὸν γιὰ τὴν ἀφιλοχρηματία καὶ γιὰ τὸν ἀδέκαστο χαρακτῆρα του. Αὐτὸ τὸ ἔκαμε γιατὶ ἤθελε νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι ὁ ὑπουργός του δὲν θὰ μποροῦσε νὰ δωροδοκηθῆ ἀπὸ τοὺς διαφόρους ἐνδιαφερομένους, οἱ ὁποῖοι ἤθελαν νὰ περνάη ἡ γραμμὴ ἀπὸ τὰ κτήματά τους.

Ὅταν κατόπιν προκηρύχτηκε καὶ ἡ σχετικὴ μειοδοτικὴ δημοπρασία γιὰ τὴν ἀνάληψι τοῦ ἔργου, παρουσιάστηκε μιὰ Ἀμερικανικὴ Ἑταιρία, τῆς ὁποίας οἱ ὅροι ἦσαν πιὸ συμφεροντικοὶ ἀπὸ τῶν ἄλλων. Τότε ὅμως γεννήθηκε τὸ ζήτημα ἂν θὰ ἔπρεπε νὰ παραχωρηθῆ σὲ ξένους ἡ ἐκμετάλλευσις μιᾶς γραμμῆς, ποὺ θὰ ἀπέδιδε τόσα κέρδη, βέβαια καὶ σημαντικά.

Τὸ πᾶν ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὴν ἀπόφασι τοῦ ὑπουργοῦ Κλεϊνμισελ, γιὰ τὸν ὁποῖο εἶχαν ὅλοι τὴν πεποίθησι ὅτι κανένας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸν πάρη μὲ τὸ μέρος του δίνοντάς του χρήματα. Ὁ ἀντιπρόσωπος ὅμως τῆς Ἀμερικανικῆς Ἑταιρίας εἶχε ἀντίθετη γνώμη καὶ ἦταν βέβαιος ὅτι κανένας ἄνθρωπος δὲν μένει ἀδιάφορος μπρὸς στὸν παρᾶ.

Μιὰ μέρα λοιπὸν σηκώθηκε καὶ πῆγε στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Δημοσίων Ἔργων πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ὑπουργοῦ, μὲ τὸν ὁποῖο τὸν συνέδεε μιὰ παλαιὰ ἁπλῆ γνωριμία. Ἦτανε μιὰ ὡραία καὶ ἡλιόλουστη μέρα καὶ ὅμως ὁ Ἀμερικανὸς παρουσιάστηκε κρατῶντας στὰ χέρια του ὀμπρέλλα.

Ὁ ὑπουργὸς βλέποντάς τον ἔτσι παραξενεύτηκε:

—Τί πάθατε σήμερα; τοῦ φώναξε. Ἐμεῖς σκάζουμε ἀπὸ τὴ ζέστη κι' ἐσεῖς βαστᾶτε ὀμπρέλλα;

Ὁ Ἀμερικανὸς τὸν κύτταξε μέσα στὰ μάτια καὶ τοῦ ἀπάντησε:

—Λοιπόν, κύριε ὑπουργέ, στοιχηματίζω ὅτι ὡς τὸ μεσημέρι θἄχουμε βροχή...

—Καὶ πόσα βάζετε;

—100.000 χρυσᾶ ρούβλια!

—Σύμφωνοι!

Εἶνε περιττὸ νὰ προσθέσουμε ὅτι, καθὼς φαινόταν ἄλλωστε ἀπὸ τὴν ἀρχή, δὲν ἔβρεξε καθόλου ἐκείνη τὴν ἡμέρα καὶ ὁ Ἀμερικανὸς τὴν ἄλλη μέρα ἀναγκάστηκε νὰ μετρήση στὸν ὑπουργὸ τὸ στοίχημά του.

Μετὰ τρεῖς μέρες ὅμως βγῆκε καὶ ἡ ἀπόφασι τοῦ Ὑπουργείου, μὲ τὴν ὁποία ἡ ἐπιχείρησι τοῦ σιδηροδρόμου παρεχωρεῖτο ὁριστικὰ στὴν Ἀμερικανικὴ Ἑταιρία μὲ τὸν τετραπέρατο ἀντιπρόσωπο.

* * *

Στὴ Ρωσσία ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Τσάρων, ὑπῆρχε τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικὸ ἔθιμο σχετικὰ μὲ τὸ γάμο.

Ὅταν θὰ παντρευόταν καμμιὰ νέα, ὁ πατέρας της ἀγόραζε ἕνα μικρὸ μαστίγιο καὶ ἔδινε στὶς πλάτες τῆς κόρης του δυὸ-τρεῖς ξυλιὲς λέγοντας:

—Ἀκριβή μου θυγατέρα, αὐτὲς εἶνε ἡ τελευταῖες ξυλιὲς ποὺ παίρνεις ἀπὸ μένα. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θὰ μὲ ἀντικαθιστᾷ ὁ σύζυγός σου καὶ αὐτὸς θὰ σὲ τιμωρῆ ὅταν δὲν τὸν ἀκοῦς.

Κατόπιν πήγαινε κι' εὕρισκε τὸ γαμπρό του καὶ τοῦ παρέδινε τὸ μαστίγιο.

Τὸ ξυλοφόρτωμα τῆς γυναίκας ἀποτελοῦσε σχεδὸν ἐθνικὴ παράδοσι γιὰ τὴ Ρωσσία καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ἔνδειξις ἀγάπης ἐκ μέρους τῶν συζύγων.

Διηγοῦνται σχετικῶς ὅτι κάποτε μιὰ νειόπαντρη παρουσιάστηκε στὴ μητέρα της καὶ τῆς παραπονέθηκε ὅτι δὲν τὴν ἀγαποῦσε ὁ ἄντρας της.

—Κι' ἀπὸ ποῦ τὸ κατάλαβες αὐτό, παιδί μου; τὴ ρώτησε ἡ μητέρα της.

—Γιατὶ δέν... μ' ἔδειρε ἀκόμα, μητέρα! ἀποκρίθηκε ἡ νύφη κλαίγοντας.

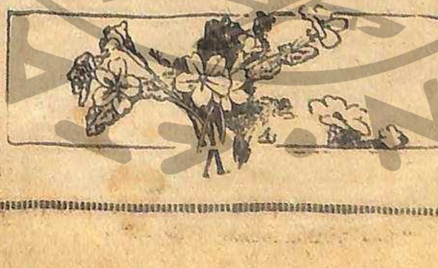

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GUESS

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΝΟΙΞΙ...

—Τί ὤμορφη ποὺ εἶσαι, μαμά... Θὰ βγῆς ἔξω;...

Τὸ παιδάκι ποὺ μιλοῦσε ἔτσι,—ἕνα χαριτωμένο ξανθὸ ἀγγελοῦδι, ἐφτὰ χρονῶν περίπου—κύτταζε μὲ θαυμασμὸ μιὰ ψηλὴ καὶ κομψὴ γυναῖκα, ποὺ ἀποτελείωνε τὴν τουαλέττα της μπροστὰ στὸν καθρέφτη τῆς ντουλάπας της.

Ἡ κυρία Λουκία Ντελὼζ, ἦταν πράγματι ἐξαιρετικὰ χαριτωμένη.

—Ναί, ἀγάπη μου, ἀπάντησε στὸν γυιό της. Πρέπει νὰ πεταχτῶ κάπου.

—Ὤ! Πάρε με μαζύ σου, μαμά... Εἶνε τόσο ὤμορφη μέρα σήμερα... καὶ μ' ἀρέσει τόσο νὰ βγαίνω μαζύ σου!...

—Σήμερα, εἶνε ἀδύνατον, χρυσό μου!

Μὰ ὁ μικρός, ἀκούγοντας τὴν ἀπάντησί της αὐτή, κατσούφιασε.

—Ἔλα, Πετράκη... ἐξακολούθησε ἡ μητέρα του. Μὴν εἶσαι ἀνόητος... Θὰ βγῆς ἔξω μὲ τὴν Μίς...

—Ἡ Μὶς μοῦ δίνει στὰ νεῦρα μὲ τὰ ἐγγλέζικά της! ἀπάντησε ὁ μικρός. Κι' ἔπειτα—ἐπρόσθεσε—ἀπὸ τότε ποὺ ὁ φίλος μας ἔρχεται ἐδῶ, δὲν μὲ παίρνεις πειὰ μαζύ σου!

Ἡ κυρία Ντελὼζ νευρίασε κάπως μὲ τὴν παρατήρησι αὐτὴ τοῦ γυιοῦ της. Καί, χωρὶς νὰ δώση προσοχὴ στὰ δάκρυα ποὺ ἔλαμπαν τώρα στὰ μάτια τοῦ μικροῦ, ἔβαλε γρήγορα-γρήγορα τὸ καπελλάκι της, φίλησε βιαστικὰ τὸν Πετράκη, καὶ κατέβηκε, τρέχοντας σχεδόν, τὴ μεγάλη σκάλα.

Σὲ λίγο, ὅταν βρέθηκε μόνη στὸν δρόμο, ἀναστέναξε μὲ ἀνακούφισι.

Ἡ πρώτη της σκέψις ἦταν νὰ φωνάξη ἕνα ταξί. Ὁ καιρὸς ὅμως ἦταν τόσο καλὸς ὥστε ἄλλαξε ἀμέσως γνώμη κι' ἀποφάσισε νὰ πάη πεζὴ ὡς τὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Μποεσὶ ὅπου τὴν περίμεναν... Συνέχισε λοιπὸν τὸ δρόμο της, ἀναπολώντας μὲ τὴ σκέψι της τὰ περασμένα...

Σὲ ἡλικία δεκαεφτὰ χρόνων, εἶχε μείνει ὀρφανή. Μιὰ θεία της ποὺ τὴν κηδεμόνευε, γιὰ νὰ τὴν ξεφορτωθῆ, τὴν πάντρεψε τότε μὲ τὸν Ροβέρτο Ντελὼζ, ἕναν πλουσιώτατο λοχαγὸ τῶν Οὐσσάρων μὲ εὐρύτατο καὶ λαμπρὸ μέλλον. Ὁ γάμος της δὲν ἦταν παρὰ ἕνα κοινότατο συνοικέσιο. Κι' ὅμως πόσο ἡ Λουκία εἶχεν ἀγαπήσει τὸν Ροβέρτο της καὶ πόσο τὴν ἀγάπησε κι' αὐτός...

Ἀλλοίμονον, ὅμως. Ἡ εὐτυχία δὲν διαρκεῖ ποτὲ πολύ. Κι' ἔξαφνα, λίγον καιρὸ μετὰ τὸ γάμο τους, ὁ ὡραῖος λοχαγὸς Ντελὼζ σκοτώθηκε μιὰ μέρα στὰ γυμνάσια. Τὸ ἄλογό του ἀφηνίασε, τὸν γκρέμισε κάτω καὶ τὸν σκότωσε. Ἔτσι, ὅλο τὸ λαμπρὸ οἰκοδόμημα τῆς εὐτυχίας τῆς Λουκίας, εἶχε σωριαστεῖ σ' ἐρείπια...

Ἡ Λουκία, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ἀντρός της, ἀποτραβήχτηκε ἐντελῶς ἀπὸ τὸν κόσμο. Ἡ μόνη παρηγοριά της ἦταν τὸ μικρό της ἀγοράκι, ὁ Πετράκης της, τὸν ὁποῖο εἶχε ἀποκτήσει ἕνα χρόνο μετὰ τὸ γάμο της, κι' ὁ ὁποῖος ἔμοιαζε τόσο τοῦ πατέρα του.

Κι' ὅμως... Πῶς ἀλλάζουν ὅλα στὸν κόσμο...

Δὲν εἶχαν περάσει ἀκόμα τρία χρόνια ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ Ροβέρτου, ὅταν ἡ Λουκία γνώρισε, στὸ σπίτι μιᾶς γρηᾶς θείας της, τὸν Ζὼρζ ντ' Ὀρσέλ. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ἡ νέα χήρα ἔννοιωσε νὰ τὴν τραβᾶ κάτι πρὸς τὸν ὡραῖο καὶ κομψὸ Ζώρζ.

Μὰ κι' ὁ Ζὼρζ δὲν δείχτηκε καθόλου ἀδιάφορος ἀπέναντί της. Τὴν περιέβαλε μὲ κάθε φροντίδα καὶ περιποίησι καὶ φαινόταν πὼς συμπαθοῦσε ἐξαιρετικὰ τὸν Πετράκη της. Τοῦ εἶχε πεῖ μάλιστα νὰ μὴν τὸν ὀνομάζη πειὰ «κ. ντ' Ὀρσέλ» ἀλλὰ «φίλο μας...».

Ἔτσι, ὅταν πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες ἡ γρηὰ θεία τῆς Λουκίας, τῆς ἐζήτησε, ἐκ μέρους τοῦ Ζώρζ, τὸ χέρι της, ἡ Λουκία δὲν ἀρνήθηκε. Τῆς εἶπε μόνο πὼς θὰ σκεφτόταν καὶ πὼς θὰ τῆς ἀπαντοῦσε σὲ λίγες μέρες. Ἀπὸ τὸ χαμόγελό της ὅμως, ἡ θεία της εἶχε ἀντιληφθεῖ ἀμέσως πὼς ἡ ἀπάντησί της θὰ ἦταν καταφατική. Καὶ νά... Τώρα ἀκριβῶς ἐπήγαινε στὸ σπίτι της, γιὰ νὰ τῆς πῆ τὸ μεγάλο, τὸ ὁριστικὸ «ναί»!...

* * *

Αὐτὰ συλλογιζόταν ἡ Λουκία, ἀναπνέοντας βαθειὰ κι' ἡδονικὰ τὸ ἀνοιξιάτικο ἀγεράκι... Ἐπροχωροῦσε ξέγνοιαστη καὶ χαρούμενη... Θαρροῦσε πὼς εἶχε ξανανειώσει, πὼς μιὰ καινούργια ἄνοιξι ἄνοιγε στὴ ζωή της...

Ὅταν ἔφτασε στὸ τέλος τῆς λεωφόρου ντ' Ἀντέν, θυμήθηκε ὅτι ἔπρεπε ν' ἀγοράση ἕνα γιατρικό, κάποιο τονωτικό, γιὰ τὸν Πετράκη της, ὁ ὁποῖος ἦταν ντελικάτος, ὅπως ὅλα τὰ παιδιὰ ποὺ ἀνατρέφουνται στὶς πόλεις.

Στὴ γωνία τοῦ δρόμου, ἀκριβῶς, βρισκόταν ἕνα φαρμακεῖο. Ἡ Λουκία μπῆκε βιαστικὰ μέσα, κι' ἑτοιμαζόταν νὰ δώση στὸν φαρμακοποιὸ τὴν παραγγελία της, ὅταν, ἔξαφνα, ἡ πόρτα τοῦ φαρμακείου ξανάνοιξε ἀπότομα καὶ ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους δυὸ ἐργάτες ποὺ βαστοῦσαν στὰ χέρια τους ἕνα παιδάκι ὀχτὼ ὡς δέκα χρόνων. Τὸ παιδὶ φαινόταν λιποθυμισμένο. Ἀπὸ τὸ στόμα κι' ἀπὸ τὴ μύτη του ἔτρεχε ἄφθονο αἷμα.

Πίσω ἀπ' αὐτοὺς ἐρχόταν μιὰ γυναῖκα τοῦ λαοῦ, ποὺ σιγόκλαιε. Μὲ λόγια μασσημένα, ἐξήγησε στὸν φαρμακοποιὸ ὅτι ὁ ἄντρας της εἶχε γυρίσει μεθυσμένος σπίτι καὶ μὲ μιὰ γροθιὰ στὸ κεφάλι, εἶχε κάνει σ' αὐτὰ τὰ χάλια τὸ παιδί τους.

Ἡ Λουκία ἔρριξε μιὰ ματιὰ γεμάτη συμπόνια στὸ ἀθῷο αὐτὸ πλάσμα...

—Πῶς εἶνε δυνατὸν ἕνας πατέρας νὰ μεταχειρίζεται ἔτσι τὸ παιδί του, ψιθύρισε σιγαλά.

—Ἀ! κυρά μου!... τῆς ἀπάντησε ἡ γυναῖκα. Δὲν εἶνε ὁ πραγματικός του πατέρας, βλέπεις!... Ὁ πατέρας του πέθανε, πάνε τέσσερα χρόνια τώρα... Αὐτὸς τὸ λάτρευε τὸ παιδί του. Πρὸ δυὸ χρόνων ὅμως, ἐγὼ ἡ κακορροίζικη, ἔκανα τὴν ἀμυαλωσύνη νὰ ξαναπαντρευτῶ μὲ τὸν Μπουρντιγιά... Δὲν εἶνε κακὸς ὁ Μπουρντιγιά, μὰ ὅταν πίνει δὲν ξέρει τί κάνει... Χτυπάει ὅποιον βρεῖ μπροστά του... Κι' ἐπειδὴ δὲν τολμάει νὰ τὰ βάλη μαζύ μου, ξεσπάει στὸ δυστυχισμένο μου τὸ παιδί... Τὸ μισεῖ γιατὶ τοῦ θυμίζει τὸν μακαρίτη, τὸν πρῶτο μου ἄντρα. Ἀ, κυρά μου, ἐξακολούθησε ἡ γυναῖκα, σκουπίζοντας τὰ μάτια της μὲ τὴν ποδιά της, μιὰ μάνα δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ξαναπαντρεύεται... Τὰ δυστυχισμένα τὰ παιδιά της τὸ πληρώνουν...

—Ἔλα! ἔλα τώρα! τὴ διέκοψεν ὁ φαρμακοποιός. Μὴν κουράζεις τὴν κυρία μὲ τὴ φλυαρία σου... Εὐτυχῶς δὲν εἶνε τίποτε ἐξαιρετικὰ σπουδαῖο. Φτηνὰ τὴν ἐγλύτωσε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ γυιός σου... Μόνο, καλὰ θὰ κάνης νὰ τὸν χωρίσης ἀπ' τὸν πατρυιό του, γιατὶ καμμιὰ ὥρα θὰ τὸν ἀφήση στὸν τόπο!

Ἡ κυρία Ντελὼζ πῆρε τὸ γιατρικὸ ποὺ εἶχε ζητήσει, πλήρωσε τὸν φαρμακοποιό, ἔδωσε κάτι καὶ στὴν φτωχειὰ γυναῖκα «γιὰ νὰ πάρη γιατρικὰ τοῦ παιδιοῦ της» καὶ ἔφυγε ἀπ' τὸ φαρμακεῖο.

* * *

«Μιὰ μάνα δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ξαναπαντρεύεται...».

Τὰ λόγια αὐτὰ τῆς φτωχῆς γυναίκας τοῦ λαοῦ, δὲν μποροῦσαν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς Λουκίας.

Προχώρησε ἀφηρημένα λίγα βήματα. Ἔπειτα ὅμως, ξαφνικά, σὰν νἄπαιρνε μιὰ καινούργια ἀπόφασι, φώναξε ἕνα ταξὶ κι' ἔδωσε τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ της...

Ὁ Πετράκης, ὅταν τὴν εἶδε, ἔτρεξε νὰ τὴν προϋπαντήση μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

—Ἀ! Μαμά!... τῆς φώναξε. Τί χαρὰ ποὺ ἦρθες...

Καὶ πιὸ σιγά, ἐπρόσθεσε:

—Δὲν ἤθελα, ξέρεις, νὰ βγῶ ἔξω, καὶ ἡ Μὶς θύμωσε καὶ μὲ μάλωσε.

Ἡ μητέρα του δὲν ἀπάντησε. Κάθησε στὸ γραφειάκι της, ἔγραψε ἕνα γράμμα, κι' ἀφοῦ τὸ σφράγισε, φώναξε τὸν ὑπηρέτη καὶ τοῦ τὄδωσε.

—Πήγαινέ το γρήγορα, εἶπε, στὴν ὁδὸ Μποεσί...

Κατόπιν, γυρίζοντας στὸ γυιό της:

—Τρέχα, τώρα, Πετράκη καὶ ντύσου! τοῦ εἶπε χαμογελώντας. Θὰ πᾶμε μαζὺ νὰ κάνουμε ἕναν περίπατο στὸ Δάσος...

—Ἀλήθεια, μαμάκα;... φώναξε ὁ μικρός. Θὰ πᾶμε οἱ δυό μας;... Καί... καὶ ὁ φίλος μας;... ἐπρόσθεσε σιγά, χαμηλώνοντας τὰ μάτια του.

—Ὁ φίλος μας δὲν θἄρθη...

—Ἀ! ἔκαμε ὁ Πετράκης μὲ χαρά. Κι' ἔτρεξε νὰ ντυθῆ...

Ἡ Λουκία ἔμεινε μόνη. Δυὸ δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια της...

Κι' ὅμως, στὸ βάθος τῆς ψυχῆς της ἔννοιωθε μιὰ παράξενη, μιὰ πρωτοφανέρωτη χαρά... Γιατὶ εἶχε καταλάβει πὼς ἡ πραγματικὴ δεύτερη ἄνοιξι τῆς ζωῆς μιᾶς μητέρας βρισκόταν στὸ χαμόγελο καὶ στὸ τρυφερὸ βλέμμα τοῦ παιδιοῦ της—τοῦ ζωντανοῦ αὐτοῦ καρποῦ τῆς χαμένης της ἀγάπης...

□□□□ Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΧΟΡΕΥΤΡΙΕΣ □□□□

Ἡ ὡραιοτάτη Ρωσσὶς χορεύτρια Κλάρα Βογιόφσκυ, ἡ ὁποία θεωρεῖται ὡς διάδοχος τῆς πρὸ μηνῶν ἀποθανούσης Παύλοβας.

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΠΛΑΣΚΟ ΙΜΠΑΝΙΕΘ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

—Ἐγώ, κύριε, μοῦ εἶπε μιὰ μέρα ὁ Μανταλένα, ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς φυλακισμένος στὴν ἴδια φυλακὴ μ' ἐμένα, δὲν θέλω νὰ πῶ, βέβαια, πὼς εἶμαι κανένας ἅγιος... Εἶμ' ἕνας ἁπλὸς κλέφτης. Ἀπὸ κλεψιὲς ἄλλο τίποτε!... Οὔτ' ἐγὼ δὲν θυμᾶμαι πειὰ πόσες φορὲς μ' ἔχουνε καταδικάσει καὶ μ' ἔχουνε κλείσει μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς τοίχους! Πάντα ὅμως γιὰ κλεψιές... Τίποτε ἄλλο ἀπὸ κλεψιές!... Δὲν λέω, βέβαια, πὼς εἶμαι ἅγιος... Μὰ δὲν εἶμαι οὔτε κακοῦργος. Δὲν ἔχω χύσει οὔτε μιὰ σταγόνα ξένο αἷμα στὴ ζωή μου!... Κι' οὔτε θὰ χύσω ποτέ! Γιατὶ τὸ αἷμα μοῦ προκαλεῖ φρίκη...

Ἔφερε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ χέρι του στὸ στῆθος, ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του κι' ἐξακολούθησε:

—Εἶμ' ἕνας παληοκλέφτης, βέβαια. Μπροστὰ σὲ σᾶς ποὺ βρισκόσαστε στὴ φυλακὴ γιὰ πολιτικοὺς λόγους, ἐπειδὴ γράφατε στὶς ἐφημερίδες δὲν ξέρω τί ἐναντίον τοῦ βασιλέως, ἐγὼ εἶμ' ἕνας τιποτένιος ἄνθρωπος. Ὡστόσο τὴ φορὰ αὐτὴ βρίσκομ' ἐδῶ μέσα, ἐπειδὴ φέρθηκα σὰν ἱππότης, σὰν γνήσιος ἱππότης, κύριε... Εἶμαι φοβιτσιάρης, βέβαια, δὲν τ' ἀρνοῦμαι κι' ἂς μὲ κοροϊδεύουν οἱ ἄλλοι, οἱ φυλακισμένοι «τοῦ αἵματος», ποὺ καυχῶνται γιὰ τὰ ἐγκλήματα ποὔχουν κάνει καὶ γιὰ τὸ αἷμα ποὔχουν χύσει.

Ὁ καϋμένος ὁ Μανταλένα!

Πραγματικά, οἱ φυλακισμένοι «τοῦ αἵματος», ὅπως λέγονται στὴν ἀργκὼ τῶν φυλακῶν ὅσοι ἔχουν στὸ ἐνεργητικό τους φόνους καὶ τραυματισμούς, τὸν ἐκοροΐδευαν γιὰ τὴ δειλία του. Τὸν εἶχαν τοῦ κλώτσου καὶ τοῦ μπάτσου. Τὸν ἔλουζαν τὸ φτωχὸ κάθε τόσο μὲ τὶς χειρότερες βρισιὲς καὶ μὲ τὰ πιὸ προσβλητικὰ ἐπίθετα. Μερικοὶ μάλιστα δοκίμαζαν καὶ τὴ δύναμι τῆς γροθιᾶς τους στὸ κεφάλι του, ἢ στὸ σβέρκο του. Κι' ὁ Μανταλένα ὑπέμενε τὰ χτυπήματα καὶ τὶς κοροϊδίες τους καρτερικά, χωρὶς νὰ δείχνη τὸν παραμικρὸ θυμό.

—Ἐγὼ εἶμαι καλός, μοὔλεγε συχνά. Ἔχω ἄκακη καρδιά. Ἤμουν, εἶμαι καὶ θὰ εἶμαι κλέφτης. Ὄχι ὅμως καὶ κακοῦργος!...

Τὶς ἡμέρες ποὺ ἐπετρέπαντο ἡ ἐπισκέψεις πρὸς τοὺς φυλακισμένους, ἐρχόταν πάντα στὸ ἐντευκτήριο ἡ γυναῖκα τοῦ Μανταλένα, ἡ περίφημη Πελουχόνα, μιὰ γυναικάρα φοβερή, σωστὸ ἀνδρογύναικο, ποὺ ὁ δυστυχὴς σύζυγός της τὴν ἔτρεμε. Ἐκείνη ὅμως δὲν ἐρχόταν γι' αὐτόν, ἀλλὰ γιὰ ἕναν ἄλλο φυλακισμένο, ξακουστὸ καὶ τρομερὸν κακοῦργο ποὺ ἦταν «ὁ φίλος της». Σ' ἐκεῖνον, ἔφερνε τακτικὰ τρόφιμα, τσιγάρα καὶ ροῦχα, μὲ χρήματα ποὺ τὰ ἐξοικονομοῦσε μὲ χίλιους δυὸ ἐξευτελιστικοὺς τρόπους.

Στὸν καϋμένο τὸ Μανταλένα, ὄχι μόνο δὲν ἔφερνε τίποτε, ἀλλὰ οὔτε μιὰ ματιὰ δὲν καταδεχόταν νὰ τοῦ ρίξη.

Κι' ὅμως, κάθε φορὰ ποὔρχόταν ἡ Πελουχόνα, ὁ Μανταλένα κατέβαινε στὸ ἐντευκτήριο. Κατέβαινε καὶ πήγαινε κοντά της, μὲ προφυλάξεις γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀντιληφθῆ καὶ τὸν δείρη ὁ «φίλος» τῆς γυναικός του. Κατέβαινε γιὰ ν' ἀντικρύση ἔστω κι' ἀπὸ μακρυά, ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ κάγκελλα, ἕνα παιδικὸ κεφαλάκι, τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ ποὺ ἔφερνε πάντα μαζύ της ἡ ἀνδρογυναῖκα. Ἦταν τὸ παιδί της, τὸ παιδὶ ποὺ εἶχε κάνει μὲ τὸν Μανταλένα. Κι' ὅμως ὁ δυστυχὴς σύζυγός της, ὁ πατέρας του δὲν τοῦ μιλοῦσε ποτέ. Ἄλλωστε, κι' ἂν τοῦ μιλοῦσε, ἐκεῖνο δὲν θὰ τὸν ἀνεγνώριζε, γιατὶ ἀπὸ μωρὸ ζοῦσε μακρυά του, χωρὶς νὰ τὸν ξέρη.

—Εἶνε τὸ παιδί μου, κύριε, μοὔλεγε συχνὰ ὁ Μανταλένα. Εἶνε ὁ Τονίνο μου, ποὺ δὲν μὲ ἀναγνωρίζει πειά, οὔτε καὶ θὰ μὲ θυμᾶται. Λένε ὅτι δὲν μοῦ μοιάζει καθόλου. Ποιὸς ξέρει!... Μπορεῖ καὶ νὰ μὴν εἶνε δικό μου. Μὲ τὴ ζωὴ ποὺ κάνει ἡ μητέρα του—πλύστρα τῶν στρατιωτῶν—μπορεῖ καὶ νὰ μὴν εἶνε δικό μου. Ὡστόσο γεννήθηκε, μέσ' στὸ σπίτι μου. Τὸ κρατοῦσα τόσους μῆνες στὴν ἀγκαλιά μου, τὶς ὧρες ποὺ ἡ μάνα του ξενόπλενε. Δὲν νομίζετε ὅτι αὐτὸ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ δεσμὸ τοῦ αἵματος;

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ Μανταλένα μοῦ διηγήθηκε τὴν παράξενη ἱστορία τῆς τελευταίας του κλεψιᾶς, γιὰ τὴν ὁποία βρισκόταν στὴ φυλακή, τὴν ἴδια ἐποχὴ μ' ἐμένα.

—Τὴ φορὰ αὐτή, κύριε, ἄρχισε νὰ μοῦ λέη, βρίσκομαι στὴ φυλακὴ ἐπειδὴ φέρθηκα σὰν ἱππότης.

Καὶ μοῦ διηγήθηκε τὸ πῶς καὶ τὸ γιατί.

Ἦταν μιὰ Κυριακὴ τοῦ Ἰουλίου, ὁ ἥλιος ἔκαιγ' ἀπελπιστικά, ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν ἀποπνικτική, φυσοῦσε ἀγέρας ζεστός, καυτερὸς σχεδόν, κι' οἱ δρόμοι τῆς Βαλέντσιας ἦσαν ἔρημοι. Ὅλοι οἱ κάτοικοι βρισκόντουσαν ἔξω ἀπ' τὰ σπίτια τους, ἄλλοι στὶς ταυρομαχίες κι' ἄλλοι μαζεμμένοι στὴν ἀκροθαλασσιά, γιὰ νὰ βροῦνε λίγη δροσιά.

Ἐκεῖνο ἀκριβῶς τ' ἀπόγευμα φώναξε τὸ Μανταλένα ὁ Καμάρρα, γιὰ «νὰ κάνουμε κάποια δουλειὰ» μαζύ, κάποια κλεψιὰ δηλαδή. Ὁ Καμάρρα αὐτὸς γνώριζε τὸ Μανταλένα, γιατὶ εἶχαν κάνει μαζὺ στὴ φυλακὴ κι' ἐξασκοῦσε ἐπάνω του τρομερὴ ἐπιβολή. Ὁ Καμάρρα ἦταν σωστὸ κάθαρμα, ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἕνας ἐγκληματίας «τοῦ αἵματος», ποὺ δὲν ἐδίσταζε νὰ κάνη φόνο γιὰ τὸ παραμικρό.

Συχνά, στὶς κλεψιές του ἔπαιρνε μαζύ του τὸ Μανταλένα, ὁ ὁποῖος δὲν τολμοῦσε νὰ τοῦ φέρη ἀντίρρησι σὲ τίποτε, καὶ τὸν ὁποῖο χρησιμοποιοῦσε γιὰ τὶς ἀγγαρεῖες.

Τὸν πῆρε, λοιπόν, κι' ἐκείνη τὴν ἡμέρα καὶ μπῆκαν σ' ἕνα σπίτι τοῦ ὁποίου οἱ ἔνοικοί του βρισκόντουσαν στὶς ταυρομαχίες. Ἦταν τὸ σπίτι κάποιου καταστηματάρχου, ὁ ὁποῖος «εἶχε κομπόδεμα γερό».

Ὅταν ἔφθασαν ἐπάνω, ὁ Καμάρρα ἔσπασε τὶς κλειδαριὲς δυὸ κομμῶν κι' ἑνὸς ντουλαπιοῦ κι' ἄρχισε νὰ τσεπώνη ὅ,τι βρισκόταν ἐκεῖ μέσα, χρήματα σὲ κέρματα καὶ σὲ χαρτονομίσματα, ἕνα ρολόϊ, μερικὰ κοσμήματα καὶ διάφορα μικροπράγματα ποὺ εἶχαν κάποια ἀξία καὶ ποὺ μποροῦσαν νὰ χωρέσουν στὶς τσέπες του.

Στὸ τέλος, καθὼς ἔρριχνε μιὰ τελευταία ἐρευνητικὴ ματιὰ γύρω, εἶδε τὸ Μανταλένα ποὺ στεκόταν, ἀκίνητος, ἄπρακτος καὶ μὲ ζωηρὸ φόβο ζωγραφισμένον στὸ πρόσωπό του.

—Φορτώσου τὸ σκέπασμα καὶ τὸ στρῶμα! τοῦ εἶπε. Θὰ βγάλουμε τὸ μπαμπάκι καὶ τὸ μαλλὶ ποὺ εἶνε μέσα καὶ θὰ τὸ πουλήσουμε!...

Ὁ Μανταλένα, ὅπως πάντα, δὲν ἔφερε ἀντίρρησι. Δίπλωσε τὸ σκέπασμα καὶ τὸ στρῶμα, ἔτσι ὅπως ἦταν, τὤδεσε γρήγορα-γρήγορα καὶ τὰ φορτώθηκε.

Ὅταν ἔφθασαν σὲ μέρος ἀσφαλές, στὸ δωμάτιο τοῦ Καμάρρα, ἐκεῖνος κράτησε γιὰ τὸν ἑαυτό του τὴ μερίδα τοῦ λέοντος κι' ἔδωσε στὸ Μανταλένα μοναχὰ μερικὲς πεσέττες, μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι ἦταν σπάταλος. Ἔπειτα ἄρχισαν νὰ λύνουν τὸ δέμα μὲ τὸ σκέπασμα καὶ τὸ στρῶμα.

Μόλις τὤλυσαν ὅμως, εἶδαν κάτι ποὺ ἔκανε τὸν Καμάρρα νὰ ξεσπάση σ' ἀκράτητα γέλια. Κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ Μανταλένα δὲν μπόρεσε νὰ μὴ γελάση.

Μέσα στὸ δέμα, ἀνάμεσα στὸ πάπλωμα καὶ στὸ στρῶμα, βρισκόταν ἕνα μωρὸ παιδάκι, ντυμένο μόνο μ' ἕνα πουκαμισάκι, ποὺ ἀνέπνεε βαθειὰ—ἦταν θαῦμα πῶς δὲν εἶχε σκάσει—καὶ ποὺ τοὺς κύτταζε μακάρια μὲ τ' ἁγνά του βλέμματα. Ὁ Μανταλένα τότε θυμήθηκε ὅτι, στὸ δρόμο, ἔννοιωθε μέσα στὸ δέμα κάτι ποὺ κουνιόταν...

Ἦταν, προφανῶς, τὸ παιδάκι τοῦ οἰκοδεσπότη, ποὺ οἱ γονεῖς του τὸ εἶ-

□□□□ ΧΟΡΕΥΤΙΚΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ □□□□

Οἱ διάσημοι χορευταὶ Σέργιος Λίφαρ καὶ Μάρθα Σπεσσιτζέβα, ὅπως ἐμφανίζονται στὴν Ὄπερα τοῦ Βερολίνου.

χαν ἀφήσει νὰ κοιμᾶται στὸ κρεββάτι τους ὅταν πῆγαν στὶς ἱπποδρομίες.

Ὁ Μανταλένα κύτταξε μὲ βλέμμα ἐρωτηματικὸ τὸ σύντροφό του.

—Αὐτὸ εἶνε γιὰ σένα, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Σοῦ τὸ χαρίζω. Ψῆσέ το στὸ φοῦρνο νὰ ἰδῆς τί νόστιμο ποὺ θἆναι!...

Κι' ἔφυγε.

Ὅταν βρέθηκε μόνος μὲ τὸ μωρὸ στὴν ἀγκαλιά του, ὁ Μανταλένα ἦταν κατασυγκινημένος. Θυμήθηκε τὸν καιρὸ ποὺ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του τὸ δικό του παιδί, τὸν Τονίνο. Εἶχε κι' αὐτό, ὅπως ἐκεῖνο, τὰ ἴδια ροδαλὰ ποδαράκια, τὰ ἴδια παχουλὰ καὶ μαλακὰ κρέατα, τὴν ἴδια κάτασπρη κι' ἁπαλὴ ἐπιδερμίδα καὶ τὴν ἴδια ἔκφρασι ἀγνότητος στὰ μικρά του ματάκια.

—Μικρούλη μου, μικρούλη μου! ἄρχισε νὰ τοῦ λέη κάνοντας τὴ φωνή του ὅσο μποροῦσε πιὸ γλυκειά. Κύτταξέ με! Γέλασέ μου! Εἶμαι θεῖος σου! Καὶ σ' ἀγαπάω.

Καὶ τοῦ γελοῦσε καὶ τοὔκανε χάδια καὶ μορφασμούς.

Ξαφνικὰ ὅμως ἔπαψε νὰ γελάη καὶ νὰ χαϊδεύη τὸ μωρὸ καὶ στάθηκε σοβαρὸς καὶ σκεπτικός. Συλλογιζόταν τὴ μητέρα καὶ τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ, ὅταν θὰ γύριζαν στὸ σπίτι τους καὶ δὲν θὰ τὸ εὕρισκαν ἐκεῖ.

Τὰ λεφτὰ ποὺ τοὺς εἶχαν κλέψει δὲν θὰ τοὺς στενοχωροῦσαν τόσο, ὅσο ἡ ἐξαφάνισις τοῦ παιδιοῦ τους. Πῶς θὰ μποροῦσαν νὰ τὸ βροῦν;

Ὁ Μανταλένα ἤξερε καλὰ τὴν ψυχολογία τῶν μητέρων. Κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ πρωμερὴ γυναῖκα του, ἡ Πελουχόνα, ὅταν ἔννοιωθε τὸ παιδί της σὲ κίνδυνο, ἔκλαιγε μὲ τρόπο ποὺ ράγιζε τὴν καρδιά.

Τότε στὸ πρόσωπό του φάνηκε μιὰ ἀσυνήθιστη ἔκφρασι ἀποφασιστικότητος. Κύτταξε τὸν ἥλιο. Εἶδε ὅτι εἶχε ἀκόμα καιρό. Τὸ ἀνδρόγυνο ποὺ εἶχε πάει στὶς ἱπποδρομίες δὲν θὰ εἶχε γυρίσει ἀκόμα. Πρόφταινε λοιπὸν νὰ ξαναπάη τὸ παιδί τους στὸ σπίτι τους. Κι' ἂν ἔπεφτε ἀπάνω τους, θἄλεγε ἕνα ψέμμα, θἄλεγε ὅτι βρῆκε τὸ παιδὶ στὸ δρόμο.

Χωρὶς νὰ χάση στιγμή, σηκώθηκε καὶ μὲ τὸ μωρὸ στὴν ἀγκαλιά του ἔφυγε. Ξαναγύρισε στὸ σπίτι ὅπου, λίγην ὥρα πρίν, εἶχε διαπράξει μὲ τὸν Καμάρρα τὴν κλοπή. Ἡ πόρτα ἦταν ἀνοιχτὴ ἀκόμα.

Ἀνέβηκε ἐπάνω καὶ μ' ὅλο τὸν τρόμο ποὺ τοῦ ἐνέπνεαν ἡ σπασμένες κλειδαριὲς κι' ἡ ἀναποδογυρισμένες καρέκλες, μπῆκε στὴν κρεββατοκάμαρα κι' ἀπέθεσε τὸ μικρό, ἐπάνω στὸ ἀχυρένιο στρῶμα τοῦ κρεββατιοῦ. Τὸ φίλησε τρυφερά, μιὰ τελευταία φορὰ καὶ φεύγοντας τοῦ φώναξε.

—Ἀντίο, ὡραῖε μικρούλη.

Ὅταν ὅμως ἔφθασε στὴ σκάλα, ἄκουσε βήματα ἀπὸ κάτω κι' ἀμέσως κατόπιν φωνές.

—Βοήθεια! Κλέφτες!...

Ὁ Μανταλένα προσπάθησε νὰ φύγη μὲ κάθε τρόπο. Ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν προφυλάκισαν.

—Νὰ γιατὶ βρίσκομαι στὴ φυλακὴ τὴ φορὰ αὐτή, κύριε. Γιὰ κλοπὴ ἐπ' αὐτοφώρῳ... Πόσα χρόνια θὰ μοῦ κόψουν ἄραγε; Σίγουρα, πολλά. Ἡ κλοπὴ ἤταν μεγάλη, ἀλλὰ κανεὶς ἀπ' τοὺς ἄλλους φυλακισμένους δὲν μὲ ἐκτιμᾶ γι' αὐτό... Ὅλοι ξέρουν ὅτι ὁ Καμάρρα τὴν ἔκανε, ὁ Καμάρρα ποὺ δὲν τὸν ξανάειδα ἀπὸ τὴν ἡμέρα κείνη. Ὅλοι γελοῦν μαζύ μου. Ὥστε τόσο δὲν μποροῦσα νὰ στερήσω σὲ μιὰ μητέρα τὸ παιδί της.

ΜΠΛΑΣΚΟ ΙΜΠΑΝΙΕΘ

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΩΣ ΑΝΕΚΑΛΥΦΘΗ ΕΝΑΣ ΚΛΕΦΤΗΣ

(Ὁ ὑπνωτισμὸς καὶ τ' ἀποτελέσματά του)

Ἕνα πολὺ παράξενο περιστατικὸ συνέβη τελευταῖα σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τῆς Γαλλίας, στὴν ἐπαρχία τοῦ Σώμ.

Κάποιο βράδυ, στὸ θέατρο τῆς μικρῆς αὐτῆς πόλεως, ἕνα ὑπνωτιστὴς ἔδινε διάλεξι περὶ ὑπνωτισμοῦ κι' ἔλεγε πὼς ἦταν πρόθυμος νὰ ὑπνωτίση ὁποιονδήποτε ἀπὸ τοὺς ἀκροατάς του, γιὰ ν' ἀποδείξη τὴν θετικότητα τῆς ἐπιστήμης του.

Τότε, μιὰ νέα πολὺ καλῆς οἰκογενείας, ἡ ὁποία εἶχε πάει στὸ θέατρο μαζὺ μὲ τοὺς γονεῖς της, σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της κι' εἶπε στὸν ὑπνωτιστή, ὅτι δέχεται νὰ τὴν ὑπνωτίση.

Οἱ γονεῖς της δὲν ἤθελαν νὰ ὑποστῆ ἡ κόρη τους αὐτὴ τὴ δοκιμασία καὶ μάλιστα μπροστὰ σὲ τόσο κόσμο. Ἀλλ' ἡ νέα, ἡ ὁποία ἐνδιαφερόταν πολὺ γιὰ τὸν πνευματισμὸ καὶ τὸν ὑπνωτισμό, ἐπέμενε, κι' ἔτσι οἱ γονεῖς της ὑποχώρησαν καὶ τῆς ἐπέτρεψαν νὰ ἱκανοποιήση τὴν ἐπιθυμία της, ὄχι ὅμως στὸ θέατρο, ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα, στὸ σπίτι τους.

Τὴν ἐπομένη λοιπόν, ὁ ὑπνωτιστὴς πῆγε στὸ σπίτι τους καὶ ὑπνώτισε τὴ νέα.

—Φαίνεται ὅτι εἶνε πολὺ καλὸ μέντιουμ ἡ κόρη σας, εἶπε στοὺς γονεῖς της. Ἀποκοιμήθηκε πολὺ εὔκολα. Μὴν ἀνησυχῆτε καθόλου. Δὲν ἔχει νὰ πάθη τίποτα. Ἤθελα νὰ δοκιμάσω τὴ δύναμί της καὶ νὰ τὴ ρωτήσω γιὰ κάτι.

—Ρωτῆστε την, εἶπε ὁ πατέρας τῆς νέας, ἂν μπορεῖ νὰ ἰδῆ τὸν κλέφτη, ὁ ὁποῖος χθὲς τὴ νύχτα ἔκλεψε δέκα χιλιάδες φράγκα ἀπὸ τὸ ταμεῖον τῆς Δημαρχίας...

—Λοιπόν, δεσποινίς, ρώτησε ὁ ὑπνωτιστὴς τὴν ἀποκοιμισμένη νέα, προσπαθῆστε νὰ ἰδῆτε τὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ἔκλεψε χθὲς τὰ χρήματα τῆς Δημαρχίας.

Ἡ νέα κίνησε τὸ κεφάλι της κι' ἀπάντησε:

—Δὲν βλέπω τίποτε. Δὲν βλέπω τίποτε...

—Προσπαθῆστε νὰ ἰδῆτε, προσπαθῆστε νὰ ἰδῆτε, ἐπέμεινε ὁ ὑπνωτιστής. Ἕνας κλέφτης μπῆκε χθὲς τὴ νύχτα στὸ Δημαρχεῖο... Ξέρετε ποῦ εἶνε τὸ Δημαρχεῖο;...

—Ναί, ναί...

—Πρέπει νὰ τὸν ἰδῆτε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο!... Πρέπει!... Τὸν βλέπετε;

—Ὄχι... Ὄχι... τραύλισε ἡ νέα.

—Πρέπει νὰ τὸν ἰδῆτε!... ἐξακολούθησε νὰ ἐπιμένη ὁ ὑπνωτιστής.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, μιὰ ἔκφρασις ἀγωνίας ἀποτυπώθηκε στὸ πρόσωπο τῆς νέας καὶ μιὰ κραυγὴ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη της.

—Βλέπετε;... ρώτησε ὁ ὑπνωτιστής.

—Ναί... Βλέπω ἕνα μεγάλο σπίτι.

—Μήπως εἶνε τὸ Δημαρχεῖο;

—Ναί... Ναί... ἀπάντησε ἡ ὑπνωτισμένη. Εἶνε τὸ Δημαρχεῖο. Τὸ ἀναγνωρίζω, ἂν καὶ εἶνε σκοτεινά. Βλέπω τὴν εἴσοδο μὲ τὰ σκαλοπάτια...

—Ὡραῖα... Λοιπόν, δὲν βλέπετε κανένα στὴν πλατεία;

—Ὄχι...

—Κυττάξτε καλά...

—Ὄχι... Ναί... Βλέπω ἕναν ἄνθρωπο... Προχωρεῖ, γυρίζει κάθε τόσο καὶ κυττάζει πίσω του.

—Ποῦ πάει;...

—Ἀνεβαίνει τὰ σκαλοπάτια.

—Πῶς εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

—Εἶνε ὑψηλός, φοράει ἕνα ἐπανωφόρι καφὲ κι' ἕνα κασκέτο... Ἀ!... Γυρνάει τὸ πρόσωπό του πρὸς ἐμένα. Καὶ βλέπω κάτι γράμματα, στὸ κασκέτο του.

—Διαβάστε τα.

—...Βόρειος... Βόρειος.

—Ὑπάρχει ἡ λέξις Βόρειος ἐπάνω στὸ κασκέτο αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου;...

—Μάλιστα.

—Εἶστε βέβαιη γι' αὐτό;...

—Βεβαιοτάτη...

—Τί κάνει τώρα αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; ξαναρώτησε ὁ ὑπνωτιστής.

—Προσπαθεῖ ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα... ἀπάντησε τὸ μέντιουμ.

—Τὴν ἀνοίγει;...

—Ναί... Ἀνοίγει, μπαίνει μέσα καὶ ξανακλείνει τὴν πόρτα.

—Ἀκολουθῆστε τον!... Ποῦ πηγαίνει;

—Πηγαίνει στὸ πρῶτο δωμάτιο δεξιά. Ἀνοίγει ἕνα γραφεῖο... Παίρνει ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα...

—Τί τὰ κάνει;...

—Τὰ βάζει στὴν τσέπη του.

—Ἔπειτα;...

—Φεύγει... Κατεβαίνει τὰ σκαλοπάτια κι' ἀρχίζει νὰ τρέχη γρήγορα.

— Ποῦ πηγαίνει; Ἀκολουθῆστε τον.

—Τρέχει... Κάθε τόσο στέκεται, γυρίζει καὶ κυττάζει πίσω του... ἔπειτα ξαναφεύγει... Καί, νά, τώρα σταματάει κάπου...

—Ποῦ;...

—Μπροστὰ σ' ἕνα παληὸ σπίτι, μὲ κῆπο. Μπαίνει στὸν κῆπο.

—Ποῦ εἶνε αὐτὸ τὸ σπίτι;...

—Δὲν ξέρω... Ὑπάρχει μιὰ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ἀπέναντι. Ὁ ἄνθρωπος μπαίνει στὸ σπίτι. Ἀνάβει μιὰ μικρὴ λάμπα. Ξεντύνεται... Ἀ!... Βγάζει τὰ χρήματα ἀπὸ τὴν τσέπη του... Τὰ κυττάζει... Ὕστερα τὰ βάζει κάτω ἀπὸ τὸ στρῶμα του.

—Ἔπειτα;...

—Δὲν βλέπω πειὰ τίποτε...

Παρ' ὅλες τὶς παρακλήσεις τοῦ ὑπνωτιστοῦ, ἡ νέα κόρη δὲν εἶπε πειὰ τίποτε.

Ὅταν ξύπνησε δὲν θυμότανε τίποτε ἀπὸ ὅσα εἶχε δεῖ, κατὰ τὴ διάρκεια ποὺ ἔμεινε ὑπνωτισμένη.

* * *

Ἀπὸ τὴν ἐπομένη, ἡ Ἀστυνομία ἄρχισε τὰς ἐρεύνας της στὰ σπίτια ποὺ ἦσαν κοντὰ στὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ καὶ στὰ ὁποῖα κατοικοῦσαν ὑπάλληλοι τοῦ Βορείου Σιδηροδρόμου.

Πραγματικὰ δὲ κατώρθωσαν χωρὶς δυσκολία ν' ἀνακαλύψουν τὸν κλέφτη, ὁ ὁποῖος στὶς ἀρχὲς ἀρνήθηκε τὴν πρᾶξι του.

Ἡ ἀρνήσεις του ὅμως πῆγαν χαμένες, γιατὶ σὲ λίγο ἀνεκάλυψαν, κάτω ἀπ' τὸ στρῶμα του, τὰ κλεμμένα χαρτονομίσματα.

Ἔτσι, χάρις στὸν ὑπνωτισμό, χωρὶς κανένα ἄλλο πειστήριο, ὁ κλέφτης ἀνεκαλύφθη καὶ συνελήφθη.

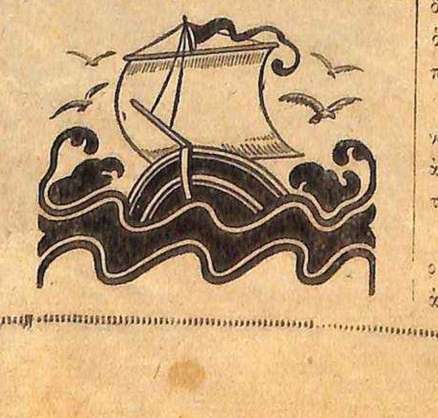

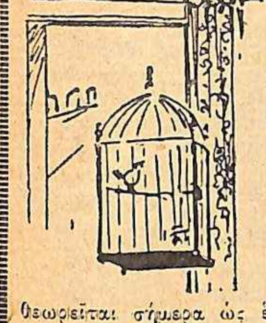

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ

Η ΠΟΛΥΤΑΡΑΧΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΕΣΙΛ ΡΩΔ

Ἡ καταπληκτικὴ σταδιοδρομία τοῦ μικροῦ παπαδόπουλου. Πῶς σὲ ἡλικία 16 χρόνων πῆγε στὴν Ἀφρική. Εἰς ἀναζήτησιν ἀδαμάντων. Μιὰ διάγνωσις τῶν γιατρῶν ποὺ δὲν πραγματοποιεῖται. Ἡ Ρωδεσία, ἡ χώρα τοῦ Σέσιλ Ρώδ. Πῶς ὑπετάχθη ἡ Νότιος Ἀφρικὴ στοὺς Ἄγγλους. Ἡ ἁπλότης ἑνὸς μεγάλου ἀνδρός. Τὸ μοναδικό του παντελόνι. Ἡ ἀπέραντη φιλανθρωπία του. Ἕνα σπίτι... ξενοδοχεῖο. Τὸ μεγαλεῖο τῆς Ἀγγλίας, κτλ.

Ὁ Σέσιλ Ρώδ, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται σήμερα ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγαλειτέρους πολιτικοὺς τῆς Ἀγγλίας, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀνήσυχους καὶ πιὸ τολμηροὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς του. Κατώρθωσε μὲ τὸ ἀκατανίκητο θάρρος του καὶ μὲ τὴ συνετὴ πολιτική του νὰ ἐπεκτείνη τὸ κράτος τῆς Ἀλβιόνος στὴν Ἀφρικὴ καὶ νὰ προσαρτήση στὴ χώρα του 700.000 τετραγωνικὰ μίλλια, δηλαδὴ μιὰ ἔκτασι ἕξη φορὲς μεγαλείτερη ἀπὸ τὴ Μεγάλη Βρεττανία.

Ὁ Σέσιλ Ρὼδ γεννήθηκε τὸ 1853 σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τῆς Ἀγγλίας. Ὁ πατέρας του ἦταν παπᾶς καὶ φημιζόταν ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ λιγόλογους ἐφημερίους τοῦ καιροῦ του, γιατὶ τὰ κηρύγματά του δὲν διαρκοῦσαν ποτὲ παραπάνω ἀπὸ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας!

Ἡ οἰκογένεια τοῦ ἱερέως ἦταν ἀρκετὰ πολυμελής, ἀποτελουμένη ἀπὸ ἐννηὰ ἀγόρια καὶ δυὸ κορίτσια κι' ἔτσι μὲ δυσκολία κατώρθωναν νὰ τὰ βγάζουν πέρα... Γι' αὐτὸ μάλιστα τὸ λόγο, ὁ Σέσιλ σὲ ἡλικία δεκαεφτὰ χρονῶν ἀναγκάστηκε νὰ ξενητευτῆ στὴ Νότιο Ἀφρική, πηγαίνοντας νὰ συναντήση τὸν ἀδελφό του, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐκεῖ μιὰ μικρὴ βαμβακοφυτεία.

Τὸ ταξεῖδι του ἔγινε μὲ ἕνα ἱστιοφόρο καὶ διήρκεσε... δυόμιση περίπου μῆνες, κατὰ τοὺς ὁποίους ὁ ἀσυνήθιστος ἀπὸ ταξεῖδια νέος ταλαιπωρήθηκε ἀρκετά. Μὰ μόλις ἀποβιβάστηκε στὴν πόλι τοῦ Ἀκρωτηρίου, ἔμαθε πὼς ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες εἶχαν ἀνακαλυφθεῖ διαμάντια στὰ περίχωρα τοῦ Καιηπτάουν. Τότε ὁ νεαρὸς Σέσιλ, ξεχνῶντας καὶ τὸν ἀδελφό του καὶ τὴν βαμβακοφυτεία του, μπῆκε σὲ μιὰ βωϊδάμαξα καὶ τράβηξε κατὰ κεῖ. Ἔτσι ἔγινε ἀδαμαντωρύχος. Ἡ τύχη τὸν βοήθησε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ μέσα σὲ διάστημα δυὸ ἐτῶν, κέρδισε ἀρκετὲς ἑκατοντάδες λιρῶν στερλινῶν. Ἦσαν τὰ πρῶτα χρήματα ποὺ κέρδιζε ἀπὸ τὴ δουλειά του. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ τὰ ξοδέψη γιὰ τὴ μόρφωσί του.

Τότε, χωρὶς νὰ χάνη καιρό, γύρισε στὴν πατρίδα του καὶ γράφτηκε φοιτητὴς στὸ πανεπιστήμιο τῆς Ὀξφόρδης. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὁ Σέσιλ Ρὼδ ἦταν ἕνας ψηλός, λιγνόσωμος καὶ λεπτὸς στοὺς τρόπους νέος, ὁ ὁποῖος διακρινόταν περισσότερο στ' ἀθλητικὰ παιγνίδια παρὰ στὶς ἐπιστημονικὲς σπουδές.

Ὅταν ἔγινε εἰκοσιενὸς χρονῶν, κάποιος γιατρός, ὁ ὁποῖος τὸν ἐξέτασε, τοῦ εἶπε ὅτι εἶχε πολὺ ἀδύνατους τοὺς πνεύμονες καὶ τὴν καρδιὰ καὶ τὸν ἀπέλπισε λέγοντάς του ὅτι δὲν θὰ ζοῦσε παραπάνω ἀπὸ ἕξη μῆνες!

Ὁ Ρὼδ τὰ χρειάστηκε ἀκούγοντας τὴν τρομερὴ διάγνωσι τοῦ γιατροῦ κι' ἀμέσως ξανάφυγε γιὰ τὴν Ἀφρικὴ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἴσως ἐκεῖ νὰ καλυτέρευε ἡ ὑγεία του. Καὶ πραγματικὰ τὸ κλῖμα τοῦ τόπου τὸν ὠφέλησε πάρα πολὺ καὶ ὁ λεπτὸς Ἄγγλος ὄχι μόνο δὲν πέθανε, ὅπως τοῦ εἶχε προφητεύσει ὁ γιατρός, ἀλλὰ ἔζησε εἰκοσιοχτὼ ἀκόμα χρόνια ἐν πλήρει ὑγείᾳ.

Μέσα σὲ λίγο καιρὸ ὁ δαιμόνιος ἄποικος, ὁ ὁποῖος καταγινόταν πάντα μὲ τὴν ἐκμετάλλευσι τῶν διαμαντιῶν, αὔξησε τεραστίως τὰ κεφάλαιά του καὶ ἵδρυσε τὴν «Ντεμπὸρς Κόμπανυ», ἡ ὁποία ἐξελίχθη ἀργότερα στὴ μεγαλείτερη ἴσως ἑταιρία τοῦ κόσμου. Ἔτσι μάλιστα ἀπόχτησε σὲ ἡλικία τριανταπέντε χρονῶν, τὸν τίτλο τοῦ «Βασιλέως τῶν ἀδαμάντων».

Ἀφοῦ, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἔγινε ἐντελῶς ἀνεξάρτητος οἰκονομικῶς, ἀποφάσισε ν' ἀφοσιωθῆ στὴν πολιτικὴ καὶ νὰ δοκιμάση κι' ἐκεῖ τὴ δύναμί του. Ἐξελέγη ἐν πρώτοις μέλος τοῦ Ἀγγλικοῦ κοινοβουλίου τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς καὶ ὁ πρῶτος λόγος ποὺ ἐξεφώνησε ἦταν ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῶν ἰθαγενῶν.

Ὅπως καὶ στὶς ἐπιχειρήσεις, ἔτσι καὶ στὴν πολιτική, ὁ Σέσιλ Ρὼδ σημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία. Ἔγινε μάλιστα σὲ ἡλικία 37 ἐτῶν πρωθυπουργός. Ὡς πρωθυπουργὸς κανόνιζε πάντα αὐτοπροσώπως τὶς ὑποθέσεις τῆς μικρῆς, ἀλλὰ ταραχώδους ἀποικίας τοῦ Κέηπ.

Στὰ 1888, βοηθούμενος ἀπὸ ἕνα σῶμα χιλίων μόλις ἐνόπλων, κατώρθωσε νὰ ἀποσπάση ἀπὸ τὸν ἰθαγενῆ βασιλέα Λουμπεγκούλα χρυσοφόρες καὶ ἀδαμαντοφόρες περιοχὲς ἴσες σὲ ἔκτασι πρὸς τὴν Κεντρικὴ Εὐρώπη!

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἔγινε κύριος μιᾶς ἀπέραντης περιφερείας, τὴν ὁποία ἐξουσίαζε ὁλόκληρη καὶ ἡ ὁποία ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομά του, ὀνομασθεῖσα Ρωδεσία. Γιὰ νὰ τὸ πετύχη ὅμως αὐτό, ἀναγκάστηκε νὰ πολεμήση πεισματωδῶς κατὰ τῶν Μπόερς, καθὼς καὶ κατὰ τῶν Πορτογάλλων.

Κατόπιν ὅμως ἀπὸ μιὰ σύντομη εἰρηνικὴ διαβίωσι οἱ ἰθαγενεῖς, παίρνοντας θάρρος ἀπὸ τὶς παροτρύνσεις τοῦ Κάϊζερ καὶ ἐλπίζοντας στὴν ὑποστήριξί του, πῆραν τὰ ὅπλα τους καὶ ἐπετέθησαν ἐκ νέου κατὰ τῶν Βρεταννῶν κατακτητῶν.

Ὁ Ρὼδ τότε ἀναγκάστηκε νὰ κλειστῆ στὸ Κίμπερλεϋ καὶ νὰ ἀναλάβη μὲ ἀποφασιστικότητα τὴν ἄμυνα τῆς πόλεως, τὴν ὁποία οἱ ἰθαγενεῖς ἀπειλοῦσαν ἀπὸ παντοῦ. Ἡ ἡρωϊκή του ἀντίστασι ἔσωσε τὴν πόλι καὶ συνετέλεσε στὴν τελικὴ νίκη τῶν συμπατριωτῶν του.

Ἀφοῦ ὁ Ρὼδ εἶδε νὰ ἐκπληρώνεται τὸ μεγάλο ὄνειρό του καὶ νὰ κυματίζη παντοῦ στὴ Νότιο Ἀφρικὴ ἡ σημαία τῆς πατρίδος του, ἀποσύρθηκε σὲ μιὰ μικρὴ χαριτωμένη ἔπαυλί του, κάλεσε τὸν ἀχώριστο σύντροφό του Τζαίημσον, γνωστότερος μὲ τὸ ἐπώνυμο «Δόκτωρ Τζίμ» καὶ πέθανε ἐκεῖ λέγοντας μὲ παράπονο:

—Εἶχα νὰ κάμω τόσο πολλὰ ἀκόμα κι' ἔκαμα τόσο λίγα, ἀλλοίμονο!...

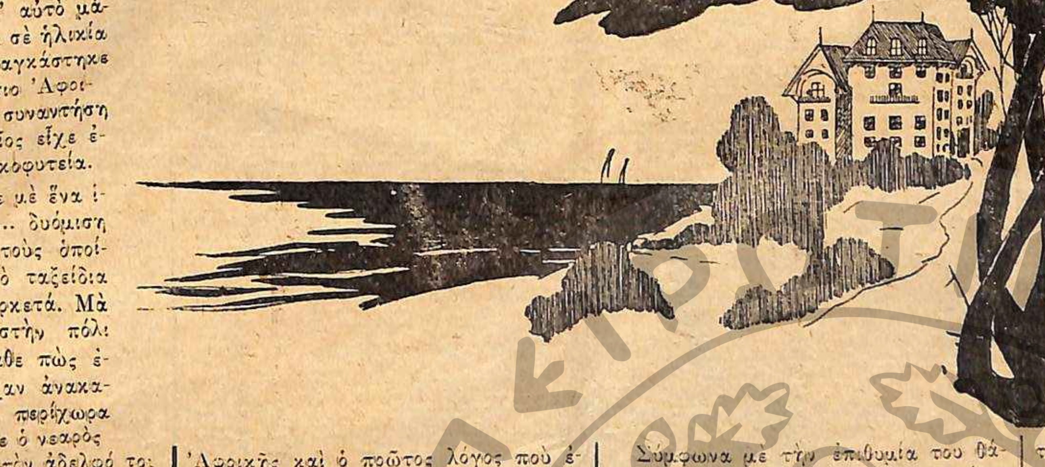

Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία του θάφτηκε σ' ἕναν μοναχικὸ τάφο, πάνω σὲ κάποιο βουνὸ τῆς Ἀφρικῆς, μὲ τὴν ἑξῆς ἀπέριττη ἐπιγραφή:

Ἐνθάδε κεῖται ὁ Σέσιλ Τζὼν Ρώδ.

* * *

Ὁ Ρὼδ ὡς ἄνθρωπος ἦταν πολὺ ἁπλὸς καὶ λιτός. Τὸν περισσότερο καιρὸ ζοῦσε μέσα σὲ μιὰ καλύβα, ἀπ' αὐτὲς ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ Κάφροι. Συνήθως ἦταν κακοντυμένος καὶ δὲν πρόσεχε τόσο στὴν ἐμφάνισι ὅσο στὶς πράξεις του.

Κάποτε θέλησε νὰ παρουσιαστῆ στὸ Σουλτάνο τῆς Τουρκίας κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχε φράκο μαζύ του παρουσιάστηκε μὲ τὴ ζακέττα του. Ἄλλοτε πάλι, ἐνῶ ταξείδευε μὲ ἕνα βαπόρι, ἀναγκάστηκε νὰ μείνη ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι του μέχρις ὅτου πῆγε κάποιος ὑποχρεωτικὸς ναύτης καὶ τοῦ μπάλωσε τὸ μοναδικό του παντελόνι.

Ὁ Ρὼδ εἶχε γλυκὸ βλέμμα καὶ ἐγκάρδιο γέλιο. Ἀποστρεφόταν τοὺς ἀνοήτους καὶ τοὺς ἐπιδειχτικοὺς Εὐρωπαίους καὶ ἀγαποῦσε πολὺ τοὺς ἰθαγενεῖς, τοὺς ἀποίκους καὶ ἐν γένει τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐργασίας καὶ τῆς δράσεως.

Στὶς κρίσιμες περιστάσεις τῆς ζωῆς του γινόταν ὁρμητικὸς καὶ στὸ θυμό του ἦταν φοβερός, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐθύμωνε γιὰ μικροπράγματα. Ἦταν αἰσιόδοξος, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἤθελε νὰ ἐξαπατήση τὸν ἑαυτό του μὲ χίμαιρες.

Ὁ Ρὼδ δὲν ἀγαποῦσε καθόλου τὰ χρήματα καί, μολονότι εἶχε τεραστία περιουσία, δὲν κρατοῦσε ποτέ του λογαριασμούς. Τὶς μετοχές του τὶς φύλαγε στὶς τσέπες τοῦ πανωφοριοῦ του ἢ μέσα σὲ συρτάρια ποὺ τ' ἄφινε σχεδὸν πάντα ἀνοιχτά!

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων, φημιζόταν καὶ γιὰ τὴν ἀπεριόριστη γενναιοδωρία του. Κάποια χρονιὰ ποὺ ἦταν κακὴ γιὰ τοὺς παραγωγούς, ὁ Ρὼδ διέθεσε ἐξ ἰδίων 16.000 στερλίνες χάριν τῶν κατοίκων τῆς Ρωδεσίας.

Κατὰ τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, ὁ Ρὼδ ἔχτισε μιὰ πολυτελῆ καὶ εὐρύχωρη κατοικία, τὴν ὁποία ὅμως χρησιμοποιοῦσε ὡς... ξενοδοχεῖο τῶν φίλων του.

—Αὐτὸ τὸ σπίτι, ἔλεγε, ἀνήκει τόσο σὲ μένα ὅσο καὶ στοὺς ἄλλους!...

Ὁ Ρὼδ ἦταν ἄνθρωπος μὲ ἀφάνταστη ψυχραιμία. Κατώρθωνε νὰ ἐπιβάλλεται, ὄχι τόσο μὲ τὴ δύναμί του, ὅσο μὲ τὴ θέλησί του. Κάποτε βάδισε ἄοπλος πρὸς συνάντησι 500 ὡπλισμένων ἰθαγενῶν καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι τούς... ἀφώπλισε μὲ τὰ λόγια του!...

Τὰ προσφιλέστερα βιβλία του, αὐτὰ ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσαν τὸν περισσότερο καιρό του ἦσαν τὰ ἀκόλουθα: οἱ «Παράλληλοι Βίοι» τοῦ Πλουτάρχου, ἡ «Ἀκμὴ καὶ παρακμὴ τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους» τοῦ Γίββωνος καὶ «Τὰ καθ' ἑαυτὸν» τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου.

Ὁ Ρὼδ ἀρεσκόταν πολὺ στὴ συντροφιὰ τῶν ἀμορφώτων ἀποίκων τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἀποστρεφόταν τὶς ἐθιμοτυπίες τῶν ἀριστοκρατῶν.

Ὁ Ρὼδ φρόντισε νὰ συντάξη τὴ διαθήκη του ἀπὸ πολὺ νωρίς, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν ἀκόμα εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν. Μὲ τὴ διαθήκη αὐτή, διέθετε ὅλη του τὴν περιουσία γιὰ τὴν ἵδρυσι μιᾶς μυστικῆς ἑταιρίας ποὺ θὰ ἐπεξέτεινε τὴ βρετανικὴ κυριαρχία σὲ ὅλη τὴν ὑφήλιο.

Ὁ Ρὼδ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους φιλοπάτριδες τῆς χώρας του, σὲ σημεῖο ποὺ συχνὰ παραλογιζόταν ὅταν μιλοῦσε γιὰ τὴν πατρίδα του.

—Προσπαθῶ, ἔλεγε, νὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ πρὸς ὄφελος τοῦ βρετανικοῦ λαοῦ. Εἶνε ὁ ἀνώτερος λαὸς ἀπ' ὅσους γνώρισε ὡς τώρα ἡ ἀνθρωπότης καὶ τὸ μόνο του λάθος εἶνε ὅτι δὲν γνωρίζει ὁ ἴδιος τὴ δύναμι, τὸ μεγαλεῖο καὶ τὸν προορισμό του!...

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΜΙΝΙΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΣΥΜΦΩΝΟΙ, κύριε Μάϊστερ! φώναξε ὁ Φρίτζ. Μπορεῖτε νὰ ὑπολογίζετε σὲ μᾶς. Πότε πρέπει νὰ φύγουμε;

—Πάω νὰ ἰδῶ τὸν κόμητα Σπάντα καὶ θὰ σᾶς εἰδοποιήσω ἀμέσως.

—Ἐγὼ ἑτοιμάζομαι κιόλας! φώναξε ὁ Ζὰν-Πώλ.

Καθὼς ὁ Ζὰν-Πὼλ πήγαινε στὸ δωμάτιό του γιὰ νὰ ἑτοιμαστῇ, συνάντησε σ' ἕνα διάδρομο τὸ βαρῶνο ντὲ Ρούτδεϊν.

—Ὦ, κύριε! τοῦ φώναξε. Θὰ κάνουμε μιὰ ἐκστρατεία μαζὺ μὲ τὸν κ. Μάϊστερ. Θὰ εἰσχωρήσουμε ὁλομόναχοι στὸ στρατόπεδο τῆς Μαλφιέρας καὶ θὰ τὰ κάνουμε θάλασσα.

Ὁ Ρούτδεϊν ἤξερε πὼς ὁ γενναῖος ἠθοποιὸς ἔλεγε συχνὰ ὑπερβολές. Γι' αὐτό, γιὰ νὰ πληροφορηθῇ καλύτερα, ἔτρεξε ἀμέσως εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Μάϊστερ καὶ σὲ λίγο κατώρθωσε νὰ τὸν βρῇ.

—Γουλιέλμε, τοῦ εἶπε, ἑτοιμάζεσαι νὰ χτυπήσῃς τὴ Μαλφιέρα καὶ δὲν λὲς τίποτε καὶ σὲ μένα;... Ὥστε δὲν μὲ θεωρεῖς φίλο σου...

—Ἀγαπημένε μου φίλε, τοῦ ἀπάντησε ὁ νεαρὸς Γάλλος, ξέρω ὅτι τὴν ἐρχόμενη ἄνοιξι πρόκειται νὰ παντρευτῇς μὲ τὴ γοητευτικὴ Νόρα, τὸ ἐξαίσιο αὐτὸ λουλοῦδι τοῦ βορηᾶ ποὺ ἄνθισε γιὰ σένα κάτω ἀπ' τὸν οὐρανὸ τῆς Νεαπόλεως. Ἡ ἐπιχείρησις ποὺ θ' ἀρχίσουμε σὲ λίγο εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνη καὶ δὲν θέλω νὰ σὲ πάρω ἀπὸ τὴ μνηστή σου...

—Αὐτὸ εἶνε σωστό, ὡμολόγησε ὁ βαρῶνος ντὲ Ρούτδεϊν μὲ μελαγχολία. Ὁ ἀποχωρισμός μου ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη μου Νόρα, εἶν' ἀλήθεια πὼς θὰ μοῦ στοίχιζε πολύ... Μὰ μὴν ξεχνᾷς πὼς ὡρκιστήκαμε, ὅταν ἤρθαμε στὴν Ἰταλία, νὰ τιμωρήσουμε τὴ Μαλφιέρα. Δὲν μπορῶ νὰ παραβῶ τὸν ὅρκο μου. Γουλιέλμε, θὰ σ' ἀκολουθήσω ὅπου κι' ἂν πᾷς...

—Ὦ! ἔκανε ὁ Γουλιέλμος μ' ἐνθουσιασμό. Μιὰ τέτοια αὐτοθυσία δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ πάῃ χαμένη. Δέχομαι λοιπόν! Βαρῶνε ντὲ Ρούτδεϊν, νοιώθω τὴ νίκη στὴν αἰχμὴ τῶν σπαθιῶν μας.

Ὁ κόμης Σπάντα, ὁ ὁποῖος εἶχε εἰδοποιηθεῖ ἐντωμεταξὺ σχετικῶς, ἐπιδοκίμασε τὸ σχέδιο τοῦ Γουλιέλμου Μάϊστερ, τοῦ Τζοβάννι Κυπριάνι καὶ τῶν φίλων τους. Μά, ἀποφασισμένος νὰ περιορίσῃ ὅσο τὸ δυνατὸν τοὺς κινδύνους τῆς παράτολμης αὐτῆς ἀποστολῆς, ἔλαβε ὅλα τὰ μέτρα γιὰ νὰ εὐκολύνῃ τὴν εἴσοδό τους στὸ τμῆμα τῆς χώρας ποὺ κατεῖχαν τὰ στρατεύματα τοῦ Φερδινάνδου Α'. Οἱ συνωμόται θὰ χωριζόντουσαν σὲ δυὸ ὁμίλους, καθένας ἀπ' τοὺς ὁποίους θὰ ξεκινοῦσε σὲ χωριστὴ ὥρα.

Βρισκόντουσαν τώρα συγκεντρωμένοι ὅλοι στὸ ἀνάκτορο Κυπριάνι κι' ἔκαναν τὶς τελευταῖες προετοιμασίες τῆς ἀναχωρήσεώς τους. Ὁ κόμης Σπάντα ἦταν κι' αὐτὸς παρών, θέλοντας νὰ δώσῃ σ' αὐτοὺς ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ συνοδεύσῃ τὶς τελευταῖες πληροφορίες καὶ τὶς πολύτιμες καὶ σοφὲς ὁδηγίες του, χάρις στὶς ὁποῖες θὰ μποροῦσαν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὶς ἀναρίθμητες παγίδες ποὺ εἶχε στημένες ἡ τρομερὴ κι' ἐπικίνδυνη ὕαινα, ποὺ θὰ πήγαιναν τώρα νὰ τὴ χτυπήσουν στὸ ἄντρο της.

Μονάχα ὁ Γουλιέλμος Μάϊστερ ἔλειπε ἀπὸ τὴ συγκέντρωσι αὐτή. Ἡ ἀνεξήγητη καθυστέρησί του τοὺς ἔκανε ὅλους ν' ἀνησυχοῦν τρομερά. Καθένας ἀναρωτιόταν μὲ ἀγωνία μήπως εἶχε πέσει θῦμα καμμιᾶς ἐνέδρας τῆς Μαλφιέρας, ὅταν ἔξαφνα ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ ὁ Οὐμβέρτος μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε, ἀνήγγειλε στοὺς παρισταμένους:

—Ὁ κύριος Γουλιέλμος Μάϊστερ.

Τὰ μάτια ὅλων γύρισαν ἀμέσως πρὸς τὴν πόρτα κι' ἕνα γενικὸ ἐπιφώνημα ταραχῆς καὶ καταπλήξεως βγῆκε ἀπὸ τὰ στόματά τους.

Δὲν ἦταν πειὰ ὁ Γουλιέλμος Μάϊστερ αὐτὸς ποὺ ἔμπαινε μέσα, ἀλλὰ τὸ φάντασμα τοῦ ἑαυτοῦ του... Μιὰ τρομαχτικὴ χλωμάδα ἦταν ἁπλωμένη στὰ χαρακτηριστικά του. Τὰ χείλη του ἔτρεμαν σπασμωδικὰ καὶ προχωροῦσε τρεκλίζοντας σὰν μεθυσμένος.

Ὁ κόμης Σπάντα ἔτρεξε πρῶτος πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ρώτησε μὲ ἀγωνία:

—Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν; Ὥστε τὰ προαισθήματά μου δὲν μὲ γέλασαν;

Χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι, μὲ τὸ χέρι του ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ σηκώσῃ, ὁ νεαρὸς Γάλλος ἔδωσε ἕνα χαρτὶ στὸν κόμητα.

Αὐτὸς τὸ ξεδίπλωσε βιαστικὰ κι' ἔρριξε σ' αὐτὸ τὰ βλέμματά του... Ἀμέσως ὅμως ἀπόμεινε ἀκίνητος κι' ἀπολιθωμένος... Κατόπιν ἔρριξε ἕνα βλέμμα ἀπέραντης συμπόνιας καὶ θλίψεως στὸ Γουλιέλμο, στὸ Τζοβάννι καὶ στὴν Ἕλενα, ἀλλοίμονο!...

—Ὦ! κραύγασε ὁ μαρκήσιος Κυπριάνι. Τί εἶνε λοιπόν;

Καὶ θέλησε νὰ πάρῃ τὸ χαρτὶ ἀπὸ τὸν κόμητα Σπάντα. Μὰ ἐκεῖνος τὸν ἔσπρωξε μὲ δύναμι, σχεδὸν μὲ βιαιότητα...

—Κόμη! τραύλισε ὁ Τζοβάννι.

—Φτωχοί μου φίλοι! ψιθύρισε τότε μὲ λυγμοὺς ὁ Σπάντα. Φτωχὴ Μινιόν!

Ἀκούγοντας τὸ ὄνομα τῆς Μινιόν, ἡ Ἕλενα ἔτρεξε κοντά του. Λευκότης μαρμάρου σκέπαζε τὰ θεῖα της χαρακτηριστικά. Κύτταξε τὸ Σπάντα στὰ μάτια καὶ ἕνωσε ἱκετευτικὰ τὰ χέρια της.

—Κόμη Σπάντα, τοῦ εἶπε, ἡ καινούργια δυστυχία ποὺ μᾶς χτυπάει εἶνε λοιπὸν τόσο μεγάλη, ὥστε νὰ μὴ τολμᾶτε νὰ μιλήσετε;... Πρὸς Θεοῦ, σᾶς ἐξορκίζω, μιλῆστε!... Μιλῆστε!

—Φανῆτε δυνατοί, στέναξε ὁ κόμης, γιατὶ ὁ Θεὸς σᾶς δείχνεται ἀνελεήμων. Ἀκοῦστε...

Καὶ ξεδιπλώνοντας τὴν ἐπιστολὴ ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Γουλιέλμος διάβασε τὰ ἑξῆς:

«Γουλιέλμε Μάϊστερ,

» Αὔριο, τὸ μεσημέρι ἀκριβῶς, ἡ Μινιὸν θὰ παντρευτῇ στὴν ἐκκλησία τοῦ Πλαζέντσιο μαζὺ μὲ τὸν Κόκκινο Τζίλ, τὸν Ἀτσίγγανο, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὴν ἅρπαξες ἄλλοτε... Σοῦ ἐσωκλείω ἕνα διαβατήριο ποὺ θὰ σοῦ ἐπιτρέψῃ, ἂν θέλεις, ναρθῇς νὰ δῇς, πὼς ὁ γάμος θὰ γίνῃ μὲ ὅλους τοὺς τύπους καὶ μὲ κάθε ἐπισημότητα.

Δούκισσα ντὲ ΜΑΛΦΙΕΡΑ,
πριγκήπισσα ΡΟΜΑΝΙ ».

Υ. Γ. Τὸ πραγματικὸ ὄνομα τῆς Μινιὸν εἶνε Σπεράτα καὶ εἶνε κόρη τοῦ μαρκησίου Τζοβάννι ντὲ Κυπριάνι καὶ τῆς συζύγου του Ἕλενας Φράντσια, τῆς ψαροπούλας.

Θανάσιμη σιωπὴ ἁπλώθηκε, ὅταν ὁ κόμης Σπάντα διάβασε τὴν ἐπιστολὴ αὐτή. Ἦταν πραγματικὰ τρομερή... Τὸ βδελυρὸ πλᾶσμα, ἡ γυναῖκα αὐτὴ ποὺ τὴν εἶχε ξεράσει ἡ Κόλασι, ἤθελε μὲ τὸ ὑστερόγραφό της αὐτὸ νὰ χτυπήσῃ τρεῖς ἀνθρώπους συγχρόνως.

Ἡ σιωπὴ αὐτὴ βάστηξε ἕνα λεπτὸ ἢ ἕνα αἰῶνα;... Κανεὶς ἀπ' ὅσους βρισκόντουσαν ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὸ ἀνάκτορο Κυπριάνι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ βεβαιώσῃ...

Ἡ Ἕλενα στεκόταν ὄρθια, ἀκίνητη, πελιδνή, σὰν ἄγαλμα... Ἔξαφνα μιὰ κραυγὴ βγῆκε ἀπ' τὸ στόμα της, ἡ κραυγὴ τῆς ψυχῆς της ποὺ συντριβόταν καὶ σωριάστηκε μονομιᾶς κάτω... Εἶχε πεθάνει τάχα... Ὁ Τζοβάννι γονάτισε κοντά της μὲ μιὰ κίνησι σχεδὸν μηχανική.

—Κοιμᾶσαι, Ἕλενα; φώναξε. Κοιμᾶσαι, συντρόφισσα τῶν φωτεινῶν μου ἡμερῶν, μητέρα τῆς μικρῆς μας Σπεράτας, τοῦ ἀγγέλου μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιά;... Κοιμᾶσαι μέσα στ' ὄνειρό σου, στὸ εὐτυχισμένο σου ὄνειρο ποὺ σοῦ χαμογελάει;... Κοιμᾶσαι καὶ δὲν θὰ ξυπνήσῃς πειά;... Ἡ Μαντόννα θὰ πάῃ νὰ συνεχίσῃ τώρα τὸ χρυσὸ ὄνειρό της κοντὰ στοὺς ἀγγέλους, τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ δικοῦ μας!... Φίλοι, ἀφῆστε τὴν Ἕλενα νὰ κοιμηθῇ ἢ τραγουδῆστε γλυκά, πολὺ γλυκά, γιὰ νὰ τὴ λικνίσετε στὴν αἰώνια της ἀνάπαυσι...

Ὅλοι ἀλληλοκυτταζόντουσαν τώρα, περίτρομοι... Ἡ τρέλλα λοιπὸν εἶχε χτυπήσει πάλι αὐτὸ τὸν πατέρα, τὸν τόσο ἄτυχο;... Καὶ ποιὰ τρέλλα!

Ἔξαφνα ἕνα τρεμούλιασμα διέτρεξε τὸ ἀναίσθητο σῶμα τῆς Ἕλενας, σὰν νὰ ξαναγύριζε ἡ ψυχή της ἀπὸ τὶς σκοτεινὲς ὄχθες τοῦ ὑπερπέραν γιὰ ν' ἀπομακρύνῃ τὰ φτερὰ τῆς παραφροσύνης ποὺ χτυποῦσαν τὸ μέτωπο τοῦ Τζοβάννι της...

Ἄνοιξε τὰ μάτια της, γεμᾶτα ἀγωνία καὶ τὰ στύλωσε στὸ σύζυγό της μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀγωνίας...

Τὰ βλέμματά τους συναντηθήκανε κι' ἀμέσως ὁ Τζοβάννι τύλιξε τὴ γυναῖκα του μέσα στὰ χέρια του καὶ τὴ σήκωσε ψηλὰ μὲ μι' ἀκαταμάχητη δύναμι, φωνάζοντας:

—Ζῆσε, σύζυγε καὶ μητέρα!... Ζῆσε ἀκόμα!... Ἡ γυναῖκα αὐτὴ μᾶς ὥρισε γιὰ αὔριο τὸ μεσημέρι!... Ὡς τότε μᾶς μένουν ἀκόμα μιὰ νύχτα καὶ μισὴ μέρα... Αὔριο τὸ μεσημέρι, γυναῖκα, ἢ ἡ Σπεράτα μας θἄχῃ σωθεῖ ἢ ἐγὼ θἄμαι νεκρός!...

Ἡ Μαντόννα μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιὰ παραμέρισε μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ της κάποιον ἴσκιο ποὺ νόμιζε πὼς ἔβλεπε νὰ πλανιέται γύρω της... τὸν

— Φανῆτε δυνατοί, στέναξε ὁ κόμης...

ἴσκιο ἴσως τοῦ θανάτου... κι' ἔπειτα εἶπε ἁπλά:

—Πήγαινε!... Αὐτὸ εἶνε τὸ καθῆκον μας...

—Μητέρα τῆς Σπεράτας, εἶπε τότε μιὰ ἄλλη φωνή, ὦ! μητέρα μου, εὐλογῆστε με, γιατὶ αὔριο θὰ εἶνε ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδικήσεως ἢ ὁ σύζυγός σας κι' ἐγὼ θὰ βρισκόμαστε πλαγιασμένοι γιὰ πάντα μέσα στὸν ἴδιο λάκκο...

Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Γουλιέλμου Μάϊστερ...

—Ὅλοι!... Θὰ σᾶς συνοδεύσουμε ὅλοι! φώναξαν οἱ φίλοι τους. Θὰ νικήσουμε ἢ θὰ πεθάνουμε μαζύ σας.

Τότε ἡ Ἕλενα γονάτισε κι' ἁπλώνοντας τὸ χέρι της σὰν νὰ εὐλογοῦσε, εἶπε μὲ φωνὴ ἐπίσημη.

—Ἐν ὀνόματι τῆς ἁγίας γυναίκας ποὺ σ' ἔφερε στὸν κόσμο, σὲ εὐλογῶ, Γουλιέλμε!... Πήγαινε, παιδί μου, καὶ ξαναγύρισε μαζὺ μὲ τὴ μνηστή σου!... Πηγαίνετε, γενναῖοι κι' ἀγαπημένοι μου φίλοι... Ὅσο θὰ λείπετε, ἐγὼ θὰ προσεύχωμαι ἀδιάκοπα γιὰ σᾶς... Ἐλπίζω πὼς ὁ Θεὸς δὲν θὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ ὥς τὸ τέλος...

Θόρυβος ἀνθρώπων ποὺ πηγαινοερχόντουσαν, ὅπλων καὶ ἀλόγων ἀντήχησε τότε μέσα στὴ νύχτα... Ἕνας καλπασμὸς ἀκουγόταν κιόλας στὸ δρόμο... Ὁ κόμης Σπάντα εἶχε φύγει μὲ ὅλη τὴν ὁρμὴ τοῦ ἀλόγου του, ἀφοῦ ψιθύρισε πρῶτα μερικὰ λόγια στὸ αὐτὶ τοῦ Οὐμβέρτου... Λίγη ὥρα πέρασε, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὁποίας ὅλοι αὐτοὶ οἱ γενναῖοι ἑτοιμαζόντουσαν γιὰ τὴν ἀναχώρησί τους.

—Εἴμαστε ἕτοιμοι!... ἀνάγγειλε σὲ λίγο ὁ Τζοβάννι στὴν ἀπελπισμένη σύζυγό του, τὴν ὁποία θὰ ἐγκατέλειπε. Ἕλενα Φράντσια, ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴ νίκη μας, γιατὶ ἡ προσευχές σου θὰ μᾶς βοηθήσουν...

—Περιμένετε λίγο, ἀφέντη μου, τοῦ εἶπε τότε ὁ Οὐμβέρτος.

—Τί λές, Οὐμβέρτε, φώναξε ὁ μαρκήσιος. Οὔτε ὁ οὐρανός, οὔτε ἡ κόλασι, οὔτε ὁ κόσμος ὁλόκληρος δὲν θὰ μπορέσουν νὰ μὲ κάνουν νὰ περιμένω...

—Γιὰ τὸ Θεό, περιμείνατε, ἀφέντη!... Πρέπει!...

Ὁ Οὐμβέρτος εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ μὲ μιὰ συγκινητικὴ τρυφερότητα. Ἦταν κι' αὐτὸς ἕτοιμος γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν κύριό του. Ἤθελε νὰ συμμετάσχῃ στὸ πανηγύρι τῆς ἀπελευθερώσεως ἢ τοῦ θανάτου...

Εἶχε τεντωμένο τ' αὐτί του κι' ἐμπόδιζε μὲ τὸ χέρι του τοὺς ἥρωές μας νὰ φύγουν... Ἔξαφνα ἀκούστηκε μακρυὰ καλπασμὸς ἀλόγων ποὺ πλησίαζε ὁλοένα.

—Φτάνουν! φώναξε ὁ Οὐμβέρτος μ' ἀνακούφισι. Ὁ Θεὸς μᾶς προστατεύει!

Ὁ Σπάντα, φεύγοντας ἀπ' τὸ ἀνάκτορο Κυπριάνι, εἶχε διευθυνθεῖ, καλπάζοντας ξεφρενιασμένα πρὸς τὸ βασιλικὸ ἀνάκτορο. Ἐκεῖ εἶχε συγκεντρώσει ὅλους τοὺς διαθεσίμους ἱππεῖς, μερικοὺς ἀπ' τοὺς ὀρεινοὺς ποὺ εἶχε χρησιμοποιήσει ἄλλοτε ὁ Οὐμβέρτος γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Ἕλενας καί, μεταξὺ αὐτῶν, τὸν γενναῖο Φορτουνάτο... Τοὺς ἔφερνε τώρα μαζύ του, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχε ἀφήσει στὸν ἀξιωματικὸ τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἀνακτόρων τὸ ἀκόλουθο σημείωμα γιὰ τὴ βασίλισσα:

«Μεγαλειοτάτη,

» Αὔριο τὸ βράδυ ὁ κόμης Σπάντα ἢ θ' ἀναλάβῃ πάλι τὴν ὑπηρεσία του κοντά σας ἢ θὰ εἶνε νεκρός. Φιλῶ γονατιστὸς τὸ χέρι τῆς βασιλίσσης μου
ΣΠΑΝΤΑ».

Ὁ κόμης τὸ θεώρησε σὰν ἀναδρεία ν' ἀφήσῃ τοὺς φίλους του μόνους στὴν παράτολμη καὶ τρομερὴ αὐτὴ ἀποστολή. Ἡ βασίλισσα θὰ τὸν ἐπέπληττε ἴσως γιατὶ εἶχε ἐγκαταλείψει γιὰ λίγες ὧρες τὰ ὑψηλά του καθήκοντα, μὰ δὲν θὰ τὸν περιφρονοῦσε ποτέ...

—Ἂς φύγουμε!—εἶπε ὁ κόμης σοβαρὰ στοὺς ἄλλους, κάνοντας ὁρμητικὸς τὴν ἐμφάνισί του μεταξύ τους...

Ὁ Τζοβάννι ἔσφιξε μιὰ φορὰ τὴν Ἕλενα στὴν ἀγκαλιά του, ὁ Γουλιέλμος Μάϊστερ τῆς φίλησε τὸ χέρι καὶ ὥρμησαν ὅλοι ἔξω... Ὁ κόμης Σπάντα ἦταν ἐπικεφαλῆς, ἔπειτα ἐρχόντουσαν ὁ πρίγκηψ ντὲ Μαρσιγιὰν μαζὺ μὲ τὸ Γουλιέλμο Μάϊστερ, κατόπιν ὁ Τζοβάννι, ὁ βαρῶνος ντὲ Ρούτδεϊν, ὁ ἱππότης ντὲ Γκερσάν, ὁ Λαέρτης. Πίσω τους ἀκολουθοῦσαν ὁ Φρίτζ καὶ ὁ Ζὰν-Πὼλ κι' ὁ Οὐμβέρτος, ἡ προσωποποίησις τοῦ καθήκοντος, σιωπηλὸς καὶ γαλήνιος ἔκλεινε τὴ συνοδεία...

Ἀμέσως ξεκίνησαν ἀκράτητοι μέσ' στὰ σκοτάδια καὶ σὲ λίγο ὁ καλπασμός τους, ἔσβυσε μακρυά...

Δὲν φαινόντουσαν πειά, μέσα στὸ σιωπηλὸ πάρκο τοῦ ἀνακτόρου Κυπριάνι, παρὰ μόνο ἡ σιλουέττες τῶν ὑπηρετῶν ποὺ τοὺς εἶχαν ταράξει τὰ ἔκτακτα αὐτὰ γεγονότα... Καὶ σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα τοῦ ἀρχοντικοῦ, βρισκόταν γονατισμένη μπρὸς στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, μιὰ γυναῖκα...

Ἦταν ἡ Ἕλενα...

Κατὰ τὰ ξημερώματα, ὁ μικρὸς ὅμιλος τῶν ἱππέων ἔκανε στάσι... Τὸ τρίχωμα τῶν ἀλόγων εἶχε κολλήσει ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα καὶ τὴ σκόνη... Ἕνα μικρὸ συμβούλιο συγκροτήθηκε κι' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὁ τολμηρὸς ὅμιλος ξεκίνησε καὶ πάλι, διευθυνόμενος πάντοτε πρὸς τὸ βορρᾶ, πρὸς τὰ μέρη ποὺ κατεῖχαν τὰ στρατεύματα τοῦ Φερδινάνδου καὶ τῆς Μαλφιέρας...

Ἦσαν ὅλοι-ὅλοι καμμιὰ ἑκατοστὴ καὶ πήγαιναν ν' ἀναμετρηθοῦν τώρα μὲ μιὰ ὁλόκληρη στρατειά...

('Ακολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΝΔΟΞΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΣΤΟΛΟΥ

Μετὰ τὴν νικηφόρο ναυμαχία. Ἡ ἔφοδος κατὰ τῆς ἀποθήκης τῶν τροφίμων. Ἡ μετριοφροσύνη τοῦ Κουντουριώτη. Ἡ ἀπάντησίς του στὸ τηλεγράφημα τοῦ Στράτου. Ποῦ ἀπέδιδε τὴ νίκη. Οἱ κάτοικοι τῆς Λήμνου κι' ὁ στόλος μας. Κουντουριώτης καὶ Νικολός, κτλ.

Κατὰ τὸν πόλεμο τοῦ 1912—13, μετὰ τὴν πρώτη νικηφόρο ναυμαχία, οἱ ναῦτες μας ξεχύθηκαν ἀπὸ τὰ λεβητοστάσια, τὶς μηχανὲς καὶ τοὺς πύργους ὅπου ἦσαν κλεισμένοι καὶ σκορπίστηκαν στὸ κατάστρωμα καὶ στὰ διαμερίσματα τοῦ «Ἀβέρωφ», ζητῶντας τὸ συσσίτιό τους.

Μὰ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, λόγῳ τῶν σοβαρῶν γεγονότων, φαΐ δὲν εἶχε μαγειρευτεῖ καὶ ἡ κουζίνα τοῦ θωρηκτοῦ εἶχε τὰ τζάκια της σβυσμένα.

Οἱ ναῦτες διευθύνθηκαν τότε πρὸς τὴν ἀποθήκην τῶν τροφίμων, ρωτῶντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο:

—Μωρέ, μήπως ἔπαθε τίποτε ἀπ' τὶς ὀβίδες ἡ ἀποθήκη;

Εὐτυχῶς ἡ ἀποθήκη εἶχε μείνει ἀπείραχτη ἀπὸ τὸ ἐχθρικὸ πῦρ καὶ ὁ ἀποθηκάριος Κονα-ρῆνος εἶχε ἀφήσει γιὰ πρώτη φορὰ τὶς πόρτες της ἀνοιχτὲς καὶ ἐλεύθερες.

—Παιδιά, τοὺς εἶπε, σήμερα εἶνε ὅλα δικά σας. Πάρτε καὶ φᾶτε ὅ,τι βρῆτε...

Ἀλλὰ οἱ ναῦτες δὲν περίμεναν νὰ πάρουν τὴν ἄδεια τοῦ καλοῦ ἀποθηκαρίου. Ἡ ἐξάωρη καταναγκαστικὴ ἀργία τοῦ στομάχου καὶ ἡ κούρασι τῆς ναυμαχίας εἶχαν ἀνοίξει σὲ πρωτοφανῆ βαθμὸ τὴν ὄρεξί τους.

Τὸ τί ἐπακολούθησε τότε εἶνε ἀπερίγραπτο. Οἱ γενναῖοι μας ἔκαμαν ὁρμητικὴ ἔφοδο στὴν ἀποθήκη καὶ λεηλάτησαν τὰ πάντα, ἀπὸ τὰ καρβέλια καὶ τὶς γαλέτες ὥς τὰ κρεμμύδια καὶ τὶς ἐλῃές...

* * *

—Ὁ Θεὸς μᾶς ἐβοήθησε νὰ νικήσουμε τὸν ἐχθρό!

Αὐτὴ τὴν ἀπάντησι ἔδωσε ὁ ναύαρχος Κουντουριώτης στὰ γεμᾶτα θαυμασμὸ λόγια τοῦ τότε ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν Νικολάου Στράτου, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε ἀμέσως μετὰ τὴ ναυμαχία νὰ τὸν συγχαρῇ τηλεγραφικῶς γιὰ τὴ μεγάλη του νίκη.

Τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, αὐτὸ ὑπῆρχε πάντοτε στὸ στόμα καὶ στὸ νοῦ τοῦ Κουντουριώτη.

* * *

Ὅταν ὁ στόλος μας ἔπλευσε στὴ Λῆμνο φέρνοντας στὸ σκλαβωμένο νησὶ τὴν ἐλευθερία του, οἱ κάτοικοι ἀγνοοῦσαν τὴν κήρυξι τοῦ πολέμου καὶ τὶς νίκες μας κατὰ τῶν Τούρκων. Ὡστόσο, ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ Ἕλληνας πῆγαν μὲ τὶς βάρκες γιὰ νὰ ὑποδεχθοῦν τὰ πλοῖα μας καὶ μερικοὶ μικρέμποροι πῆραν μαζύ τους τσιγάρα γιὰ νὰ τὰ πουλήσουν στοὺς ναῦτες.

Ἅμα πλησίασαν ἡ πρῶτες βάρκες στὸν «Ἀβέρωφ», οἱ Λημναῖοι ἄρχισαν νὰ ρωτοῦν τοὺς ναῦτες μας:

—Γιατὶ ἦρθαν ἐδῶ τὰ ἑλληνικὰ καράβια;

Καὶ οἱ ναῦτες μας, ἀγανακτισμένοι γιὰ τὴν τόση τους ἄγνοια, τοὺς ἀπαντοῦσαν:

—Μωρέ, ἐμεῖς ἤρθαμε νὰ σᾶς ξεσκλαβώσουμε κι' ἐσεῖς μᾶς ρωτᾶτε τί θέλουμε δῶ; Κι' ἔρχεστε κιόλας νὰ μᾶς πουλήσετε τσιγάρα;...

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ ἀφελεῖς κάτοικοι τῆς Λήμνου ἐνθουσιάστηκαν ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη εἴδησι καὶ πῆραν σχεδὸν στὰ χέρια τοὺς ἐλευθερωτάς των.

* * *

Μιὰ μέρα ὁ Παῦλος Κουντουριώτης ἔστειλε ἀπὸ τὸν «Ἀβέρωφ» μιὰ βενζινάκατο γιὰ νὰ τοῦ φέρῃ ἀπὸ τὸ Μοῦδρο τὸ Νικολό, τὸν ἀξέχαστο λαϊκὸ ποιητὴ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ποὺ διασκέδαζε τὸ στρατὸ μὲ τὰ ποιήματά του καὶ τὰ ἀστεῖα του. Ὁ Νικολὸς ὅμως ἀπάντησε μὲ μεγαλοπρέπεια:

— Νὰ πῆτε στὸ ναύαρχο ὅτι δὲν εὐκαιρῶ τώρα καὶ νὰ στείλῃ τὴ βενζινάκατο γιὰ νὰ μὲ πάρῃ μετὰ μισὴ ὥρα!

Ὁ ναύαρχος, ἅμα ἔμαθε τὴν ἀπάντησι τοῦ Νικολοῦ, γέλασε καὶ εἶπε:

—Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, νὰ στείλετε τὴ βενζινάκατο ὅποτε σᾶς ὥρισε ὁ ἴδιος γιὰ νὰ μοῦ φέρετε ἐδῶ αὐτὸν τὸν κανάγια!

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ MONK G. LEWIS

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΟΥΛΗΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὴν ἄλλη μέρα, σηκώθηκα πολὺ νωρὶς καὶ περίμενα μὲ ἀνυπομονησία τὸ μεσημέρι... Μά, μόλις τὸ ρολόϊ τοῦ χωριοῦ σήμανε δώδεκα, ὁ Θεόδωρος εἰσώρμησε περίτρομος μέσα στὴν κάμαρή μου καὶ μοῦ εἶπε ὅτι εἶχαν δεῖ τὸ μάγο νὰ καλπάζη, κατὰ τὰ χαράματα, σ' ἕνα δρόμο πολλὲς ὧρες ἔξω ἀπ' τὴ Ράτισμπον...

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ ὑγεία μου ἄρχισε ν' ἀποκαθίσταται μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα. Ἡ ΜΑΤΩΜΕΝΗ ΚΑΛΟΓΡΗΑ δὲν ἐπανέλαβε πειὰ τὶς ἐπισκέψεις της κι' ἔτσι σὲ λίγο μπόρεσα νὰ ξαναπάω στὸν πύργο τοῦ Λέντεμπεργκ...

Ἐκεῖ ὁ βαρῶνος μὲ δέχτηκε σὰν παιδί του. Ἀντιθέτως ὅμως παρατήρησα μὲ στενοχώρια μου πὼς οὔτε ὁ καιρός, οὔτε ἡ ἀπουσία μου εἶχαν λιγοστέψει τὸ μῖσος της ἐναντίον μου...

Γι' αὐτό, ἀφοῦ βρῆκα, ὄχι βέβαια χωρὶς τρόμο, τὸ σκελετὸ τῆς Βεατρίκης στὸ μέρος ποὺ μοῦ εἶχε ὑποδείξει τὸ φάντασμά της, τὸν πῆρα καὶ ξαναγύρισα βιαστικὰ στὴν Ἱσπανία...

Ἐκεῖ, τὸν ἔθαψα στὸν οἰκογενειακό μου τάφο, ἔκανα καὶ τὶς τριάντα λειτουργίες ποὺ μοῦ εἶχε πεῖ κι' ἀπὸ τότε δὲν μὲ ξαναενόχλησε πειὰ τὸ φάντασμά της.

Ἐντωμεταξύ, ἡ δόνα Ἰνεζίλλα, ἡ μητέρα σου, εἶχε πεθάνει. Ὅσο γιὰ τὸν πατέρα σου, αὐτὸς βρισκόταν σὲ μιὰ μακρυνὴ ἐπαρχία γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ θεῖο σου, τὸ δοῦκα τῆς Μέδινας... Ὁ ὑπηρέτης μου Θεόδωρος βρισκόταν πάντα μαζύ μου κι' ἔκανε τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ μὲ βοηθήση νὰ ξαναβρῶ τὴν ἀγαπημένη μου, μά, ἀλλοίμονο, ἡ ἀναζητήσεις μας δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα. Μὲ κανένα τρόπο δὲν μπορούσαμε ν' ἀνακαλύψουμε τὸ μοναστῆρι μέσα στὸ ὁποῖο εἶχαν κλείσει τὴν ἀδελφή σου.

Ἕνα βράδυ, τοῦ περασμένου χειμῶνα, εἶχα μείνει ἀργὰ ἔξω καὶ γύριζα στὸ σπίτι μου... Ἡ νύχτα ἦταν πολὺ κρύα καὶ πολὺ σκοτεινὴ καὶ βάδιζα γρήγορα, βυθισμένος στὶς θλιβερὲς σκέψεις μου, ὅταν, ἔξαφνα, αντελήφθην μὲ κατάπληξι ὅτι τρεῖς σκιὲς μὲ παρακολουθοῦσαν...

Ἐβίασα τὸ βῆμα, μὰ κι' αὐτὲς ἔκαναν τὸ ἴδιο. Σὲ λίγο μάλιστα μὲ προσπέρασαν καὶ μοῦ ἔφραξαν τὸ δρόμο...

Τότε στάθηκα κι' ἔφερα τὸ χέρι μου στὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ μου...

Μὰ πρὶν προφτάσω νὰ τὸ τραβήξω, οἱ τρεῖς ἄγνωστοι ὅρμησαν ἐναντίον μου μὲ τὰ σπαθιά τους ἀνοσθωμένα γιὰ νὰ μὲ σκοτώσουν...

Πρὶν ὅμως μὲ χτυπήσουν, ἐγὼ πρόφτασα καὶ σωριάστηκα καταγῆς μὲ τὰ μοῦτρα κι' ἔτσι τὰ σπαθιά τους τρύπησαν μόνο τὸν ἀέρα...

Ἔπειτα γλύστρησα μέσ' ἀπ' τὰ πόδια τους καὶ καθὼς ἡ ὁρμὴ τῆς ἐπιθέσεώς τους, τοὺς εἶχε παρασύρει σὲ μερικῶν βημάτων ἀπόστασι ἀπὸ μένα, βρῆκα τὸν καιρὸ ν' ἀνορθωθῶ, νὰ τυλίξω τὸ μανδύα μου σὰν ἀσπίδα γύρω ἀπ' τὸ ἀριστερό μου χέρι καὶ νὰ τραβήξω τὸ σπαθί μου, ἀποφασισμένος νὰ πουλήσω ἀκριβὰ τὴ ζωή μου...

Ἦταν τόσο σκοτάδι, ὥστε μόλις διέκρινα τοὺς ἀντιπάλους μου.

Ὡστόσο χτυποῦσα στὴν τύχη μανιασμένος, ἐνῶ αὐτοὶ ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ κανονίζουν τὰ χτυπήματά τους γιὰ νὰ μὴν ἀλληλοσκοτωθοῦν... Παρ' ὅλ' αὐτά, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω, ὅτι στὸ τέλος θὰ ὑπέκυπτα, ἄν, ἐκείνη τὴ στιγμή, δὲν παρουσιαζόταν ἀπὸ τὴ γωνία τοῦ δρόμου, ἕνας καβαλλάρης καλὰ ἁρματωμένος. Πολλοὶ ὑπηρέτες τὸν συνώδευαν, κρατῶντας δαυλοὺς στὸ ἕνα τους χέρι καὶ στὸ ἄλλο τὰ γυμνὰ σπαθιά τους.

Μόλις οἱ ἀντίπαλοί μου τοὺς εἶδαν, ἔσπευσαν νὰ χαθοῦν μέσα στὸ σκοτάδι. Ὅσο γιὰ μένα, εἶχα τὸ ἀριστερό μου χέρι κυριολεκτικῶς λιανισμένο καὶ καταματωμένο ἀπὸ τὰ χτυπήματα τῶν ἀντιπάλων μου... Εἶχα χάσει μάλιστα τόσο αἷμα, ὥστε μόλις οἱ σωτῆρες μου μὲ πλησίασαν, σωριάστηκα κάτω ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι. Τότε ὁ ἐπικεφαλῆς τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ὁ ὁποῖος φαινόταν μεγάλος εὐπατρίδης, μὲ σήκωσε, μὲ στήριξε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἄρχισε νὰ μοῦ ζητάη μ' ἐνδιαφέρον πληροφορίες γιὰ τὴν κατάστασί μου.

Ἐγὼ τὸν εὐχαρίστησα καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ διατάξη τοὺς ἀκολούθους του νὰ μὲ μεταφέρουν τὸ ταχύτερο στὸ μέγαρο τῶν Λὰς Σιστέρνα... Μὰ μόλις ἐπρόφερα τὸ ὄνομα αὐτό, ὁ σωτήρας μου, διπλασιάζοντας τὶς περιποιήσεις του, μοῦ εἶπε πὼς τὸ σπίτι του βρισκόταν ἐκεῖ κοντὰ καὶ τὸ προτιμώτερο, στὴν κατάστασι στὴν ὁποία βρισκόμουν, ἦταν νὰ μὲ μεταφέρη ἐκεῖ.

□□□□ ΞΕΝΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ □□□□

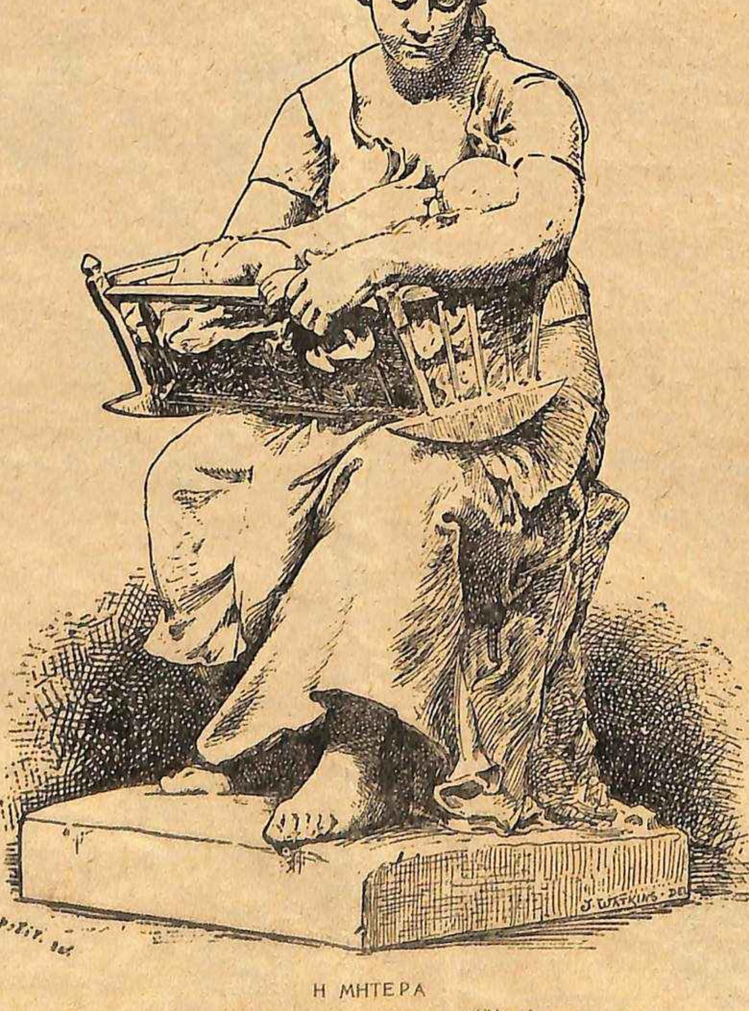

Η ΜΗΤΕΡΑ

(Ἄγαλμα τοῦ Ντεβενέ)

Ἡ ἐπιμονή του μάλιστα ἦταν τόση, ὥστε, μολονότι στὴν ἀρχὴ ἀρνήθηκα, ἀναγκάστηκα στὸ τέλος, νὰ δεχθῶ. Ἔτσι, ἔπειτ' ἀπὸ λίγες στιγμές, βρισκόμαστε μέσα σ' ἕνα μεγαλοπρεπέστατο μέγαρο. Ὁ σωτήρας μου μὲ ξάπλωσε μὲ φροντίδα στὸ σοφᾶ ἑνὸς πολυτελοῦς διαμερίσματος καὶ διέταξε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ εἰδοποιήσουν ἀμέσως τὸ γιατρὸ τοῦ σπιτιοῦ, ὁ ὁποῖος, ἔπειτ' ἀπὸ δυὸ λεπτά, βρισκόταν στὸ πλάϊ μου.

Μ' ἐξέτασε μὲ προσοχὴ καὶ βρῆκε πὼς τὰ τραύματά μου δὲν ἦσαν καὶ τόσο βαρειά. Ὡστόσο μοῦ συνέστησε ὅτι ἔπρεπε νὰ μείνω μερικὲς μέρες στὸ κρεββάτι καὶ κατόπιν ἀποσύρθηκε, ἀφίνοντάς με μόνο μὲ τὸ σωτῆρα μου. Ἐκεῖνος διέταξε τότε τοὺς ὑπηρέτες του νὰ μὲ μεταφέρουν σ' ἕνα μεγάλο κρεββάτι καὶ ἔπειτα, ἀφοῦ τοὺς ἀπομάκρυνε, κάθησε δίπλα μου καὶ μὲ πληροφόρησε πὼς ἦταν παληὸς φίλος τοῦ πατέρα μου...

—Εὐλογῶ τὴν κόρη μου, μοῦ εἶπε, ποὺ μὲ κράτησε τόσο ἀργὰ στὸ μοναστῆρι τῆς Ἁγίας Κλάρας καὶ συνετέλεσε ἔτσι νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος. Ἂν δὲν ἦταν αὐτή, δὲν θὰ βρισκόμουν τόσο ἀργὰ ἔξω καὶ δὲν θὰ εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ σᾶς γνωρίσω ὑπὸ τόσο ἐξαιρετικὲς συνθῆκες... Εἶστε ἐδῶ στὸ μέγαρο τοῦ ἀδελφοῦ μου, ὁ ὁποῖος θὰ λυπηθῆ πολὺ ποὺ δὲν βρίσκεται τώρα στὴ Μαδρίτη γιὰ νὰ σᾶς δεχτῆ ὁ ἴδιος στὸ σπίτι του. Μά, ἀφοῦ αὐτὸς λείπει, τὸν ἀντικαθιστῶ ἐγὼ καὶ σᾶς λέω ἐπ' ὀνόματί του πὼς ὅλα ὅσα βρίσκονται αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸ μέγαρο τῶν Μέδινα εἶνε δικά σας καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ τὰ χρησιμοποιήσετε ὅπως θέλετε...

Φαντάζεσαι, ἀγαπητέ μου Λορέντζο, τὴν κατάπληξί μου... Ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ κατάλαβα πὼς ὁ σωτήρας μου δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν δὸν Γάστωνα ντὲ Μέδινα... ὁ πατέρας σου δηλαδή, ὁ πατέρας τῆς πολυαγαπημένης σου Ἁγνῆς... Δὲν ἄργησε μάλιστα νὰ μὲ πληροφορήση πὼς ἡ Ἁγνὴ εἶχε φορέσει ὁριστικὰ τὸν πέπλο τῆς μοναχῆς, μὰ ἄκουσα τὴν εἴδησι αὐτὴ μ' ἀδιαφορία, γιατὶ ἔκρινα πὼς ὅλα τὰ ἐμπόδια στὸ ἑξῆς θὰ ἦσαν ἀσήμαντα ἐφόσον εἶχα ξαναβρεῖ τὰ ἴχνη της. Ὑπολόγιζα πολὺ στὴν ἐπιρροὴ τοῦ θείου μου στὸν Πάπα ὁ ὁποῖος θὰ μποροῦσε νὰ ἐπιτρέψη στὴν ἀδελφή σου νὰ φύγη ἀπ' τὸ μοναστῆρι καί, ἐπιβαλλόμενος στὴν θλῖψι ποὺ μοῦ πλημμύρισε τὴν καρδιὰ μὲ τὴν ἀνάμνησι τῆς ἀδελφῆς σου, προσπαθοῦσα μὲ κάθε τρόπο νὰ δείξω στὸν πατέρα σου τὴν εὐγνωμοσύνη μου.

Ὅσο γιὰ τοὺς δολοφόνους μου, ἤμουν βέβαιος πὼς ἦσαν ὄργανα τῆς δόνας Ροδόλφας, μὰ ἀπόφυγα ν' ἀποκαλύψω στὸν πατέρα σου τὴν ἀτιμία αὐτῆς τῆς ἀδελφῆς του, γιατὶ ἔτσι θὰ καταλάβαινε πὼς ἤμουν τὸ ἴδιο πρόσωπο μὲ τὸν Ἀλφόνσο ντ' Ἀλβαράντο καὶ θὰ λάβαινε ὅλα του τὰ μέτρα γιὰ νὰ μὲ κρατήση γιὰ πάντα χωρισμένο ἀπὸ τὴν Ἁγνή.

Ἐντωμεταξύ, ὁ ὑπηρέτης μου Θεόδωρος ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐργάζεται γιὰ λογαριασμό μου κι' ἔτσι, μόλις συνῆλθα ἀπὸ τὰ τραύματά μου, μὲ πληροφόρησε ὅτι εἶχε δωροδοκήσει τὸν κηπουρὸ τοῦ μοναστηριοῦ τῆς Ἁγίας Κλάρας κι' ὅτι αὐτὸς ἀνελάμβανε νὰ μὲ διευκολύνη νὰ συναντηθῶ μὲ τὴν Ἁγνή...

Μόλις λοιπὸν μπόρεσα νὰ βγῶ ἔξω, ἡ πρώτη μου δουλειὰ ἦταν νὰ τρυπώσω, ἕνα πρωΐ, μὲ τὴ βοήθεια, φυσικὰ τοῦ κηπουροῦ, στὸν κῆπο τοῦ μοναστηριοῦ.

Περίμενα ἀρκετὴ ὥρα κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο, ὅταν τέλος εἶδα τὴν Ἁγνὴ νὰ προχωρῆ ὁλομόναχη, βυθισμένη σὲ θλιβερὲς σκέψεις, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δρομάκια τοῦ κήπου.

Ἔρριξα μιὰ ματιὰ γύρω μου καί, βλέποντας ὅτι κανεὶς ἄλλος δὲν ἦταν ἐκεῖ, βγῆκα ἀπὸ τὴν κρύπτη μου καὶ παρουσιάστηκα μπροστά της... Παρ' ὅλη δὲ τὴ μεταμφίεσί μου, ἐκείνη μ' ἀναγνώρισε ἀμέσως...

Πνιγμένη ἀπὸ τὴν κατάπληξί της, θέλησε στὴν ἀρχὴ νὰ φύγη, μὰ ἐγὼ τὴν κράτησα καὶ τὴν παρακάλεσα νὰ μ' ἀκούση...

Μὰ αὐτὴ μ' ἀπώθησε μὲ ὀργὴ καὶ μὲ διέταξε νὰ φύγω ἀπὸ τὸν κῆπο... Μὲ τὶς ἱκεσίες καὶ τὰ δάκρυά μου κατώρθωσα τέλος νὰ τὴν πείσω νὰ μὴ φύγη ἀμέσως. Μοῦ εἶπε ὅμως πὼς τῆς ἦταν ἀδύνατον νὰ μ' ἀκούση ἐκείνη τὴν ὥρα καὶ μοῦ ὥρισε ραντεβοῦ γιὰ τὶς ἕντεκα τὴ νύχτα.

Τὴ νύχτα, φάνηκε συνεπὴς στὸ ραντεβοῦ της κι' ἔτσι μπόρεσα τέλος νὰ τὴν πληροφορήσω γιὰ τὴν αἰτία τῆς μυστηριώδους μου ἐξαφανίσεως κατὰ τὴ μοιραία νύχτα τῆς 5 Μαΐου... Ἡ διήγησί μου τὴν ἐλύπησε πολὺ καὶ τὴν ἔκανε νὰ τὰ βάλη μὲ τὸν ἑαυτό της ποὺ νόμιζε πὼς τὴν εἶχα προδώσει... Μὰ τώρα ἦταν πολὺ ἀργά... Εἶχε γίνει πειὰ μοναχὴ καὶ στὸ ἑξῆς ἕνας φραγμὸς ἀνυπέρβλητος μᾶς χώριζε...

Τὴν ἱκέτευσα νὰ μὴν ἀπελπίζεται καὶ τὴν παρακάλεσα ὅτι μὲ τὸ θεῖο μου, τὸν καρδινάλιο δοῦκα ντὲ Λέρν, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπίδρασις ἦταν τεραστία, θὰ ἔκανα ὅ,τι μποροῦσα γιὰ νὰ τὴν βγάλω ἀπὸ τὸ μοναστῆρι. Μὰ ἐκείνη μοῦ ἀπάντησε πὼς ὁ πατέρας ἦταν ἀμετάπειστος στὸ ζήτημα αὐτό...

—Ραϋμόνδε, ἐπρόσθεσε, δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε χωρὶς τὴ συγκατάθεσι τοῦ πατέρα μου... Μ' ἀγαπάει πολὺ καὶ δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς τὴν ἀγάπη του...

Ἤθελα νὰ τῆς ἀπαντήσω, μὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ χτύπησε ἡ καμπάνα τοῦ μοναστηριοῦ γιὰ τὴ νυχτερινὴ προσευχή. Ἡ Ἁγνὴ μὲ ἄφησε δίνοντάς μου ραντεβοῦ γιὰ τὴν ἄλλη μέρα, στὸ ἴδιο μέρος καὶ τὴν ἴδια ὥρα...

Ἀπὸ τότε βλεπόμαστε σχεδὸν κάθε βράδυ. Τώρα ὅμως, ἀγαπητέ μου Λορέντζο, πρέπει νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν ἐπιείκειά σου, γιατὶ θὰ σοῦ πῶ ὅτι ἕνα βράδυ, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ραντεβοῦ μας αὐτά, ἡ Ἁγνὴ θυσίασε τὴν τιμή της στὸν ἔρωτά μας...

Καθὼς ὁ Ραϋμόνδος ντὲ Λὰς Σιστέρνα ἐπρόφερε τὰ λόγια αὐτά, εἶδε τὰ μάτια τοῦ φίλου του ν' ἀστράφτουν ἀπὸ ὀργή...

Ὁ Λορέντζος ἔκανε μιὰ ὁρμητικὴ κίνησι γιὰ νὰ σηκωθῆ ἀπ' τὴ θέσι του, μὰ ὁ Ραϋμόνδος τὸν συγκράτησε καὶ πιάνοντάς του τὸ χέρι, τὸ ἔσφιξε μὲ στοργή...

—Ἀδελφέ μου, φίλε μου, τοῦ εἶπε, ἄφησέ με νὰ τελειώσω καὶ συγκράτησε ὡς τότε τὴν ὀργή σου...

Ὁ Λορέντζος δὲν εἶπε τίποτε, μὰ τώρα τὸ πρόσωπό του εἶχε πάρει μιὰ ζοφερὴ ἔκφρασι.

—Μόλις ξαναῆρθε ἡ Ἁγνὴ στὴν πραγματικότητα — ἐξακολούθησε ὁ Ραϋμόνδος — ἀποσπάστηκε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου μὲ φρίκη... Ἄρχισε νὰ χτυπιέται καὶ νὰ ξεσχίζη τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ νύχια της σὰν τρελλή. Ἐγώ, τρέμοντας ἀπὸ ἀγωνία κι' ἀπελπισία, προσπαθοῦσα νὰ τὴν παρηγορήσω. Σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα ποὺ θέλησα νὰ πάρω τὸ χέρι της καὶ νὰ τὸ φέρω στὰ χείλη μου, μοῦ φώναξε μ' ἕνα τρομερὸ τόνο: «Μὴ μὲ ἀγγίζεις, τέρας ἀχαριστίας κι' ὑποκρισίας!... Πόσο ἄσχημα ἔκανα νὰ ἐμπιστευθῶ τὸν ἑαυτό μου σὲ σᾶς... Σὲ σᾶς ποὺ σᾶς θεωροῦσα φίλο μου καὶ προστάτη μου!... Ἔξω ἀπὸ δῶ, ἄθλιε!... Δὲν θὰ μὲ ξαναϊδῆς ποτὲ πειά!...». Καὶ ἀφοῦ μοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ἔτρεξε καὶ κατέφυγε στὸ μοναστῆρι...

—Ἐγὼ ἔφυγα, ἐξακολούθησε ὁ δὸν Ραϋμόνδος, συντριμμένος ἀπ' τὴν ὀδύνη μου. Τὴν ἄλλη μέρα, ἀπ' τὸ πρωῒ κιόλας, βρισκόμουν στὸν κῆπο τοῦ μοναστηριοῦ, μὰ πολλὲς μέρες πέρασαν, χωρὶς νὰ ἰδῶ καθόλου τὴν Ἁγνή...

Μιὰ μέρα τέλος, ἡ Ἁγνὴ πέρασε πλάϊ στὸ μέρος ὅπου καιροφυλακτοῦσα.

Μά, μόλις μὲ εἶδε, γύρισε τὸ κεφάλι της ἀλλοῦ κι' ἀπομακρύνθηκε τρέχοντας. Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ γέρο κηπουρὸς τῆς μονῆς ἦρθε καὶ μοῦ εἶπε ἐκ μέρους της ὅτι, ἂν στὸ ἑξῆς ξαναπαρουσιαζόταν μπροστά της ἦταν ἀποφασισμένη ν' ἀποκαλύψη τὰ πάντα στὴν ἡγουμένη, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴν τιμωρία ποὺ θὰ τῆς ἐπέβαλε ἡ Ἱερὰ Ἐξέτασις.

Τοῦ κάκου πῆγαν τὰ λόγια μου κι' ἡ ἱκεσίες μου. Ἡ Ἁγνὴ παρέμενε ἀμετάπειστη, πρᾶγμα ποὺ μ' ἔκανε νὰ καταλάβω ὅτι ἔπρεπε νὰ μὴν ξαναπατήσω τὸ πόδι μου στὸ μοναστῆρι. (Ἀκολουθεῖ)

ΑΠ' ΕΔΩ ΚΙ' ΑΠ' ΕΚΕΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Ἀπὸ τὰ σατυρικὰ φύλλα ὅλου τοῦ κόσμου)

Μεταξὺ φιλενάδων.

Ἡ μιά: —Τὰ ἐρωτικὰ γράμματα τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ μου εἶνε ἀληθινὰ ποιήματα.

Ἡ ἄλλη: —Τὸ ξέρω. Ἔχω στὸ σπίτι μου ἕνα συρτάρι γεμᾶτο.

* * *

Ἕνας σύζυγος εὐχαριστημένος.

—Λοιπόν, ὅλα καλά, ἔ;

—Ναί. Δὲν μπορῶ νὰ παραπονεθῶ. Ἔχω μιὰ γυναικούλα πολὺ πιστή. Τρεῖς φορὲς μοῦ ἔφυγε ὡς τώρα καὶ τὶς τρεῖς ξαναγύρισε πίσω!...

* * *

Στὴν κουζίνα.

Ὁ φαντάρος: —Ἀφῆστε με νὰ καταθέσω τὴν καρδιά μου στοὺς πόδας σας.

Ἡ ὑπηρέτρια:

—Προσέξτε, γιατὶ πρὸ ὀλίγου... σφουγγάρισα τὸ πάτωμα!...

* * *

—Τὸ βράδυ ὅταν δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ, γράφω τὰ ποιήματά μου.

—Καὶ γιατὶ δὲν παίρνεις ἕνα... ὑπνωτικό;

* * *

Ἀνταπάντησις.

—Γκαρσόν, στὸ ἑστιατόριό σας δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ φάη. Αὐτὸ τὸ μπιφτέκι εἶνε ἄψητο σὰν τὰ μοῦτρα σας.

Τὸ Γκαρσόν: —Ἴσως... Ἀλλὰ πρέπει νὰ παραδεχθῆτε ὅτι καὶ αἱ ἐκφράσεις σας εἶνε πάρα πολὺ... ὠμές!...

* * *

Συμβουλή.

—Τί σοῦ γράφει αὐτὸς ὁ δανειστής σου;

—Ἄκουσε τί μοῦ γράφει: «*Ἔχω μεγάλην ἀνάγκην ἀπὸ τὰ χρήματα ποὺ σοῦ δάνεισα... Πεθαίνω ἀπὸ τὴν πεῖνα*».

»Τί μὲ συμβουλεύεις νὰ κάμω γιὰ νὰ ξεγνοιάσω ἀπ' αὐτόν;

—Ἄφησέ τον νά... πεθάνη!...

* * *

Ὁ Πρόεδρος στὸν κατηγορούμενο:

—Εἶνε ἡ ὀγδόη φορὰ ποὺ σὲ φέρνουν ἐδῶ. Καὶ τὶς ὀχτὼ φορὲς ἔκλεψες ρολόγια. Δὲν κλέβεις καὶ τίποτε ἄλλο, χριστιανέ μου;

—Καθένας στὸ εἶδος του, κύριε Πρόεδρε!...

* * *

Ἡ ἀφορμή.

—Καὶ ποιὰ ἀφορμὴ εἶχε ἡ γυναῖκα σου γιὰ νὰ σὲ χτυπήση;

—Ὄχι, κύριε δικαστή, δὲν εἶχε ἀφορμή, ἀλλὰ ἕνα χονδρό...σκουπόξυλο.

* * *

Διαφορές.

—Γιὰ ν' ἀρραβωνιαστῶ σκέφτηκα δυὸ χρόνια, γιὰ νὰ παντρευτῶ ἕνα.

—Καὶ γιὰ νὰ πάρης διαζύγιο;

—Οὔτε μιὰ στιγμή!...

* * *

—Δὲν εἶμαι καλά, γιατρέ μου, κοντεύω νὰ σβύσω σὰν κερί.

—Μὰ δὲν ἐκράτησες τὶς ὁδηγίες ποὺ σοῦ εἶπα;

—Καὶ μὲ τὸ παραπάνω μάλιστα. Ἀλλὰ ἔγινα χειρότερα.

—Μὰ δὲν σοῦ εἶπα νὰ πίνης καὶ ἕνα ποτηράκι κρασὶ μετὰ τὸ φαγητό;

—Γιατρέ μου, ἐγὼ πίνω δεκαπέντε καὶ πάλι δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ... στὰ πόδια μου!

* * *

Μετὰ τοὺς διαγωνισμοὺς τοῦ Δεκεμβρίου.

Ὁ ἕνας μαθητὴς στὸν ἄλλο:

—Πῶς τὰ πῆγες στὶς ἐξετάσεις;

—... (σιωπή).

—Δὲν ἀπαντᾶς; Γιατὶ εἶσαι τόσο ψυχρός;

—Πῶς νὰ μὴν εἶμαι ψυχρός, ἀφοῦ κατέβηκα καὶ... τὸ μηδέν!

* * *

Μεταξὺ λωποδυτῶν.

—Καὶ πῶς τὰ πᾶς, σύντροφε; Τί δουλειὰ κάνεις τώρα;

—Ἄνοιξα ἕνα... Χρυσοχοεῖο.

* * *

—Δὲν θὰ πᾶς, λοιπόν, στὴν κηδεία τοῦ φίλου σου;

—Μήπως αὐτὸς θἄρθη στὴ δική μου;...

* * *

—Ὥστε, λοιπὸν ἔτσι, ἡ γυναῖκα σου σ' ἐγκατέλειψε κι' ἔφυγε;

—Ναί.

—Γι' αὐτὸ φαίνεσαι τόσο λυπημένος.

—Ἄχ, ναί, γιατὶ δυστυχῶς... ξαναγύρισε!...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΜΑΡΚΗΣΙΑΣ ΜΟΝΤΕΣΠΑΝ

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

ΕΙΔΑΜΕ στὸ προηγούμενο φύλλο πῶς ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβῖκος 14ος ἐγκατέλειψε τὴν εὐνοουμένη του δεσποινίδα ντὲ λὰ Βαλλιὲρ πρὸς χάριν τῆς μαρκησίας ντὲ Μοντεσπάν.

Ἐντωμεταξὺ ὅμως ἡ λὰ Βαλλιὲρ ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένῃ κι' αὐτὴ στὸ παλάτι, κοντὰ στὴ θριαμβεύουσα ἀντίζηλό της, περιφρονημένη κι' ἐγκαταλελειμμένη. Καθὼς δὲ ἔλεγε ἡ ἴδια στὴν πριγκήπισσα τῆς Ὀρλεάνης, ὑφίστατο ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἐξευτελισμοὺς χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι, θέλοντας ν' αὐτοτιμωρηθῇ γιὰ τὰ ἁμαρτήματά της.

Ἔφτασε μάλιστα μέχρι τέτοιου σημείου ἐγκαρτερήσεως, ὥστε ἄρχισε νὰ ντύνῃ καὶ νὰ στολίζῃ μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια τὴ μαρκησία Μοντεσπάν, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν ἔμενε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν τουαλέττα της, παρὰ μόνον ὅταν τὴν ἔντυνε ἡ ἀντίζηλός της.

* * *

Μερικὲς μῆνες μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ μαρκησίου ντὲ Μοντεσπὰν γιὰ τὴν ἐξορία, ἡ σύζυγός του βρέθηκε σὲ ἐνδιαφέρουσα κατάστασι.

Αὐτὸ ὅμως δὲν τῆς ἄρεσε καθόλου γιατὶ κατάστρεφε τὴν ἐξωτερική της ἐμφάνισι καὶ προσπάθησε ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἐγκυμοσύνη της, ἐπινοῶντας μιὰ καινούργια μόδα τὴν ὁποία ἀμέσως ἔσπευσαν νὰ υἱοθετήσουν καὶ ὅλες ἡ ἄλλες μεγάλες κυρίες τῆς Αὐλῆς.

Σύμφωνα μὲ τὴ μόδα αὐτή, ἡ κυρίες ντυνόντουσαν σὰν ἄντρες, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ φούστα τὴν ὁποία φοροῦσαν γιὰ παντελόνι καὶ στὴν ὁποία, στὸ μέρος τῆς ζώνης, ἔβγαζαν ἔξω φουσκωτὸ τὸ πουκάμισο, οὕτως ὥστε νὰ κρύβῃ τὸν ὄγκο τῆς κοιλιᾶς της...

Τέλος ἡ μαρκησία ντὲ Μοντεσπὰν ἐγέννησε καὶ μάλιστα κατὰ ἕνα διασκεδαστικὸ τρόπο. Ἰδοὺ ἡ κωμικὴ περιγραφὴ τοῦ σπουδαίου αὐτοῦ γεγονότος, ὅπως τὴν περιγράφει ὁ χρονικογράφος Τουσὰρ-Λαφὸς σ' ἕνα λίβελλό του κατὰ τοῦ Λουδοβίκου 14ου:

Ἡ μαρκησία εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ ἀνάκτορο τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ γιὰ νὰ πάῃ νὰ γεννήσῃ μέσα στὸ Παρίσι. Ὅταν ἔφτασε ἡ κρίσιμη στιγμή, μιὰ ἔμπιστη κυρία τῆς εὐνοουμένης ὡδήγησε κοντά της τὸν περίφημο μαμὸ τῆς ἐποχῆς Κλεμάν, τὸν ὁποῖον πῆγε κι' ἔφερε μ' ἕνα ἀγοραῖο ἀμάξι.

Ὁ γιατρὸς αὐτὸς μπῆκε μὲ δεμένα τὰ μάτια μέσα στὸ δωμάτιο στὸ ὁποῖο βρισκόταν ἡ λεχώ. Ἐκεῖ τοῦ ἔβγαλαν τὸ μαντῆλι ποὺ τοῦ ἔφραζε τὰ μάτια, ἀφοῦ προηγουμένως φρόντισαν νὰ σβύσουν ὅλα τὰ φῶτα.

—Ἆ! ἆ! ἔκανε ὁ Κλεμάν, ὁ ὁποῖος ἦταν εὔθυμος τύπος, μὰ πῶς θὰ βροῦμε μέσα σ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι τὸ παιδί;

—Ἡσυχᾶστε! τοῦ ἀπάντησε μιὰ ἀντρίκεια φωνή, ἡ ὁποία ἔβγαινε πίσω ἀπ' τὶς κουρτίνες τοῦ κρεββατιοῦ. Μὴ φοβᾶστε!...

—Διάβολε! εἶπε ὁ γιατρός. Δὲν φοβᾶμαι καθόλου... Εἶμαι συνηθισμένος ἀπὸ τέτοια πράγματα... Ζοῦμε σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ οἱ μικροσκοπικοὶ πελάτες μου ἔρχονται στὸν κόσμο ὅπως μποροῦν ὁ καθένας!...

—Κύριε, ξαναεῖπε αὐστηρὰ ἡ ἀντρίκεια φωνὴ πίσω ἀπ' τὶς κουρτίνες. Ἤρθατε ἐδῶ γιὰ νὰ κάνετε τὴ δουλειά σας κι' ὄχι γιὰ νὰ ἠθικολογήσετε...

—Καταλαβαίνω...καταλαβαίνω, εἶπε ὁ γιατρός. Μὰ... συγγνώμην... Δὲν εἶχα φάει ἀκόμα ὅταν ἦρθαν καὶ μὲ πῆραν γιὰ νάρθω ἐδῶ... Πεινάω... Δῶστε μου, σᾶς παρακαλῶ, νὰ φάω τίποτε ὥς ὅτου ν' ἀποφασίσῃ τὸ παιδὶ νὰ κάνῃ τὴν ἐμφάνισί του στὸν κόσμο...

Ὁ βασιλεὺς (γιατὶ αὐτὸς ἦταν ὁ ἄντρας ποὺ μιλοῦσε) βγῆκε τότε ἀπὸ τὴν κρύπτη του καὶ πῆγε κι' ἔφερε ἕνα ψητὸ κοτόπουλο καὶ ψωμί, τὰ ὁποῖα προσέφερε στὸ γιατρό...

—Ἂν δὲν χορτάσετε μ' αὐτά, τοῦ εἶπε, ὑπάρχουν κι' ἄλλα.

—Τὸ πιστεύω, ἀπάντησε ὁ Κλεμάν, μὰ ὑποθέτω ὅτι στὸ σπίτι θὰ ὑπάρχῃ καὶ κάβα... Δὲν μοῦ φέρατε κρασὶ καὶ διψάω τρομερά...

—Ὑπομονή! ὑπομονή! ἔκανε ὁ βασιλεύς. Δὲν μπορῶ νὰ τὰ κάνω ὅλα μαζύ.

Ἡ Μεγαλειότης Του θὰ μποροῦσε νὰ προσθέσῃ ὅτι δὲν ἦταν συνηθισμένη νὰ ὑπηρετῇ κανένα, ἀλλὰ δὲν τὸ εἶπε.

—Ὡραῖα! φώναξε σὲ λίγο ὁ χειροῦργος, λαβαίνοντας ἕνα κύπελλο, τὸ ὁποῖο, μέσ' στὸ σκοτάδι, ὁ Λουδοβῖκος 14ος εἶχε γεμίσει ὥς τὰ χείλη.

—Σᾶς φτάνει; ρώτησε ὁ βασιλεύς.

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Θὰ ἤθελα κι' ἕνα ποτῆρι ἀκόμα γιὰ νὰ πιῶ στὴν ὑγεία σας καὶ στὴν ὑγεία τῆς λεχοῦς...

—Μὰ θὰ μεθύσετε, κύριε...

—Ἴσια-ἴσια... Ἔτσι θὰ κάνω τὴ δουλειά μου καλύτερα...

Καθὼς ὁ Κλεμὰν ἄδειαζε καὶ τὸ δεύτερο ποτῆρι ποὺ τοῦ εἶχε γεμίσει, μιὰ διαπεραστικὴ κραυγὴ ἀκούστηκε. Τὴν εἶχε βγάλει ἡ μαρκησία...

Ἡ κραυγὴ αὐτὴ ἔθεσε τέρμα στὸ γεῦμα τοῦ χειρούργου καὶ στὴ δοκιμασία τοῦ βασιλέως, ὁ ὁποῖος ἔκανε καθήκοντα ὑπηρέτου του...

Ὁ Κλεμὰν ἄρχισε τότε τὸ ἔργο του καί, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα πόνων ἀρκετὰ δυνατῶν, ἕνα παχουλὸ παιδάκι παρουσιάστηκε πρὸς μεγάλη ἱκανοποίησι τοῦ βασιλέως καὶ τῆς φίλης του.

Ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν στὰ σκοτεινά.

Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ γιατρὸς χρειάστηκε ἀπαραιτήτως ἕνα φῶς κι' ἔτσι ὁ βασιλεὺς ἀναγκάστηκε νὰ κρυφτῇ καὶ πάλι στὸ κρεββάτι, ὅπου καὶ παρέμεινε μέχρι τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Κλεμάν, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ πληρώθηκε μὲ πεντακόσια λουδοβίκεια, ὡδηγήθηκε καὶ πάλι μὲ κλεισμένα τὰ μάτια ὥς τὴν ἔξοδο τοῦ σπιτιοῦ.

Ἐκεῖ, ἡ κυρία ποὺ τὸν εἶχε φέρει, τὸν ἔβαλε πάλι σ' ἕν' ἀμάξι καὶ τὸν ὡδήγησε ὥς τὸ σπίτι του...

Ὅταν τὸν ἄφησε σ' αὐτό, ὁ γιατρός, καθὼς τὴν ἀποχαιρετοῦσε, τῆς εἶπε:

—Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι εἶμαι πάντα ταπεινός σας θεράπων σὲ παρόμοιες περιπτώσεις...

Ἡ Μαρκησία Μοντεσπάν.

Πραγματικά, μὲ πολλὰ μυστήρια σκεπάστηκε ἡ γέννησις τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖο ὁ βασιλεὺς ἔσπευσε νὰ υἱοθετήσῃ, δίνοντάς του τὸν τίτλο τοῦ δουκὸς τοῦ Μαίν...

Τὸ παιδὶ αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν γυιῶν ποὺ τοῦ χάρισε ἡ μαρκησία ντὲ Μοντεσπὰν κατὰ τὴ διάρκεια τῶν 14 ἐτῶν ποὺ βάσταξε ὁ ἐρωτικὸς δεσμός τους. Ὁ κόμης ντὲ Βεξέν, ἡ πριγκήπισσα τῆς Νάντης, ἡ πριγκήπισσα τοῦ Τούρ, ἡ πριγκήπισσα τοῦ Μπλουᾶ, χωρὶς νὰ ὑπολογίζουμε καὶ ἀρκετὰ ἄλλα παιδιὰ τῆς μαρκησίας ποὺ πέθαναν σὲ μικρὴ ἡλικία, ἀναγνωρίστηκαν ἐπίσης ἀπὸ τὸν Ὑψηλὸ πατέρα τους...

Ἀπὸ τὸν Ὑψηλὸ πατέρα τους ἤ... περίπου!... Γιατὶ ἡ μαρκησία ὅπως ἐπρόδωσε τὸ σύζυγό της μὲ τὸ βασιλέα, ἔτσι δὲν στενοχωριόταν καθόλου νὰ προδίδῃ καὶ τὸν τελευταῖο...

Φαίνεται πῶς εἶχε μεγάλη ἐρωτικὴ ὄρεξι αὐτὴ ἡ κυρία!... Καί, φαίνεται ἀκόμα, πῶς γιὰ νὰ τὴ σερβίρῃ δὲν τῆς ἔφτανε ἕνας μονάχα μαίτρ-ντ'-ὀτέλ...

Μεταξὺ τῶν κυριωτέρων φίλων της, οἱ χρονικογράφοι ἀναφέρουν καὶ τὸν κόμητα ντὲ Λωζέν, τὸν περίφημο αὐτὸ γυναικοκατακτητὴ καὶ ἀθυρόστομο εὐπατρίδη.

Μετὰ τὴν ἐπιστροφή του ἀπὸ τὴν ἐκστρατεία τῆς Φλάντρας, στὰ 1670, ὁ Λωζὲν παρακάλεσε τὸ βασιλέα νὰ τοῦ ἀναθέσῃ τὴν ἀνωτάτη διοίκησι τοῦ πυροβολικοῦ. Ὁ βασιλεὺς φάνηκε πρόθυμος νὰ τοῦ κάνῃ αὐτὴ τὴ χάρι, μά, ὅταν μίλησε σχετικῶς καὶ στὸν πρωθυπουργὸ Λουβοᾶ, ἐκεῖνος ἀντέταξε ἀπόλυτη ἄρνησι...

Τότε ὁ Λωζὲν ἀποφάσισε νὰ ἀπευθυνθῇ στὴ μαρκησία ντὲ Μοντεσπὰν καί, ὅταν πῆγε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ, ἐκείνη κολακευμένη, γιατὶ ἕνας ἀπ' τοὺς λαμπροτέρους μεγιστᾶνας τοῦ κράτους κατέφευγε σ' αὐτήν, τὸν δέχτηκε μὲ τὸν καλύτερο τρόπο τοῦ κόσμου... Φάνηκε μάλιστα πολὺ συγκινημένη ἀπὸ τὴν ἀφοσίωσι ποὺ τῆς ἐξεδήλωσε ὁ κόμης καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ ὑποστηρίξῃ θερμὰ στὸ βασιλέα τὴν ἄποψί του.

Μὰ πολλὲς μέρες πέρασαν, χωρὶς νὰ ὑπογραφῇ ὁ διορισμὸς τοῦ Λωζὲν ὡς ἀνωτάτου διοικητοῦ τοῦ πυροβολικοῦ. Ὁ βασιλεὺς ἄλλαζε πάντα κουβέντα, ὁσάκις ὁ κόμης τοῦ ὑπενθύμιζε τὴν ὑπόσχεσί του... Σὲ λίγο μάλιστα ὁ κόμης πληροφορήθηκε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ δώσουν τὸ ἀξίωμα ποὺ τόσο ἐποφθαλμιοῦσε στὸν κόμητα ντὲ Λούντρ.

—Ὤ!... Ὤ!... ἔκανε ὁ Λωζέν. Ἂν νομίζουν πῶς θὰ μὲ κοροϊδέψουν ὥς τὸ τέλος, εἶνε πολὺ γελασμένοι...

Καὶ ὁ ἐξωργισμένος εὐγενὴς πῆγε ἀμέσως καὶ βρῆκε μιὰ καμαριέρα τῆς μαρκησίας... Τῆς ὑποσχέθηκε ἄφθονο χρυσάφι κι' ἐπέτυχε ἔτσι νὰ τὸν κρύψῃ μέσα στὸ δωμάτιο τῆς εὐνοουμένης, ἀφοῦ προηγουμένως φρόντισε νὰ ἐγχειρήσῃ στὸ βασιλέα καὶ μιὰ καινούργια αἴτησι, σχετικῶς μὲ τὴν περίφημη θέσι...

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΡΓΑΖΩΝΤΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ;

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Στὴ διεκπεραίωσι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν. Γυναικομάζεμα κι' ὀχλοβοή. Μιὰ ὑπάλληλος εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ἐργασία της. Ἡ δουλειὰ τοῦ ἀνδρὸς κι' ἡ δουλειὰ τῆς γυναικός. Τί λέει ἡ κ. Θεοφανίδου. Αἱ ἔγγαμοι γυναῖκες κι' ἡ ἐργασία. Ἡ ἄφιξις τοῦ βλοσσυροῦ κ. τμηματάρχου. Τί λένε δυὸ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τοῦ ὑπουργείου, κτλ. κτλ.

Εξακολουθοῦμε τὴν περιοδεία μας ἀνὰ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν. Ἡ δεσποινὶς Σταθακοπούλου, μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὸ τμῆμα τῆς διεκπεραιώσεως. Ὕψιστε Θεέ, τί γυναικοκρατία εἶνε αὐτή! Περισσότερες ἀπὸ σαράντα ὑπάλληλοι, ἀντιπρόσωποι ὅλες τοῦ ὡραίου φύλου, κάθονται στὴ σειρά, πίσω ἀπὸ τὶς γραφομηχανές τους καὶ μᾶς κυττάζουν μὲ περίεργα βλέμματα. Σὰν νὰ μὴν ἔφθαναν μάλιστα αὐτές, μαζεύονται ὁλοένα κι' ἄλλες κι' ἄλλες. Ὅλο τὸ θῆλυ προσωπικὸν τοῦ Ὑπουργείου πληροφορήθηκε τὴν ἄφιξι τῆς δημοσιογράφου, ἡ ὁποία πῆγε νὰ πάρῃ συνεντεύξεις γιὰ τὴν γυναικεία ἐργασία κι' ἔτρεξε ἀμέσως νὰ ἀποθαυμάσῃ τὸ... περίεργον αὐτὸ φαινόμενον.

Ἡ ἐρωτήσεις πέφτουν βροχή:

—Καλέ, θὰ μποῦν σ' ἐφημερίδα αὐτὰ ποὺ θὰ γράψετε;

—Καὶ σὲ ποιὸ περιοδικὸ θὰ μποῦν;

—Ἄ, ἐσεῖς εἶσθε ποὺ γράφετε τὶς συνεντεύξεις στὴν «Οἰκογένεια»;

—Πότε θὰ δημοσιευθοῦν τὰ δικά μας;

—Τοὺς ἄνδρες δὲν τοὺς ρωτᾶτε;

Ἡ ὑποφαινομένη τὰ ἔχει χάσει. Πότε νὰ προφθάσῃ ν' ἀπαντήσῃ στὴν θύελλα αὐτὴν τῶν ἐρωτήσεων καὶ πῶς νὰ ὑποβάλῃ τὶς δικές της ἐρωτήσεις; Σὲ μιὰ στιγμὴ ἐπεχείρησε νὰ ρωτήσῃ κάτι κι' ἀμέσως ἡ ἀπαντήσεις ἄρχισαν νὰ ἔρχωνται ἀπὸ ὅλες τὶς μεριὲς μαζύ. Ἐπιτέλους μιὰ κυρία βλέπει τὸ μαρτύριό μας καὶ ἐπιβάλλει σιωπὴ στὶς ἄλλες.

—Ἀφῆστε, λέει, τὴν δεσποινίδα νὰ ρωτήσῃ μιὰ-μιά. Ἐδῶ εἶμαι ἐγὼ στὴ διάθεσί σας. Τί θέλετε νὰ μάθετε;

—Πρῶτα ἀπ' ὅλα ἂν εἶσθε εὐχαριστημένη ποὺ ἐργάζεσθε.

—Ὑπὸ ἄλλας συνθήκας, ἀπαντᾶ ἡ κυρία Θεοφανίδου, πιθανὸν νὰ μὴν ἤμουν εὐχαριστημένη, ἀλλὰ ὥς τὴν ὥρα δὲν ἔχω παράπονο κανένα. Καὶ οἱ προϊστάμενοί μας εἶνε καλοὶ καὶ οἱ συνάδελφοί μας ἐκτιμοῦν τὴν ἐργασία μας. Φυσικά, δὲν σᾶς λέω, περισσότερο ἀπ' ὅλα θὰ προτιμοῦσα νὰ βρίσκωμαι σπίτι μου καὶ νὰ κυττάζω τὸ νοικοκυριό μου, ἀλλά, ἐφ' ὅσον εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ ἐργάζωμαι, θεωρῶ τὴν ἐργασία μου ὡς ὑπαλλήλου πολὺ ἀξιοπρεπῆ καὶ λιγώτερο ἐπίπονη ἀπὸ ἄλλα «γυναικεῖα» ἐπαγγέλματα.

—Ἐσεῖς ποὺ εἶσθε ἔγγαμος, τὴ ρωτοῦμε, καὶ μπορεῖτε νὰ κρίνετε ἐξ ἰδίας πείρας, νομίζετε ὅτι εἶνε ὀρθὸ νὰ ἐργάζωνται ἡ γυναῖκες μετὰ τὸν γάμο τους;

—Ἅμα εἶνε ἀναγκασμένες νὰ βοηθήσουν οἰκονομικῶς τὴν οἰκογένειά τους τί νὰ κάνουν;

—Μιὰ γυναῖκα βγάζει τὴν ἴδια δουλειὰ μ' ἕναν ἄνδρα. Μπορεῖ ν' ἀναλάβῃ ὑπεύθυνη ὑπηρεσία;

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο δημιουργεῖται σωστὴ ὀχλοβοή. Ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς τοῦ γραφείου φωνάζουν:

—Ναί! Ὄχι! Ἡ γυναῖκες δουλεύουν περισσότερο! Ἡ γυναῖκες δὲν μποροῦν νὰ βγάλουν τὴν ἴδια δουλειὰ μὲ τοὺς ἄνδρες...

Ἡ κυρία Θεοφανίδου περιμένει νὰ ἡσυχάσουν κάπως αἱ συνάδελφοί της καὶ μᾶς ἀπαντᾶ:

—Ἐγὼ βρίσκω ὅτι ἡ γυναῖκα κάνει πιὸ πολλὴ ἐργασία ἀπὸ τὸν ἄνδρα. Ὅσο γιὰ τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας, ἐγώ, γιὰ λογαριασμό μου, θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴν ἀναλάβω ὑπεύθυνη δουλειά.

Ἡ συνάδελφοι τῆς κυρίας Θεοφανίδου διαμαρτύρονται καὶ λαμβάνει τὸν λόγον ἡ δὶς Παπαηλιοῦ, ἡ ὁποία εἶνε πολὺ συντηρητικὴ καὶ εἰλικρινής:

— Θὰ ἤθελα, μᾶς λέει, νὰ ἦσαν τὰ πράγματα ὅπως τὴν παληὰ ἐποχὴ καὶ νὰ μὴν ἀναγκάζωνται τὰ κορίτσια νὰ ἐργάζωνται στὰ διάφορα γραφεῖα. Δυστυχῶς ὅμως ἡ σημερινὲς συνθῆκες εἶνε τέτοιες ὥστε ἀναγκάστηκαν καὶ ἡ γυναῖκες νὰ ριχτοῦν στὴ βιοπάλη. Ὅσο γιὰ τὴν ἔγγαμο γυναῖκα, αὐτὴ νομίζω ὅτι καταστρέφει καὶ τὴν ὑγεία της καὶ τὴν οἰκογενειακή της εὐτυχία ὅταν ἐργάζεται. Γιατὶ μιὰ γυναῖκα παντρεμμένη ἔχει ὁλόκληρη τὴν εὐθύνη τοῦ σπιτιοῦ της. Ἀκόμα δὲ πιὸ καταστρεπτικὸ ἀποτέλεσμα ἔχει ἡ ἐργασία τοῦ γραφείου γιὰ μιὰ γυναῖκα μὲ παιδιά. Γιατὶ καὶ δυὸ καὶ τρεῖς ὑπηρέτριες νὰ ἔχῃ, αὐτὲς θὰ δώσουν στὸ παιδί της ἀνατροφὴ ὑπηρετρίας, κι' ὄχι τὴν ἀνατροφὴ ποὺ θὰ τοῦ ἔδινε ἡ μητέρα του. Γενικὰ θέλω νὰ πῶ ὅτι ἡ γυναῖκα εἴτε ἀνύπαντρη, εἴτε παντρεμμένη, ἐργάζεται ἀπὸ ἀπόλυτη ἀνάγκη κι' ὄχι ἀπὸ εὐχαρίστησι.

—Ἐγὼ δουλεύω ἐδῶ γιατὶ βαρυέμαι νὰ δουλεύω στὸ σπίτι μου τζάμπα! ἀκούγεται μιὰ φωνή.

Γυρίζουμε νὰ ἰδοῦμε ποιὰ ἔκαμε αὐτὴ τὴ δήλωσι, ἀλλὰ ἔξαφνα παρατηροῦμε ἐξαιρετικὴ κίνησι. Ἡ ὀχλοβοὴ κόβεται ὡς διὰ μαγείας, ἡ γραφομηχανὲς τίθενται πυρετωδῶς εἰς κίνησιν, αἱ νεαραὶ δεσποινίδες ποὺ μᾶς περικύκλωναν σκορπίζονται πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις σὰν πουλάκια τρομαγμένα καὶ ἡ ὑποφαινομένη μένει ὁλομόναχη στὸ κέντρον τῆς αἰθούσης διὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν βλοσσυρὸν κύριον τμηματάρχην. Ὁ κύριος τμηματάρχης ρίχνει μιὰ αὐστηρὴ ματιὰ γύρω του.

—Δὲν ἐργάζεσθε βλέπω, γιατί;

Ὕστερα ἀτενίζει μὲ τὸ φοβερό του βλέμμα τὴν ὑποφαινομένη.

—Ἐσεῖς, δεσποινίς, τί γυρεύετε ἐδῶ;

—Ἦλθα νὰ ζητήσω μερικὲς πληροφορίες.

—Ἔ, ζητῆστε τὶς πληροφορίες σας καὶ τελειώνετε γρήγορα.. Ἐδῶ, καθὼς βλέπετε, δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ χάσιμο.

—Ἐτελείωσα κιόλας, κύριε τμηματάρχα.

—Ἔ, τόσο τὸ καλύτερο!

Μαζεύουμε τὰ ὑπάρχοντά μας, δηλαδὴ τὰ χαρτιὰ καὶ τὰ μολύβια μας κι' ἀπομακρυνόμεθα δρομαίως.

Ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῆς δεσποινίδος Σταθακοπούλου, ἀνεβαίνουμε πάλι στὸ ἐπάνω πάτωμα γιὰ νὰ ζητήσουμε τὴν γνώμη τοῦ κυρίου Λουβάρη.

Ὁ κύριος Λουβάρης κρίνει τὶς γυναῖκες ἀκατάλληλες γιὰ τὶς δημόσιες ὑπηρεσίες.

—Ἡ γυναῖκα, μᾶς λέει, ὡς ὑπάλληλος δὲν μπορεῖ νὰ πάῃ μπροστά. Ἀπόδειξις ὅτι ὅλες ἀσχολοῦνται σὲ μηχανικὰς ἐργασίας. Ἐπὶ δεκαπέντε χρόνια ποὺ ἐργάζομαι σ' αὐτὸ τὸ Ὑπουργεῖο, δὲν ἔχω κανένα παράδειγμα γυναικὸς ὑπαλλήλου ποὺ νὰ κατέλαβε ἀνωτέρα θέσι. Γενικὰ ἡ γυναῖκες ἐργάζονται μ' εὐσυνειδησία, μὲ ζῆλο, ὅπως καὶ οἱ ἄνδρες. Ἴσως περισσότερο μάλιστα κι' ἀπὸ πολλοὺς συναδέλφους τους, ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ σταδιοδρομήσουν ὅπως οἱ ἄνδρες. Ἴσως μὲ τὸν καιρὸ γίνει κι' αὐτό, γιατὶ τείνουμε διαρκῶς πρὸς τὴν ἐξίσωσι τῶν δύο φύλων. Αὐτὸ ὅμως ἐγὼ τὸ κατακρίνω ἀπολύτως. Κατὰ τὴν γνώμη μου ἡ χειραφέτησις τῆς γυναίκας ἔβλαψε πολὺ καὶ πρωτίστως τὴν ἴδια τὴν γυναῖκα. Θὰ ἦταν εὐχῆς ἔργον νὰ ἐργάζωνται οἱ ἄνδρες καὶ ἡ γυναῖκες νὰ κρατοῦσαν τὴν θέσι τους στὴν οἰκογενειακὴ ἑστία, γιατὶ αὐτὸς εἶνε ὁ πραγματικὸς προορισμὸς τῆς γυναίκας. Γιὰ τὸ γραφεῖο εἶνε οἱ ἄνδρες, γιὰ τὸ σπίτι εἶνε ἡ γυναῖκες. Ἐμεῖς ποὺ ἀναστηθήκαμε σὲ παλαιότερη ἐποχή, ξέρουμε τί ἀξίζει γιὰ τὸ παιδὶ ἡ μητέρα καὶ γιὰ τὸν ἄνδρα ἡ σύζυγος. Ἡ ἀπομάκρυνσις τῆς γυναίκας ἀπὸ τὸ σπίτι της ἔχει συντελέσει πολὺ στὴν σημερινὴ κατάπτωσι τῆς οἰκογενείας καὶ στὴν κοινωνικὴ ἔκλυσι ἐν γένει.

—Βρίσκετε ὅτι τὰ ἐργαζόμενα κορίτσια διατρέχουν περισσοτέρους κινδύνους;

—Οἱ κίνδυνοι ποὺ περιστοιχίζουν τὸ κορίτσι ὑπάρχουν καὶ στὸ σπίτι καὶ παντοῦ. Ἐξαρτᾶται λοιπὸν ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ κορίτσι νὰ τοὺς ἀποφύγῃ.

—Ἂν εἴχατε κόρη θὰ τὴν ἀφίνατε νὰ ἐργασθῇ;

—Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὶς κοινωνικὲς συνθῆκες ποὺ θὰ ἐπικρατοῦσαν. Ἄλλωστε, μήπως καὶ ἡ ἐργασία τοῦ σπιτιοῦ δὲν εἶνε ἐργασία; Τὴν ἐργασία ἐγὼ δὲν τὴν θεωρῶ ὄνειδος, ἀλλὰ νομίζω πῶς ἡ θέσις τῆς γυναίκας εἶνε νὰ γίνῃ σύζυγος καὶ μητέρα.

—Δὲν εἶσθε ὑπὲρ τῆς ἐκκαθαρίσεως;

—Καθόλου. Μήπως καὶ τὰ κορίτσια δὲν εἶνε προστάται οἰκογενείας;

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ μπαίνει μέσα ὁ κύριος Μαγκριώτης, τμηματάρχης τοῦ τμήματος μελετῶν καὶ ἐπιθεωρήσεως.

Ὁ κ. Μαγκριώτης εἶνε ὑπέρμαχος τῆς γυναικείας ἐργασίας.

—Γιατὶ νὰ μὴν ἐργάζωνται ἡ γυναῖκες; μᾶς λέει. Νὰ ἐργάζωνται. Μπορεῖ, ἀπὸ τὰ δεδομένα ποὺ ἔχω, ἡ γυναῖκα ὡς ὑπάλληλος νὰ μὴν εἶνε ἐφάμιλλος τῶν ἀνδρῶν, ἀλλά, σὲ μερικὲς περιπτώσεις, εἶνε καλύτερη. Ἡ γυναῖκες ὡς ὑπάλληλοι εἶνε πιὸ προσεκτικές, πιὸ τακτικές, ἔρχονται στὴν ὥρα τους, εἶνε ὑπάκουες.

—Κατηγοροῦν, κύριε Μαγκριώτη, τὶς γυναῖκες ὑπαλλήλους ὅτι δὲν κυττάζουν τὴ δουλειά τους, ἀλλὰ χαριεντίζονται μὲ τοὺς συναδέλφους τους.

—Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν προϊστάμενον. Ἂν ὁ προϊστάμενος ξέρει νὰ κρατήσῃ μιὰ ὑπάλληλο στὴ θέσι της, αὐτὴ θὰ σταθῇ στὴ θέσι της. Ἂν τῆς δώσει θάρρος, φυσικὰ τότε ἀλλάζουν τὰ πράγματα. Ἐγὼ ἐκτιμῶ καὶ ἀναγνωρίζω τὴν γυναικεία ἐργασία. Τὸ μόνο μειονέκτημα εἶνε ὅτι ἡ γυναῖκα δὲν παίρνει τὴν ἐργασία της ὡς ἐπάγγελμα, ἀλλὰ ὡς πάρεργο καὶ ὁ μόνος σκοπός της εἶνε ν' ἀποκατασταθῇ. Αὐτὸς ἄλλωστε εἶνε ὁ κυριώτερος λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο μιὰ ὑπάλληλος δὲν μπορεῖ νὰ σταδιοδρομήσῃ ὅσα προσόντα καὶ ἂν ἔχει.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ βιβλία παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης κι' ὁλόκληρες βιβλιοθῆκες. Γράψατε: «Οἰκογένειαν», Δέκα 7, Ἀθήνας

ΕΝΑΣ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ

Η ΖΩΗ ΚΙ' Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ

Πως ἀνηγορεύθη αὐτοκράτωρ ὁ Ἡλιογάβαλος. Ἡ Σύγκλητος τῶν γυναικῶν ποὺ κανόνιζε τὴ μόδα. Ἡ συναναστροφὲς τοῦ Αὐτοκράτορος. Τὰ συμπόσιά του μαζὺ μὲ τοὺς ἀναπήρους. Πῶς σκότωσε τὴν παραμάνα του. Οἱ γάμοι τοῦ Ἡλίου μὲ τὴ Σελήνη. Μιὰ τρομερὴ ἱεροσυλία. Πῶς ὁ Ἡλιογάβαλος ἔρριχνε τοὺς συνδαιτημόνες του στὰ θηρία. Ἡ μυθώδης χλιδὴ τῶν ἀνακτόρων του. Τὸ οἰκτρό του τέλος, κτλ. κτλ.

Ὁ Ἡλιογάβαλος, ὅπως εἶνε γνωστὸ ἀπὸ τὴν ἱστορία, ὑπῆρξε ἕνας ἀπ' τοὺς Αὐτοκράτορες τῆς Ρώμης, ποὺ βασίλευσε κατὰ τὴν περίοδο τῆς καταπτώσεώς της.

Γεννήθηκε τὸ ἔτος 204 μετὰ Χριστόν. Ἦταν ἔγγονος τοῦ Αὐτοκράτορος Καρακάλα καὶ τὸν ἔλεγαν Μάρκο-Αὐρήλιο-Ἀντώνιο-Βασσιανὸ Ἡλιογάβαλο. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ ὄνομα, ἢ μᾶλλον παρατσοῦκλι, τοῦ τὸ εἶχαν δώσει ἐπειδή, ὅταν ἦταν παιδὶ ἀκόμα, οἱ Φοίνικες τὸν εἶχαν κάνει ἱερέα τοῦ Θεοῦ Ἡλίου.

Ὅταν κατὰ τὸ ἔτος 218, οἱ Πραιτωριανοὶ σκότωσαν τὸν τότε Αὐτοκράτορα Μάκρινο, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνεβεῖ ἐξ ὑφαρπαγῆς στὸ θρόνο, ἀνεκήρυξαν Αὐτοκράτορα τὸν νεαρὸ Ἡλιογάβαλο, ὁ ὁποῖος ἦταν μόλις δεκαεννέα ἐτῶν.

Ἀναθρεμμένος ἀπὸ μητέρα ὀνομαστὴ σ' ὅλη τὴ Ρώμη γιὰ τὸν ἔκφυλο χαρακτῆρα της καὶ γιὰ τὰ ὄργιά της, ὁ Ἡλιογάβαλος δὲν μποροῦσε παρὰ ν' ἀκολουθήση τὸ παράδειγμά της. Ἔτσι, μόλις ἀνέβηκε στὸν αὐτοκρατορικὸ θρόνο, ἄρχισε νὰ κάνη κάθε τρέλλα, κάθε ἀτιμία, κάθε ἔγκλημα.

Ἐν πρώτοις ὑποχρέωσε τὴ Σύγκλητο νὰ δώση τὸν τίτλο τῆς Αὐγούστας στὴ μητέρα του καὶ στὴ γιαγιά του, ἡ ὁποία ἦταν τοῦ ἰδίου φυράματος μὲ τὴν κόρη της. Οἱ Ρωμαῖοι Συγκλητικοὶ ἀπὸ δειλία δὲν ἐτόλμησαν νὰ τοῦ φέρουνε καμμιὰ ἀντίρρησι, μολονότι ἤξεραν πολὺ καλὰ τὴ διαγωγὴ τῶν δύο γυναικῶν.

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔφτανε στὸν Ἡλιογάβαλο. Καί, γιὰ νὰ ἐξευτελίση ἀκόμα περισσότερο τοὺς Συγκλητικούς, ὥρισε μ' ἕνα διάταγμά του ὅτι ἡ μητέρα του κι' ἡ γιαγιά του εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ παρακάθωνται, σὲ τιμητικὲς μάλιστα θέσεις, στὶς συνεδριάσεις τῆς Συγκλήτου καὶ νὰ ψηφίζουν, στὶς ψηφοφορίες, ἀμέσως μετὰ τοὺς ὑπάτους!

Ἔπειτα, θέλοντας νὰ εὐχαριστήση τὴ σύζυγό του, ἵδρυσε καὶ γυναικεῖο κοινοβούλιο. Ἐπάνω στὸν Κυρηνάλιο λόφο, ἐκεῖ ποὺ σήμερα βρίσκεται τὸ παλάτι τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας, ἔχτισε ἕνα μεγαλοπρεπὲς κτίριο κι' ἐγκατέστησε μιὰ γυναικεία Σύγκλητο, τῆς ὁποίας τὰ μέλη ἐξέλεγε ὁ ἴδιος καὶ τῆς ὁποίας πρόεδρο διώρισε τή... μητέρα του. Ἡ γυναικεία αὐτὴ Βουλὴ ἐψήφιζε νόμους σχετικοὺς μὲ τὴ διαγωγὴ τῶν γυναικῶν, μὲ τὸ ντύσιμο καὶ τὸ χτένισμά τους καὶ—γιὰ νὰ μεταχειρισθοῦμε τὴν καθιερωμένη φράσι—ἐλάνσαρε κάθε Φθινόπωρο καὶ κάθε Ἄνοιξι, τὶς καινούργιες μόδες... Πρέπει νὰ σημειωθῆ σχετικῶς ὅτι ποτὲ στὸν κόσμο ἡ γυναῖκες, οὔτε πρίν, οὔτε ἀργότερα, δὲν ντυνόντουσαν πιὸ ἄσεμνα καὶ ποτὲ ἡ ἐμφάνισίς τους δὲν ἦταν τόσο σκανδαλώδης ὅσο κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποία τὴ γυναικεία μόδα τὴν κανόνιζε ἡ Σύγκλητος τῆς μητέρας τοῦ Ἡλιογαβάλου.

Ἡ ἀποφάσεις ποὺ ἐξέδιδε ἡ Βουλὴ αὐτή, εἶχαν ἰσχὺ νόμου καὶ ὅσες γυναῖκες τολμοῦσαν νὰ μὴν συμμορφωθοῦν μ' αὐτές, ἐτιμωροῦντο μὲ πολὺ αὐστηρὲς ποινές, καὶ συχνὰ μὲ θάνατο... Γι' αὐτὸ καὶ αὐτὲς ἀκόμα ἡ σοβαρὲς καὶ ἔντιμες σύζυγοι τῶν Ρωμαίων πατρικίων ἀναγκαζόντουσαν ν' ἀπαρνοῦνται τὸ σεμνὸ ντύσιμό τους καὶ νὰ ντύνωνται σύμφωνα μὲ τὴν ἄσεμνη μόδα ποὺ ὥριζε ἡ Γυναικεία Σύγκλητος.

Συγχρόνως στὸ παλάτι πρωτοφανὴς ἀνηθικότης ἐπικρατοῦσε. Οἱ τίμιοι καὶ σοβαροὶ πατρίκιοι εἶχαν ἀποκλειστεῖ ἀπ' αὐτό. Τοὺς ἀπαγόρευε τὴν εἴσοδο ὁ ἴδιος ὁ Ἡλιογάβαλος, ὁ ὁποῖος περιμάζευε γύρω του τοὺς ἁρματοδρόμους τῶν ἱπποδρομίων, τοὺς μονομάχους, παντὸς εἴδους ἠθοποιούς, κωμικούς, σαλτιμπάγκους, ἀκροβάτες, μίμους, γελωτοποιοὺς καὶ τσαρλατάνους. Σ' ὅλους αὐτοὺς εἶχε δώσει τὸν τίτλο τοῦ αὐλικοῦ καὶ τοὺς περισσοτέρους μάλιστα τοὺς εἶχε τοποθετήσει στὰ πιὸ τιμητικὰ ἀξιώματα τῆς Αὐλῆς.

Ἐκεῖνοι ποὺ κατώρθωναν νὰ ἐπινοοῦν τὰ πιὸ ἀνήθικα παιγνίδια καὶ τὰ πιὸ ἄσεμνα ὄργια ἐξησφάλιζαν τὴν εὔνοια τοῦ Ἡλιογαβάλου, ὁ ὁποῖος τοὺς γέμιζε μὲ πλούτη καὶ τιμές.

Ἀλλοίμονο σ' ὅποιον τολμοῦσε νὰ δείξη ὅτι δὲν ἔμενε εὐχαριστημένος ἀπ' τὴ συμπεριφορὰ τοῦ Αὐτοκράτορος! Μιὰ μέρα, ἡ Γκαννίς, ἡ παραμάνα του ποὺ τὸν εἶχε βυζάξει ὅταν ἦταν μωρὸ καὶ τὸν εἶχε ἀναθρέψει, τοῦ ἔκανε κάποια μικρὴ παρατήρησι. Ὁ Ἡλιογάβαλος χωρὶς νὰ τῆς ἀπαντήση, τράβηξε τὸ σπαθὶ ἑνὸς σωματοφύλακα ποὺ στεκόταν πλάϊ του, καὶ τὸ βύθισε στὸ στῆθος τῆς δυστυχισμένης γυναίκας, ἡ ὁποία σωριάστηκε ἀμέσως νεκρὴ καταγῆς.

Ὁ Ἡλιογάβαλος, ἀνάμεσα στὶς ἄλλες παραφροσύνες του, ἔστειλε κάποτε κι' ἔφερε ἀπ' τὴ χώρα τῶν Φοινίκων ἕνα ἰδιόρρυθμο εἴδωλο τοῦ Θεοῦ Ἡλίου, τὸ τοποθέτησε σ' ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸ ποὺ τὸν ἔχτισε ἐπίτηδες καὶ μ' ἕνα διάταγμά του ὥρισε ὅτι ὁ Θεὸς αὐτὸς ἔπρεπε νὰ λατρεύεται περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους πατροπαράδοτους Θεούς. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ ὅμως, πῆρε καὶ ὅλα τὰ πολύτιμα σκεύη κι' ἀφιερώματα τῶν ἄλλων ναῶν τῆς Ρώμης καὶ στόλισε μ' αὐτὰ τὸ ναὸ τοῦ Ἡλίου.

Ὅταν δὲ ἔμαθε ὅτι στὴν Καρχηδόνα ὑπῆρχε ἕνα περίφημο ἄγαλμα τῆς Θεᾶς Σελήνης, τὸ μετέφερε στὴ Ρώμη, τὸ ἐγκατέστησε σ' ἕναν ἄλλο ναὸ ποὺ ἔχτισε ἐπίτηδες, καὶ τὸ πάντρεψε ἐπισήμως μὲ τὸ εἴδωλο τοῦ Θεοῦ Ἡλίου.

Γιὰ νὰ γελοιοποιήση ἀκόμα περισσότερο τὴ θρησκεία τῶν Ρωμαίων, παντρεύτηκε κι' ὁ ἴδιος καὶ μ' ἐξαιρετικὴ μάλιστα πομπή, τὴν ὡραιότερη ἀπ' τὶς Ἑστιάδες. Ὡς γνωστόν, ἡ Ἑστιάδες ἦσαν ἱέρειες ποὺ εἶχαν καθῆκον νὰ διατηροῦν ἄσβυστο τὸ Ἱερὸ Πῦρ τοῦ ναοῦ τῆς Θεᾶς Ἑστίας καὶ ἡ ὁποῖες ὁρκιζόντουσαν νὰ διατηρήσουν αἰωνίως τὴν παρθενία τους. Ὅσες μάλιστα παράβαιναν τὸν ὅρκο αὐτὸν καταδικαζόντουσαν νὰ ἐνταφιάζωνται ζωντανές.

Ἡ ἱεροσυλία αὐτὴ τοῦ Ἡλιογαβάλου προκάλεσε γενικὴ ἀγανάκτησι κι' ἐξέγερσι τόσο στὴ Ρώμη, ὅσο καὶ στὶς ἐπαρχίες. Τότε αὐτὸς ἐξέδωκε μιὰ προκήρυξι πρὸς τὸ λαό, στὴν ὁποία ὑποστήριζε ὅτι ἦταν ἄδικη ἡ ἐξέγερσις ἐναντίον του.

«Δὲν ὑπάρχει, ἔγραφε στὴν προκήρυξί του, γάμος πιὸ ἱερὸς ἀπ' τὸ γάμο, ποὺ ἑνώνει μιὰ ἱέρεια τῆς Θεᾶς Ἑστίας μ' ἕναν ἱερέα τοῦ Ἡλίου, σὰν κι' ἐμένα».

* * *

Ἡ ζωὴ τοῦ Ἡλιογαβάλου ἦταν μιὰ ἀτελείωτη σειρὰ ἀπὸ τρέλλες καὶ ὄργια ἀπερίγραπτα.

Καθὼς ἦταν ἐξαιρετικὰ ὡραῖος, εἶχε τὴ μανία νὰ ντύνεται συχνὰ σὰν γυναῖκα καὶ νὰ κυκλοφορῆ ἔτσι στοὺς διαδρόμους καὶ στοὺς κήπους τοῦ παλατιοῦ.

Συχνὰ ὡστόσο ἔννοιωθε τὴν ἀνάγκη νὰ δικαιολογῆται γιὰ τὴ διαγωγή του κι' ἔλεγε ὅτι ἕνας Αὐτοκράτωρ πρέπει νὰ εἶν' ἐξαιρετικὸ πλάσμα καὶ νὰ κάνη ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἰδιόρρυθμες πράξεις.

Κάθε τόσο χώριζε τὴ σύζυγό του καὶ παντρευόταν ἄλλη.

Συχνὰ ἔδινε, στὸ παλάτι, συμπόσια στὰ ὁποῖα ὡς μόνους συνδαιτημόνες εἶχε, ἄλλοτε ὀχτὼ κουτσούς, ἄλλοτε ὀχτὼ στραβούς, ἄλλοτε ὀχτὼ φαλακροὺς καὶ ἄλλοτε ὀχτὼ γέρους ἀρθριτικούς, τοὺς ὁποίους στρατολογοῦσε ἀπ' τὰ κατώτερα κοινωνικὰ στρώματα. Ἔλεγε μάλιστα σχετικῶς ὅτι τὰ συμπόσια ἐκεῖνα, ἦσαν τὰ πιὸ εὐχάριστα τῆς ζωῆς του.

Ἄλλοτε πάλι καλοῦσε σὲ γεῦμα τοὺς πιὸ χυδαίους ἀνθρώπους τῆς κατωτάτης ὑποστάθμης τῆς Ρώμης. Κι' ἀφοῦ τοὺς τάγιζε καὶ τοὺς μεθοῦσε, ἔβαζε τοὺς αὐλικούς του καὶ τοὺς ἔρριχναν μέσ' στὰ κλουβιὰ τῶν θηρίων γιὰ νὰ τοὺς κατασπαράζουν, ἐνῷ αὐτὸς ἀπολάμβανε μακάρια τὸ ἀπαίσιο θέαμα.

Ἡ σπατάλες ποὺ ἔκανε ἦσαν ἀπερίγραπτες.

Οἱ τοῖχοι ὅλων τῶν δωματίων τοῦ ἀπεράντου διαμερίσματός του, στὸ παλάτι, εἶχαν ταπετσαριστεῖ μὲ πανιὰ ὑφασμένα ἀπὸ ὁλόχρυσο νῆμα. Ὁλόχρυσα ἐπίσης, ἀπὸ καθαρὸ χρυσάφι, ἦσαν ὅλα τὰ πιάτα, κύπελλα, καὶ σκεύη ποὺ χρησιμοποιοῦσε ὁ Ἡλιογάβαλος, ἀκόμα κι' αὐτὰ ποὺ ἦσαν προωρισμένα γιὰ τὶς πιὸ χυδαῖες χρήσεις.

Στὰ συμπόσιά του, ὅταν τελείωνε τὸ φαγητό, ἐχάριζε στοὺς συνδαιτημόνες του τὰ ὁλόχρυσα πιάτα καὶ τὰ κύπελλα ποὺ εἶχαν χρησιμοποιήσει γιὰ νὰ φᾶνε καὶ γιὰ νὰ πιοῦν.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων, εἶχε διατάξει νὰ ρίχνουν χρυσόσκονη στὸ δάπεδο, σ' ὅλο τὸ μῆκος τοῦ διαδρόμου, ἀπ' τὴν κουζίνα ὡς τὴν αἴθουσα τοῦ φαγητοῦ, γιατὶ ἔλεγε ὅτι ὁ μάγειρος, ὅταν φέρνει τὰ φαγητὰ γιὰ νὰ τὰ σερβίρη, πρέπει νὰ πατάη μόνο σὲ χρυσάφι.

Τὰ ροῦχα καὶ τὰ πέδιλα ποὺ φοροῦσε ὁ Ἡλιογάβαλος, ἦσαν ὅλα ἀνεξαιρέτως ἀμυθήτου ἀξίας, στολισμένα μὲ χρυσάφι καὶ μ' ἀμέτρητα πολύτιμα πετράδια. Ἐν τούτοις ποτέ, μὰ ποτέ, ὁ ἐξωφρενικὸς ἐκεῖνος Αὐτοκράτωρ, δὲν φόρεσε ἕνα φόρεμα δυὸ φορές. Ἡ δεξαμενὲς τῶν ἀνακτορικῶν κήπων, ἦσαν γεμισμένες κατὰ διαταγήν του μὲ ροδόσταμο! Ὁσάκις δὲ ὠργάνωνε ψεύτικες ναυμαχίες, στὴ λίμνη ποὺ εἶχε κατασκευαστεῖ ἐπίτηδες στὸ πεδίο τοῦ Ἄρεως, ἔβαζε καὶ γέμιζαν τὴ λίμνη αὐτὴ μὲ κρασὶ ἀντὶ γιὰ νερό.

Κάθε φορὰ ποὺ ἔβγαινε ἀπ' τὸ παλάτι, ὁπουδήποτε κι' ἂν πήγαινε, εἰδικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ παλατιοῦ, προηγοῦντο κι' ἔστρωναν τὸ δρόμο μὲ πυκνὸ στρῶμα ἀπὸ λουλούδια.

Τὰ ψάρια, τὰ τρόφιμα καὶ τὰ κρασιὰ ποὺ σερβίριζαν στὸ τραπέζι του, ἔπρεπε νὰ προέρχωνται ἀπ' τὶς πιὸ μακρυνὲς ἐπαρχίες τοῦ κράτους. Τὰ ἀπαραίτητα φαγητὰ ποὺ ἔπρεπε νὰ βρίσκωνται καθημέρα στὸ τραπέζι του γι' αὐτόν, ἦσαν γλῶσσες παγωνιῶν καὶ κορυδαλλῶν καὶ μυαλὰ παπαγάλλων καὶ φασιανῶν. Τὰ σκυλιά του τὰ τάϊζε ἀποκλειστικῶς μὲ συκώτια ἀπὸ χῆνες, τὰ ἄλογά του μὲ σταφύλια ἀπ' τὰ πιὸ σπάνια, τὰ δὲ λεοντάρια καὶ τ' ἄλλα θηρία τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θηριοτροφείου μὲ φασιανοὺς καὶ πέρδικες.

Εὐτυχῶς ὁ Ἡλιογάβαλος βασίλευσε μόνο τέσσερα χρόνια, γιὰ τὴν ἀκρίβεια μάλιστα τρία χρόνια, ἐννέα μῆνες καὶ τέσσερες μέρες.

Ὁ στρατὸς γρήγορα μετάνοιωσε ποὺ τὸν ἀνέβασε στὸ θρόνο, ἐπαναστάτησε κι' ἀνακήρυξε Αὐτοκράτορα τὸν Ἀλέξανδρο Σεβῆρο.

Ὅταν ἔμαθε τὴν ἐπανάστασι, ὁ Ἡλιογάβαλος κρύφτηκε μαζὺ μὲ τὴ μητέρα του στ' ἀποχωρητήρια τοῦ παλατιοῦ. Οἱ στρατιῶτες ὅμως τοὺς ἀνακάλυψαν, τοὺς ἔσφαξαν κι' ἀφοῦ ἔσυραν τὰ πτώματά τους στὸν Ἱππόδρομο, τοὺς ἔδεσαν ἀπὸ μιὰ μεγάλη πέτρα καὶ τάρριξαν στὸν Τίβερι.

Ο ΑΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΤΟ ΧΑΡΤΙ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

Ἀπὸ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς οἱ Γιαπωνέζοι εἶνε οἱ μόνοι ποὺ μεταχειρίζονται τὸ χαρτὶ γιὰ τόσο ποικίλες χρήσεις. Ἐν πρώτοις ἀπομιμοῦνται μ' αὐτὸ τὸ μαροκινὸ δέρμα μὲ τόση τελειότητα, ὥστε εἶνε σχεδὸν ἀδύνατο νὰ διακρίνη κανεὶς ποιὰ διαφορὰ ὑπάρχει μεταξύ τους.

Ἐπίσης μὲ διάφορες βαφὲς καὶ βερνίκια κατορθώνουν νὰ μετασχηματίζουν τὸ χαρτὶ σὲ ὡραῖα καὶ στερεὰ βάζα, σὲ καπνοθῆκες, σὲ χαλινάρια, σὲ σωλῆνες τηλεσκοπίων καὶ τέλος σὲ ροῦχα μαλακὰ σὰν νἆναι καμωμένα ἀπὸ τσόχα ἢ μαλλί.

Οἱ Γιαπωνέζοι χρησιμοποιοῦν ἐπίσης ὡς γνωστὸν καὶ μαντήλια χάρτινα. Χάρτινες εἶνε ἐπίσης καὶ ἡ πετσέτες τῶν καθὼς καὶ πολλὰ ἄλλα οἰκιακὰ τῶν σκεύη.

Ἐπίσης καὶ οἱ μαντρότοιχοι τῶν σπιτιῶν τους, ὁσοδήποτε παχειοὶ κι' ἂν φαίνονται, εἶνε καμωμένοι ἀπὸ χαρτί.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἡ σκληρότης τοῦ Φιλίππου Β'. Πῶς κατεδίκασε εἰς θάνατον 3.000.000 Ὁλλανδῶν ἐπαναστατῶν. Πῶς ὁ Ἰωάννης τῶν Μεδίκων κατέλαβε νεαρώτατος τὰ μεγαλείτερα ἀξιώματα τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ μικρότερος Πάπας τῶν αἰώνων. Πῶς ἀναγκάστηκε ἡ Ἑλβετία ν' ἀποκτήση πολεμικὸ στόλο, κλπ.

Ἡ τρομερώτερη θανατικὴ καταδίκη τῶν αἰώνων ἦταν ἐκείνη ποὺ ἐξεδόθη ἀπ' τὸν ξακουστὸν γιὰ τὴν σκληρότητά του βασιλέα τῆς Ἱσπανίας Φίλιππο Β'., στὶς 26 Φεβρουαρίου τοῦ 1568. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ Ὁλλανδία ἀνῆκε στὴν Ἱσπανία καὶ τὴν κυβερνοῦσε, ἐν ὀνόματι τοῦ Φιλίππου ὁ ἀντιβασιλεὺς δοὺξ τῆς Ἄλβας, ὁ ὁποῖος συναγωνιζόταν τὸν ἀφέντη του στὴ σκληρότητα καὶ στὴν αἱμοβορία. Τὰ βασανιστήρια στὰ ὁποῖα ὁ ἀντιβασιλεὺς ὑπέβαλλε τοὺς Ὁλλανδοὺς ἦσαν τόσο φρικώδη, ὥστε στὸ τέλος ἐξερράγη γενικὴ ἐπανάστασις ἐναντίον του. Ὅταν ὁ Φίλιππος Β'. τὸ ἔμαθε αὐτό, ἐξεμάνη κυριολεκτικῶς καὶ διέταξε νὰ θανατωθοῦν ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἐπαναστάται Ὁλλανδοί. Δὲν περιωρίστηκε δὲ μόνον στὰ λόγια, ἀλλὰ ζήτησε ἀμέσως πέννα καὶ χαρτὶ καὶ ἔγραψε μόνος του τὸ σχετικὸ διάταγμα. Τὸ κείμενο τοῦ διατάγματος αὐτοῦ εἶνε τρεῖς σειρὲς μόνον, ἀλλὰ μὲ τὶς τρεῖς αὐτὲς σειρὲς ὁ Φίλιππος κατεδίκαζε εἰς θάνατον τρία ἑκατομμύρια Ὁλλανδῶν. Εὐτυχῶς ἡ θανατικὴ αὐτὴ καταδίκη δὲν ἐξετελέσθη. Γιατὶ ἐντωμεταξὺ ἡ ἐπανάστασις κατεστάλη καὶ ὁ ἀντιβασιλεὺς ἔγραψε στὸν Φίλιππο ὅτι καλὸ ἦταν νὰ μὴν ἐκτελεστῆ τὸ διάταγμά του, γιατὶ τότε θὰ κυβερνοῦσε μιὰ χώρα ποὺ δὲν θὰ εἶχε πειὰ κανένα κάτοικο. Ὁ Φίλιππος βρῆκε ὀρθὴ τὴν παρατήρησι τοῦ ἀντιβασιλέως του, ἀνεκάλεσε τὸ τρομερὸ διάταγμα καὶ διέταξε νὰ θανατωθοῦν μόνο οἱ πρωταίτιοι τῆς ἐπαναστάσεως, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καὶ ἔγινε.

* * *

Ὁ νεαρώτατος κληρικὸς τῆς Ἱστορίας ἦταν ὁ περίφημος Πάπας Λέων ὁ 10ος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ὡς λαϊκοῦ ἦταν Ἰωάννης τῶν Μεδίκων. Ὁ Λέων ἦταν γόνος τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς Φλωρεντινῆς οἰκογενείας, τῆς ὁποίας δυὸ μέλη ἔγιναν Πάπαι, πολλοὶ ἄλλοι καρδινάλιοι καὶ δυὸ κόρες βασίλισσες τῆς Γαλλίας. Γεννήθηκε τὸ 1475 στὴν Φλωρεντία. Ἐπειδὴ ὁ πρωτότοκος ἀδελφός του θὰ διαδεχόταν τὸν πατέρα του ὡς μέγας δοὺξ τῆς Τοσκάνης καὶ ἡγεμὼν τῆς Φλωρεντίας, ἡ οἰκογένειά του ἀπὸ μικρὸν προώρισε τὸν Ἰωάννη γιὰ κληρικό. Σὲ ἡλικία 7 ἐτῶν κατετάχθη στὸν κλῆρο καὶ ἐχειροτονήθηκε διάκος. Ἕνα χρόνο ἀργότερα σὲ ἡλικία 8 ἐτῶν, ἔγινε ἀββᾶς. Μετὰ πέντε χρόνια, ὅταν ἀκόμα ἦταν 13 ἐτῶν μόλις, ὁ τότε Πάπας τὸν ἔκανε καρδινάλιο. Καὶ τέλος, τὸ 1513, ποὺ ἐχήρευσε ὁ Παπικὸς θρόνος, ὁ Ἰωάννης τῶν Μεδίκων ἐξελέγη Πάπας σὲ ἡλικία 38 ἐτῶν μὲ τὸ ὄνομα Λέων 10ος. Ἦταν ὁ νεαρώτερος Πάπας, ὅπως πρὶν ἦταν ὁ νεαρώτερος καρδινάλιος καὶ νεαρώτερος ἀββᾶς.

* * *

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας Φίλιππος Β', ὑπογράφων τὸ Διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποίου κατεδίκασε εἰς θάνατον 3,000,000 Ὁλλανδῶν ἐπαναστατῶν.

Ὅσοι ξέρουν, ἔστω καὶ λίγη γεωγραφία, πιστεύουν, καὶ εὐλόγως, ὅτι ἡ Ἑλβετία δὲν χρειάζεται πλοῖα, οὔτε πολεμικά, οὔτε ἐμπορικά, ἀφοῦ εἶνε μιὰ ἀπ' τὶς λίγες χῶρες τῆς ὑφηλίου ἡ ὁποῖες—ὅπως ἡ Οὐγγαρία καὶ ἡ Τσεχοσλοβακία—δὲν ἔχουν καμμιὰ διέξοδο πρὸς τὴ θάλασσα. Πραγματικά, τὰ σύνορά της ἀπέχουν πολλὲς ἑκατοντάδες χιλιόμετρα κι' ἀπ' τὴ Μεσόγειο κι' ἀπ' τὸ Ἀδριατικὸ πέλαγος.

Ὁ Λέων Χ, ὁ νεαρώτερος Πάπας τῶν αἰώνων.

Ὡστόσο ὑπῆρξε ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία ἡ Ἑλβετία διατηροῦσε ὁλόκληρο στόλο καὶ μάλιστα πολεμικό. Κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη βρισκόταν σχεδὸν συνεχῶς σ' ἐμπόλεμη κατάστασι μὲ τοὺς δούκας τῆς Σαβοΐας, ἀπ' τοὺς ὁποίους, ὡς γνωστόν, προέρχεται ἡ σημερινὴ βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Ἰταλίας. Οἱ φεουδάρχαι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι ἀπ' τὰ τέλη τοῦ Μεσαίωνος εἶχαν γίνει οἱ πιὸ ἰσχυροὶ σ' ὁλόκληρη τὴ βόρειο Ἰταλία, προσπαθοῦσαν μὲ ἀλλεπάλληλες κατακτήσεις ν' αὐξήσουν τὸ κρατίδιό τους. Κι' ἐπειδὴ τὸ δουκᾶτο τους συνώρευε μὲ τὸ Ἑλβετικὸ καντόνι τοῦ Βάντ, ποὺ εἶχε πρωτεύουσα τὴ Βέρνη, μὲ τὸ παραμικρὸ ἐκήρυσσαν τὸν πόλεμο ἐναντίον τῆς Ἑλβετίας κι' ἔκαναν ἐπιδρομὲς στὰ ἐδάφη της.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅμως ὅτι στὰ σύνορα τῶν δύο ἀντιπάλων κρατιδίων βρισκόταν ἡ λίμνη τῆς Γενεύης, ἡ ὁποία εἶνε ἀρκετὰ μεγάλη καὶ τῆς ὁποίας ἕνα μέρος τῆς ὄχθης ἀνῆκε στὸ δουκᾶτο τῆς Σαβοΐας καὶ τὸ ἄλλο στὸ καντόνι τοῦ Βάντ.

Ὅταν λοιπὸν ὁ μεταξὺ Ἑλβετίας καὶ Σαβοΐας πόλεμος ἔγινε πειὰ μόνιμη κι' αἰώνια κατάστασις, οἱ Ἑλβετοὶ ἀπεφάσισαν νὰ χτυπήσουν τὸν ἐχθρό τους μ' ἕνα ὅπλο ἀπροσδόκητο. Ἔστειλαν λοιπὸν μερικοὺς πολεμιστάς των νὰ ὑπηρετήσουν στὰ πολεμικὰ καράβια τῆς Βενετίας, γιὰ νὰ ἐξασκηθοῦν στὶς ναυτικὲς δουλειές. Συγχρόνως δέ, μὲ μεγάλη μυστικότητα, ἐναυπήγησαν μὲ τὴ βοήθεια τῶν Βενετσάνων, στὴ Βέρνη, δυὸ πολεμικὰ καράβια.

Ἔτσι, ὅταν κάποτε ὁ δοὺξ τῆς Σαβοΐας ἐξεστράτευσε διὰ ξηρᾶς στὴ χώρα τους, αὐτοὶ ἔστειλαν τὰ δυὸ πλοῖα τους ἐναντίον τοῦ περιφήμου πύργου Τσιγιάν, ὅπου εἶχε ἐγκατασταθεῖ τὸ στρατηγεῖο τοῦ ἐχθροῦ τους.

Τότε ἐκεῖνος, ἀναγκάστηκε νὰ διακόψη τὴν ἐκστρατεία του καὶ νὰ γυρίση πίσω γιὰ νὰ σωθῆ.

Οἱ Ἑλβετοὶ ὅμως δὲν περιωρίστηκαν μονάχα ὡς ἐκεῖ. Μιὰ ποὺ εἶδαν ὅτι ὁ μικρὸς στόλος τους τοὺς εἶχε σώσει, ἀποφάσισαν νὰ τὸν μεγαλώσουν. Μέσα σὲ λίγα χρόνια λοιπὸν ἐναυπήγησαν κι' ἄλλα πλοῖα κι' ἄρχισαν πειὰ νὰ κάνουν αὐτοὶ ἐπιδρομὲς ἐναντίον τοῦ πύργου Τσιγιὰν καὶ τῶν παρόχθιων ἐπαρχιῶν τοῦ δουκάτου τῆς Σαβοΐας.

Τὸ στόλο αὐτὸν τὸν διετήρησαν ὡς τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ LÈON FRAPIÈ

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΟΥ ΜΩΡΟΥ

Η δεσποινὶς ντ' Ἀρλώ, εἶνε μιὰ ψηλή, στεγνὴ γεροντοκόρη, μὲ μάτια μικρὰ καὶ μύτη μεγάλη, πάνω στὴν ὁποία βρίσκονται πάντα καβαλλικευμένα ἕνα ζευγάρι ὁλοστρόγγυλα γυαλιά. Ἔχει κλείσει πειὰ τὰ πενῆντα της χρόνια, ἀλλὰ φαίνεται σὰν ἑξῆντα. Εἶνε ἰδιότροπη, πολὺ ἰδιότροπη ἡ δεσποινὶς ντ' Ἀρλώ. Δὲν θέλει νὰ βλέπη κανένα, δὲν χαμογελᾶ ποτὲ σὲ κανένα. Ζεῖ ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά της, γιατὶ εἶνε ἀρκετὰ πλουσία, μὰ εἶνε συγχρόνως καὶ πολὺ φιλάργυρη καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔχει ὑπηρέτρια. Πηγαίνει κάθε πρωῒ μόνη της καὶ ψωνίζει, κρατῶντας μιὰ μεγάλη τσάντα στὰ χέρια της.

Ὅλοι, στὴν μικρὴ πόλι ποὺ μένει, τὴν θεωροῦν μισάνθρωπη καὶ πολὺ ἐκκεντρική. Κι' ἀλήθεια, ἡ δεσποινὶς ντ' Ἀρλὼ δὲν γλυκομιλάει ποτὲ οὔτε σ' αὐτοὺς ἀκόμα τοὺς καταστηματάρχες ἀπὸ τοὺς ὁποίους ψωνίζει. Ἐν τούτοις, γιὰ ν' ἀγοράση ἕνα πρᾶγμα τὸ παζαρεύει ἐπὶ μισὴ ὥρα.

Τὸ σπίτι τῆς δεσποινίδος ντ' Ἀρλὼ βρίσκεται σὲ μιὰ πλατειὰ ἀδιέξοδο πάροδο, κοντὰ στὸ σχολεῖο.

Στὸν ἥσυχο αὐτὸ δρόμο, μακρυὰ ἀπὸ τὴν κίνησι καὶ τ' αὐτοκίνητα, τὰ μικρὰ ἀγόρια καὶ τὰ κορίτσια τῆς συνοικίας, πηγαίνουν καὶ παίζουν, ἔπειτα ἀπὸ τὸ σχολεῖο.

Εἶνε ὅλα παιδάκια, κάτω ἀπὸ δέκα χρονῶν, φτωχά, ἀδύνατα, κακοχτενισμένα, κακοντυμένα, ἡλιοκαυμένα, ἀλλὰ τόσο γεμᾶτα ζωή, τόσο εὔθυμα καὶ παιχνιδιάρικα!...

Τὰ σπίτια τῆς γειτονιᾶς εἶνε ὅλα μεγάλα κι' ὡραῖα, ἀλλὰ τὸ πιὸ μεγάλο εἶνε τῆς δεσποινίδος ντ' Ἀρλώ. Στὸ ἰσόγειο λοιπὸν αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ ὑπάρχει ἕνα μεγάλο παράθυρο μὲ πλατὺ πεζοῦλι.

Ἐκεῖ, σ' αὐτὸ τὸ πεζοῦλι, τὰ παιδιὰ ποὺ παίζουν στὸ δρόμο, ἀκουμποῦν συχνὰ ἄλλο ἕνα βιβλίο, ἄλλο ἕνα τετράδιο, ἄλλο ἕνα παιχνίδι.

Καὶ ἡ δεσποινὶς ντ' Ἀρλώ, ὅταν τὰ βλέπει, τοὺς φωνάζει αὐστηρά:

—Παιδιά, ἀφῆστε σᾶς παρακαλῶ ἥσυχο τὸ παράθυρό μου.

Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ ποὺ παίζουν δὲν δίνουν καμμιὰ προσοχὴ στὶς παρατηρήσεις της, καὶ τότε ἡ δεσποινὶς ντ' Ἀρλὼ θυμωμένη πετάει ἀπὸ τὸ παράθυρό της στὸ δρόμο τὰ πράγματα τῶν παιδιῶν.

Ὕστερα παίρνει ἕνα φτερὸ καὶ ξεσκονίζει καλὰ τὸ μαρμάρινο πεζοῦλι!

Φοβερὴ γεροντοκόρη τελοσπάντων ἡ δεσποινὶς ντ' Ἀρλώ!...

* * *

Ἕνα ὡραῖο καλοκαιριάτικο βράδυ, ἡ Λέλα, ἕνα μελαχροινὸ κοριτσάκι, παρουσιάστηκε στὸ μικρὸ δρόμο, ὅπου βρίσκεται τὸ σπίτι τῆς κυρίας ντ' Ἀρλώ, κρατῶντας στὴν ἀγκαλιά της τὸ μικρὸ νεογέννητο ἀδελφάκι της. Τὸ πήγαινε γιὰ πρώτη φορὰ «περίπατο», γιατὶ ἡ φτωχὴ μητέρα της εἶχε πεθάνει, φέρνοντας στὸν κόσμο αὐτὸ τὸ παιδί.

Τώρα ὅμως ἡ Λέλα δυσκολευόταν πολὺ νὰ παίξη μὲ τ' ἄλλα παιδιά. Ποῦ ν' ἄφινε τὸ μωρό;

Τότε οἱ ἄλλοι τὴν συμβούλεψαν νὰ τ' ἀφήση κάτω στὸ πεζοδρόμιο σὲ μιὰ γωνία. Ἀλλ' ἡ Λέλα δὲν τὸ εὕρισκε αὐτὸ σωστὸ κι' εἶχε τὴν ὑπομονὴ καὶ τὸν ἡρωϊσμὸ νὰ βλέπη τὰ παιδιὰ νὰ παίζουν, ὄρθια, κρατῶντας τὸ ἀδελφάκι της στὴν ἀγκαλιά της.

Ἐπὶ δυὸ-τρεῖς μέρες ἡ Λέλα πήγαινε ἔτσι στὸν δρομάκο, κρατῶντας τὸ ἀδελφάκι της καὶ μὴν ἀποφασίζοντας νὰ τ' ἀφήση κάτω, γιὰ νὰ παίξη κι' αὐτή.

Ἀλλὰ τὴν τετάρτη ἡμέρα ἡ Λέλα δὲν βάσταξε πειά. Ἀκούμπησε τὸ ἀδελφάκι της στὸ πεζοῦλι τοῦ παραθύρου τῆς δεσποινίδος ντ' Ἀρλώ. Κι' ὕστερα πῆγε νὰ παίξη μὲ τ' ἄλλα παιδιά.

Ἔξαφνα ὅμως ἡ δεσποινὶς ντ' Ἀρλὼ βγῆκε στὸ παράθυρό της κι' εἶδε τὸ μωρό. Ἦταν τόσο ὄμορφο, τόσο χαριτωμένο, κι' ἔμοιαζε μ' ἀποκοιμισμένο ἀγγελοῦδι.

Ἡ γεροντοκόρη τὸ ἔβλεπε ἀχόρταγα. Μιὰ παράδοξη, μιὰ ἄγνωστη ἀκόμα γι' αὐτὴν συγκίνησι, πλημμύρισε τὴν καρδιά της. Σιγά, ἀπαλά, μὲ κάποια δειλία καὶ μὲ τρυφερότητα μαζύ, ἄγγιξε μὲ τὸ στεγνὸ ἀδύνατο χέρι της τὰ παχουλὰ ρόδινα χεράκια τοῦ μωροῦ. Ἐκεῖνο ἄνοιξε τὰ ματάκια του, τὴν κύτταξε καὶ χαμογέλασε.

Ἕνα γλυκύτατο, ἕνα ἄρρητο αἴσθημα χαρᾶς ἔκανε τὴν δεσποινίδα ντ' Ἀρλὼ νὰ ριγήση σύγκορμη... Χαμογέλασε κι' αὐτὴ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της, ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρό... Χρόνια ὁλόκληρα εἶχε νὰ χαμογελάση. Ἔξαφνα ὅμως τὸ μωρὸ ξέσπασε σὲ κλάμματα. Τότε ἡ δεσποινὶς ντ' Ἀρλὼ ἄρχισε νὰ τὸ νανουρίζη σιγὰ-σιγά, τραγουδῶντας μιὰ γλυκειὰ παληὰ μελωδία ποὺ τῆς τὴν εἶχε μάθει ἡ γιαγιά της:

Κοιμήσου, ἀγάπη μου, κοιμήσου.
Κι' ἡ Παναγιὰ νᾶναι μαζύ σου.

Τὸ μωρό, ἀκούγοντας τὸ τραγοῦδι της, ἔπαψε νὰ κλαίη καὶ χαμογέλασε πάλι.

Συγχρόνως ἡ Λέλα, ἡ ὁποία εἶχε ἀκούσει τὰ κλάμματα τοῦ ἀδελφοῦ της, ἄφησε τὸ παιχνίδι κι' ἔτρεξε στὸ παράθυρο. Τρόμαξε, ἀντικρύζοντας τὴν δεσποινίδα ντ' Ἀρλὼ σκυμμένη ἐπάνω ἀπὸ τὸ μωρό. Ὁ τρόμος της ὅμως μετεβλήθη σὲ ἀπορία, ὅταν εἶδε τὸ πρόσωπο τῆς γεροντοκόρης τόσο γλυκὸ καὶ χαρούμενο, καὶ τὴν ἄκουσε νὰ νανουρίζη τὸ μικρό.

Ἡ Λέλα θέλησε νὰ πάρη τὸ ἀδελφάκι της, ἀλλ' ἡ γεροντοκόρη τῆς εἶπε μὲ γλυκύτητα:

—Μὴν τὸ παίρνεις ἀκόμα, μικρούλα μου... Πήγαινε νὰ παίξης μὲ τὰ παιδιὰ κι' ἐγὼ θὰ τὸ φυλάξω ὥς ὅτου νὰ τελειώσης...

Ἡ Λέλα, ἔχοντας πειὰ ἐμπιστοσύνη στὴ δεσποινίδα ντ' Ἀρλώ, ἄφησε τὸ μωρὸ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψί της καὶ ξαναπῆγε νὰ παίξη.

Κι' ἡ γεροντοκόρη ἐξακολούθησε:

Κοιμήσου, ἀγάπη μου, κοιμήσου.
Κι'οἱ ἀγγέλοι ν'ἀγρυπνοῦν μαζύ σου.

* * *

Ἀπὸ τότε, κάθε μέρα ἡ Λέλα πηγαίνει κι' ἀφίνει τὸ μικρό της ἀδελφάκι στὸ πεζοῦλι τοῦ παραθύρου, κι' ἡ δεσποινὶς ντ' Ἀρλὼ τὸ παίρνει στὴν ἀγκαλιά της, ἢ τὸ ἀκουμπάει ἐπάνω στὰ καλύτερα μαξιλάρια τοῦ σαλονιοῦ της καὶ τ' ἀποκοιμίζει μὲ τραγούδια.

Τώρα τὸ μικρὸ τὴν ἔχει συνηθίσει πειὰ καὶ μόλις τὴν ἰδεῖ χαμογελάει κι' ἁπλώνει πρὸς αὐτὴν τὰ χεράκια του. Δὲν κλαίει καθόλου ὅταν τὴ βλέπει. Μιὰ μέρα, μόλις τὴν ἀντίκρυσε, τῆς φώναξε «Μαμά».

Τότε ἡ γεροντοκόρη ἔκλαψε ἀπὸ συγκίνησι...

Ἔτσι ἔγινε ἕνα μεγάλο θαῦμα.

Ἡ δεσποινὶς ντ' Ἀρλὼ δὲν εἶνε πειὰ ἡ φοβερὴ γεροντοκόρη ποὺ ἦταν ἄλλοτε... Δὲν πετάει πειὰ τὰ τετράδια καὶ τὰ παιχνίδια τῶν παιδιῶν ἀπὸ τὸ παράθυρό της... Δὲν ἀποφεύγει τὸν κόσμο, δὲν μιλάει ἄσχημα στοὺς ἐμπόρους καὶ τοὺς πωλητάς, δὲν παζαρεύει ἐπὶ μισὴ ὥρα τὰ πράγματα ποὺ θέλει ν' ἀγοράση. Δὲν θυμώνει μὲ τὰ παιδιά. Πῆρε μάλιστα καὶ μιὰ ὑπηρέτρια γιὰ νὰ τὴ βοηθῆ στὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὴν ἀγαπᾶ σὰν κόρη της. Ὡς καὶ αὐτὸ ἀκόμα τὸ πρόσωπο τῆς δεσποινίδος ντ' Ἀρλὼ ἔχει ἀλλάξει. Ἔχει τώρα μιὰ ἔκφρασι τόσο ἤρεμη, τόσο γλυκειά!... Κι' αὐτὴ ἡ τόσο μισάνθρωπη καὶ φιλάργυρη γεροντοκόρη ἔχει γίνει τώρα γενναιόδωρη. Πλέκει φανελλιτάκια καὶ σκουφάκια γιὰ τὸ μωρό, μοιράζει καραμέλλες καὶ παιχνιδάκια στ' ἄλλα παιδιά, ἐλεεῖ τοὺς φτωχούς...

Τώρα πειὰ ὅλοι τὴν ἀγαποῦν καὶ τὰ παιδιὰ τὴν λατρεύουν. Εἶνε ὁ καλὸς ἄγγελος τῆς μικρῆς πόλεως...

Σκέφτηκε μάλιστα νὰ ἱδρύση ἕνα ἄσυλο γιὰ τὰ φτωχὰ παιδάκια.

Κι' ὅλα αὐτά, χάρις στὸ χαμόγελο ἑνὸς παιδιοῦ, χάρις στὸ θαυματουργὸ χαμόγελο ἑνὸς παιδιοῦ ποὺ ξύπνησε μέσα στὴν κρύα καρδιὰ τῆς γεροντοκόρης τὴν καλωσύνη καὶ τὴν στοργὴ τῆς μητέρας...

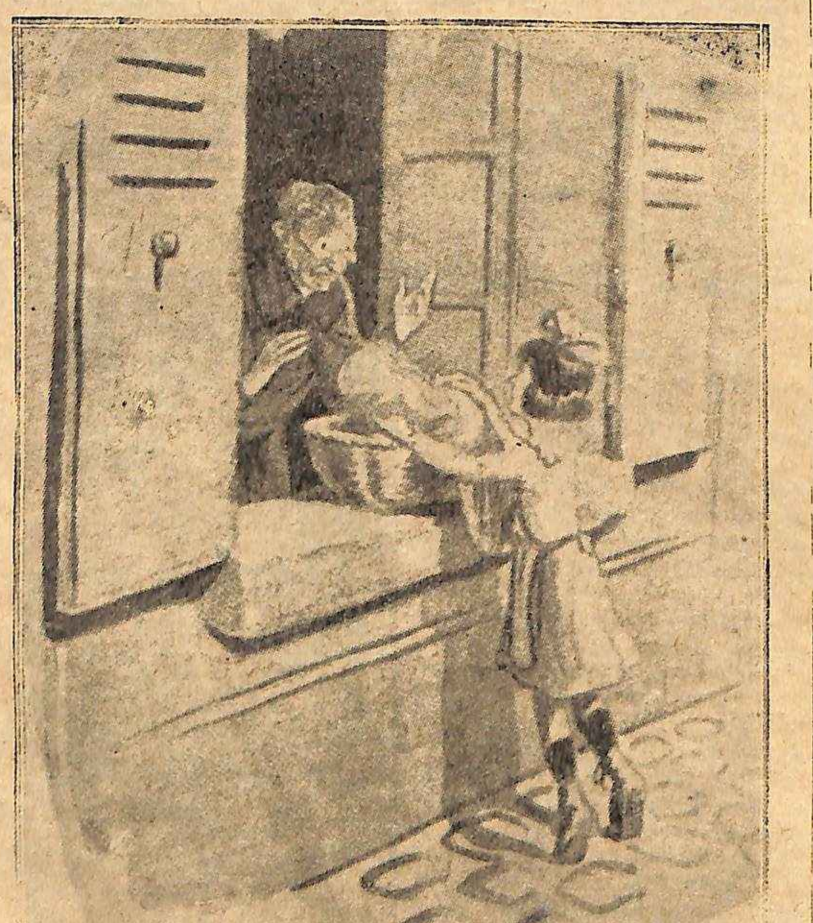

— Μὴν τὸ παίρνεις ἀκόμα τὸ μωρό, εἶπε ἡ δεσποινὶς Ντ' Ἀρλώ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Η ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΒΕΡΝΕ

Ὁ Γάλλος ζωγράφος Βερνὲ ἦταν ἐξαιρετικὰ σεμνὸς καὶ μετριόφρων. Μιὰ μέρα ποὺ μιλοῦσε μὲ τὸ Βολταῖρο, ὁ μεγάλος φιλόσοφος τοῦ εἶπε:

—Κύριε Βερνέ, ἐκερδίσατε ἀναμφιβόλως τὴν ἀθανασία. Ἔχετε τὰ σταθερώτερα χρώματα...

—Ἡ μπογιές μου, ἀπάντησε δειλὰ ὁ σεμνὸς καλλιτέχνης, δὲν μποροῦν νὰ συγκριθοῦν καθόλου μὲ τὸ μελάνι σας!...

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ «ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ» ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ

Ο ΑΛ ΚΑΠΟΝΕ, ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΚΙ' ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΣΤΟ προηγούμενο φύλλο εἴδαμε πῶς ὁ Ἀμερικανὸς ἀστυνομικὸς Τζόνσον, θέλοντας ν' ἀνακαλύψη τὸ δολοφόνο τοῦ πολυεκατομμυριούχου Μὰκ Κόμικ, παρακολούθησε μετεμφιεσμένος τὴν ἰδιαίτερη γραμματέα τοῦ θύματος ὥς ἕνα ὕποπτο μπάρ.

Ἐκεῖ τὴν εἶδε ν' ἀποσύρεται μαζὺ μὲ τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ μπὰρ μέσα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ καταστήματος.

Τότε ὁ ἀστυνομικὸς διέταξε τοὺς συντρόφους του, οἱ ὁποῖοι τὸν εἶχαν ἀκολουθήσει ἐπίσης μετεμφιεσμένοι ὥς ἐκεῖ, νὰ συλλάβουν ἀθόρυβα τοὺς ὑπαλλήλους.

Ἡ διαταγή του ἐξετελέσθη μέσα σὲ λίγες στιγμές, χωρὶς ν' ἀντιληφθῆ ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μπὰρ τίποτε.

Κατόπιν ὁ Τζόνσον μαζὺ μὲ δυὸ συντρόφους του, παραβιάζοντας τὴν εἴσοδο τοῦ ἰδιαιτέρου διαμερίσματος τοῦ μπάρ, μπῆκε μέσα καὶ συνέλαβε τὸν καταστηματάρχη μαζὺ μὲ τὴ νεαρὴ γραμματέα τοῦ ἑκατομμυριούχου.

Ὅλες αὐτὲς ἡ ἐνέργειές του ἦσαν παράνομες, γιατὶ οὔτε ἔνταλμα τοῦ εἰσαγγελέως εἶχε νὰ συλλάβη τόσους ἀνθρώπους, οὔτε καὶ μποροῦσε χωρὶς νὰ ὑπάρχη αὐτόφωρον ἔγκλημα νὰ ἐνεργῆ ἔτσι αὐθαιρέτως.

Μὰ ὁ Τζόνσον εἶχε τόση πεποίθησι στὴν ἐνοχὴ τῆς νεαρᾶς γραμματέως, ὥστε δὲν ἔλαβε ὑπ' ὄψιν του τὶς συνέπειες τοῦ νόμου.

Ἀφοῦ λοιπὸν τοὺς συνέλαβε ὅλους, ἐνήργησε λεπτομερεστάτη ἔρευνα μέσα στὸ μπάρ, ἡ ὁποία ἀπέδειξε πὼς δὲν ἔκανε καθόλου ἄσχημα νὰ ἐνεργήση ὅπως ἐνήργησε.

Ὅπλα, πυρομαχικὰ καὶ δυὸ πολυβόλα βρέθηκαν μέσα σὲ μυστικὲς κρύπτες τῶν τοίχων, πρᾶγμα ποὺ φανέρωνε ὅτι τὸ μπὰρ ἐκεῖνο ἦταν στρατηγεῖο τῶν γκάγκστερς. Ἐκτὸς αὐτῶν ὅμως, ἀνεκαλύφθησαν πολλὰ ἐνοχοποιητικὰ ἔγγραφα, ἀπ' τὰ ὁποῖα ἀπεδείχθη πλήρως ἡ ἐνοχὴ τῆς γραμματέως στὸ ἔγκλημα.

Τὸ μόνο ποὺ δὲν ἀπεδείχθη, ὅπως πάντοτε, ἦταν ἡ ἐνοχὴ τοῦ Καπόνε, γιατὶ σὲ κανένα ἀπὸ τὰ ἔγγραφα αὐτὰ δὲν ἀνεφέρετο τὸ ὄνομά του...

Ἔπειτ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ἡ δακτυλογράφος ἡ ὁποία εἶχε προφυλακιστεῖ κι' ἐπρόκειτο νὰ δικαστῆ, ζήτησε στὴ φυλακή της τὸν ἀνακριτή, γιὰ νὰ προβῆ, ὅπως εἶπε, σὲ ἀποκαλύψεις.

Μὰ τὴν ἴδια νύχτα, πρὶν ἀκόμα μιλήσει στὸν ἀνακριτή, βρέθηκε στραγγαλισμένη μέσα στὸ κελλί της τῶν γυναικείων φυλακῶν τοῦ Σικάγου.

Τὸ ἔγκλημα αὐτὸ ἦταν ἀκόμα πιὸ μυστηριῶδες ἀπὸ τὸ προηγούμενο, γιατὶ ἡ στραγγαλισμένη βρισκόταν ὁλομόναχη τὴ νύχτα ἐκείνη μέσα στὸ κελλί της, τοῦ ὁποίου ἡ πόρτες ἦσαν κλειδωμένες ἀπ' ἔξω, ἀλλὰ ὥς σήμερα κανεὶς δὲν κατώρθωσε νὰ τὸ διαφωτίση...

Παραμένει μυστήριο τὸ πῶς οἱ λησταὶ κατώρθωσαν νὰ εἰσχωρήσουν ὥς τὸ κελλί της καὶ νὰ τὴν πνίξουν...

* * *

Καὶ γιὰ νὰ τελειώνουμε τὴν ἱστορία τῶν συγχρόνων ληστῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, θὰ σᾶς διηγηθοῦμε ἕνα γεγονὸς πραγματικῶς καταπληκτικὸ καὶ ἀπίστευτο, ποὺ συνέβη στὸ Ντορμεβαΐϊ, μιὰ μικρὴ πόλι μὲ δέκα χιλιάδες κατοίκους.

Ἡ πόλις αὐτή, παρὰ τὸ μικρὸ πληθυσμό της, ἔχει μεγάλο πλοῦτο καὶ κίνησι, γιατὶ ὁλόγυρά της, στὰ μαγευτικὰ τοπία ποὺ ἁπλώνονται στὰ περίχωρά της βρίσκονται ἡ μεγαλοπρεπεῖς βίλλες ὅλων τῶν πλουσίων τῆς ἐποχῆς.

Ἐπὶ δύο χρόνια λοιπόν, στὶς βίλλες αὐτὲς διεπράττοντο θρασύτατες ληστεῖες, καὶ τὴν ἡμέρα ἀκόμα, χωρὶς ἡ ἐντοπία Ἀστυνομία νὰ κατορθώση ν' ἀνακαλύψη ποτέ, ἔστω κι' ἕναν ἀπ' τοὺς κλέφτες.

Ὅλ' ἡ περιφέρεια εἶχε ἀναστατωθεῖ ἀπὸ τὰ ἀλλεπάλληλα αὐτὰ ληστρικὰ κρούσματα καὶ ἡ διοίκησις τῆς πολιτείας ἀναγκάστηκε νὰ ἐνισχύση ἐπανειλημμένως τὴν Ἀστυνομία τοῦ τόπου...

Μά, παρ' ὅλ' αὐτά, ἡ ληστεῖες ἐξακολουθοῦσαν κι' ἡ Ἀστυνομία δὲν μποροῦσε νὰ κάνη τίποτε...

Στὸ τέλος ἐπενέβη κι' ὁ ἴδιος ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κι' ἔστειλε ἐπὶ τόπου τὸν περίφημο ἀστυνομικὸ καὶ συγγραφέα ἀστυνομικῶν μυθιστορημάτων Σ. Βὰν Ντίν.

Ὁ Βὰν Ντὶν ἐπῆγε πράγματι στὸ Ντορμεβαΐϊ κι' ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τῆς ἐγκαταστάσεώς του ἐκεῖ, ἄρχισε τὶς ἐνέργειές του.

Ἐκεῖνο ποὺ τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἦταν ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Ντορμεβαΐϊ προσπαθοῦσαν νὰ περιβάλλουν τὶς ληστεῖες μὲ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο μυστήριο. Τὸ ἴδιο μάλιστα ἔκαναν κι' οἱ δικαστικοί.

Προσπαθοῦσαν ν' ἀποθαρρύνουν τὸν διάσημο ἀστυνομικὸ καὶ νὰ τὸν κάνουν νὰ ξαναγυρίση ἄπρακτος στὴ Νέα Ὑόρκη.

Αὐτὸ ὅμως, ἀκριβῶς, ἔκανε τὸν ἀστυνομικὸ νὰ ἐπιμείνη περισσότερο στὴ διαφώτισι τοῦ μυστηρίου.

Τὴν πρώτη μάλιστα νύχτα ποὺ ἔμεινε στὸ Ντορμεβαΐϊ ἔγιναν τρεῖς νέες ληστεῖες στὶς ἐπαύλεις τῶν πολυεκατομμυριούχων Τζὼν Καΐϊ, Ἔβερτ Ρόμπερσον καὶ Οὐΐλλιαμ Τόρι.

Τὸ ἄλλο βράδυ πάλι ἄλλες δυὸ ληστεῖες διεπράχθησαν καὶ τὸ τρίτο ἄλλες τρεῖς.

Τὸ πρωῒ τῆς τετάρτης ἡμέρας, ὁ Βὰν Ντὶν μὲ ὕφος ἀπελπισμένο καὶ ἀπογοητευμένο ἐθεάθη στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τοῦ Ντορμεβαΐϊ νὰ παίρνη τὸ τραῖνο γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη.

Ὅλοι ὅσοι τὸν εἶδαν ἐκεῖ ὑπέθεσαν πὼς ὁ ἀστυνομικὸς εἶχε ἀπελπιστεῖ καὶ ξαναγύριζε στὴ Νέα Ὑόρκη.

Πράγματι, ὁ Βὰν Ντὶν ἔφυγε, ὄχι ὅμως γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη, ἀλλὰ γιὰ τὴ Βασιγκτῶνα.

Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, διευθύνθηκε κατ' εὐθεῖαν στὸ μέγαρο τοῦ Προέδρου τῆς Συμπολιτείας κι' ἐζήτησε ἀκρόασι ἀπὸ τὸν Πρόεδρο. Σὲ λίγο βρισκόταν μπροστά του καὶ μὲ τὸ φυσικώτερο ὕφος τοῦ κόσμου τοῦ ἀπεκάλυψε ὅτι τὶς διάφορες ληστεῖες στὸ Ντορμεβαΐϊ τὶς εἶχαν διαπράξει οἱ ἴδιοι οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ τόπου, ἔχοντας ὡς συνενόχους τους καὶ τοὺς δικαστάς.

Ὁ ἀστυνομικὸς καὶ συγγραφεὺς ἀστυνομικῶν μυθιστορημάτων Σ. Βὰν Ντίν.

Ἡ ἀποκάλυψις αὐτὴ προκάλεσε καταπληκτικὴ ἐντύπωσι στὸν Πρόεδρο. Στὴν ἀρχὴ μάλιστα δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ τὴν πιστέψη.

Τότε ὁ Βὰν Ντὶν τοῦ πρότεινε ἕνα τρόπο πολὺ ἁπλὸ γιὰ ν' ἀποδείξη τὸ βάσιμο τῶν ἰσχυρισμῶν. Τοῦ εἶπε δηλαδὴ νὰ ἐκδώση ἕνα διάταγμα διὰ τοῦ ὁποίου νὰ μεταθέση σὲ ἄλλες περιφέρειες ὅλους τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ τοὺς δικαστικοὺς τοῦ Ντορμεβαΐϊ, ἀποδίδοντας τὶς ἀθρόες αὐτὲς μεταθέσεις σὲ ἀνικανότητα ποὺ ἐπέδειξαν δῆθεν οἱ ἐν λόγῳ ὑπάλληλοι στὴν ἐκτέλεσι τῶν καθηκόντων τους.

Ὁ Πρόεδρος ἐπείσθη μπρὸς στὸ ἀκαταμάχητο αὐτὸ ἐπιχείρημα τοῦ Βὰν Ντὶν κι' ἐνήργησε τὶς ὁμαδικὲς μεταθέσεις τὶς ὁποῖες τοῦ πρότεινε.

Ὡς ὅτου νὰ ἐγκατασταθοῦν οἱ νέοι ἀστυνομικοὶ κι' οἱ δικαστικοὶ στὸ Ντορμεβαΐϊ κι' ὥς ὅτου νὰ φύγουν ἀπὸ ἐκεῖ οἱ παλαιοί, πέρασε ἕνας μήνας περίπου, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ὁποίου ἔγιναν ἀκόμα μερικὲς ληστεῖες...

Ὅσο ὅμως ἔφευγαν οἱ παλαιοὶ ὑπάλληλοι τόσο καὶ ἡ ληστεῖες λιγόστευαν.

Τέλος, ὅταν ἡ νέες ἀρχὲς ἐγκαταστάθηκαν ὁριστικὰ στὸ Ντορμεβαΐϊ, ἡ τάξις ἀποκαταστάθηκε ἀπολύτως καὶ καμμιὰ νέα ληστεία δὲν ἔγινε στὴν πόλι.

Τότε ὁ Πρόεδρος τῆς Συμπολιτείας, βεβαιωμένος πειὰ ὅτι ὁ Βὰν Ντὶν εἶχε ἀπόλυτο δίκηο, διέταξε νὰ γίνη εὐρυτάτη διοικητικὴ ἀνάκρισις ἀπὸ μιὰ ἐπιτροπή, τῆς ὁποίας Πρόεδρος ἦταν ὁ ὑφυπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν.

Ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι λοιπὸν αὐτὴ ἀπεδείχθη ὅτι ὅλοι οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ οἱ δικαστικοὶ τοῦ Ντορμεβαΐϊ, ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου μέχρι τοῦ κατωτάτου —καμμιὰ πενηνταριὰ ὑπάλληλοι ἐν συνόλῳ—ἐνείχοντο στὶς ληστεῖες. Ἐπίσης ἀπεδείχθη ὅτι οἱ περισσότεροι ἦσαν ἐνεργὰ μέλη τῆς ληστολαθρεμπορικῆς σπείρας τοῦ Καπόνε κι' οἱ ἄλλοι τοὺς παρεῖχαν τὴ συνδρομή τους ἀντὶ γενναίας ἀμοιβῆς.

Παρεπέμφθησαν, ὅπως ἦταν φυσικό, στὰ δικαστήρια καὶ ὅλοι σχεδὸν καταδικάστηκαν σὲ φυλάκισι 5—20 ἐτῶν. Μονάχα τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς ἀθωώθηκαν, γιατὶ δὲν ὑπῆρχε πλήρης ἀπόδειξις τῆς ἐνοχῆς τους.

Τὸ σκάνδαλο αὐτό, σκάνδαλο τρομερὸ καὶ πρωτοφανὲς στὰ ἀστυνομικὰ χρονικά, σχολιάστηκε ποικιλοτρόπως ἀπ' τὸν ἀμερικανικὸ τύπο, μά, ἔπειτ' ἀπὸ λίγο καιρὸ καὶ σὲ μιὰ ἄλλη μικρὴ πόλι, στὸ Πέρθυ, ἔγινε κάτι παρόμοιο.

Κι' ἐκεῖ, οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ τόπου, ἔχοντας ἐπὶ κεφαλῆς τὸν σταθμάρχη τους, διέπρατταν διάφορες κλοπὲς καὶ διαρρήξεις, τὶς ὁποῖες ἀπέδιδαν σὲ μιὰ ἀνύπαρκτη ληστοσυμμορία. Ἐκεῖ μάλιστα τὸ κακὸ προχώρησε ἀκόμα περισσότερο. Γιατί, καθὼς μιὰ νύχτα, οἱ μονομάχοι αὐτοὶ ἀστυνομικοὶ ἐγύμνωναν κάποια ἀπομονωμένη ἀγροικία, τῆς ὁποίας οἱ ἔνοικοι βρισκόντουσαν στὴ Νέα Ὑόρκη, ξαναγύρισε ξαφνικὰ ὁ ἰδιοκτήτης της καὶ τοὺς συνέλαβε ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Τότε ἐκεῖνοι, μπροστὰ στὸν κίνδυνο ν' ἀποκαλυφτοῦν, ἐσκότωσαν ἀδίστακτα τὸν δυστυχισμένο ἰδιοκτήτη τῆς ἀγροικίας, καθὼς καὶ τὸν σωφέρ του, ὁ ὁποῖος τὸν συνώδευε.

Τὸ ἔγκλημα αὐτὸ προκάλεσε μεγάλη αἴσθησι σ' ὅλη τὴν περιφέρεια, πρᾶγμα ποὺ ἀνάγκασε τὸν διοικητὴ τῆς πολιτείας ν' ἀντικαταστήση τὸν σταθμάρχη ὡς ἀνίκανο στὴν ἐκτέλεσι τῶν καθηκόντων του.

Ὁ νέος σταθμάρχης, ἄνθρωπος δραστήριος καὶ τίμιος, μόλις ἀνέλαβε τὴ διοίκησι τοῦ σταθμοῦ, ἐνήργησε μόνος του λεπτομερεῖς ἔρευνες καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀποκαλύψη ὅλη τὴν ἀλήθεια.

Ἔτσι, ἀναγκάστηκε νὰ ἐπικαλεστῆ τὴ συνδρομὴ τῶν πολιτῶν καὶ νὰ συλλάβη ὅλους τοὺς ἄνδρες τοῦ σταθμοῦ του, τοὺς ὁποίους ἔστειλε σιδεροδεμένους στὴν πρωτεύουσα τῆς πολιτείας.

ΑΓΓΛΙΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΛΛΕ

(Ἀπὸ μιὰ παληὰ μπαλλάντα)

ΠΑΝΩ στὸ λόφο τοῦ Ἔλλε, στὴ Βόρειο Ἀγγλία, βρισκόταν στὰ παληὰ τὰ χρόνια ἕνα μεγάλο καὶ δυνατὸ κάστρο, μὲ πανύψηλα τείχη καὶ μὲ πλῆθος ὁλόκληρο πυργίσκων. Ἐκεῖ μέσα ζοῦσε, τὸν 13ον αἰῶνα, ὁ ξακουστὸς ἱππότης τοῦ Ἔλλε, ἕνας νεαρός, ὡραῖος καὶ ἀνδρεῖος εὐπατρίδης.

Μιὰ μέρα, ὁ λαμπρὸς αὐτὸς ἱππότης ἦταν πολὺ ἀνήσυχος καὶ μελαγχολικός, κι᾿ ἐπειδὴ ἔπληττε μέσα στὸν πύργο, κατέβηκε κάτω στὸν πύργο γιὰ νὰ περπατήση καὶ νὰ ξεσκάση λίγο.

Σὲ κάποια στιγμή, εἶδε νὰ φτάνη ἀπὸ μακρυὰ ἕνας πεζὸς ἀκόλουθος, τὸν ὁποῖον ὁ ἱππότης ἀναγνώρισε ἀμέσως. Φοροῦσε τὴν οἰκοστολὴ τοῦ γειτονικοῦ του φεουδάρχη, τοῦ βαρώνου σὲρ Τζών. Ὁ ἱππότης κατάλαβε ὅτι ὁ ἀκόλουθος αὐτὸς ἐρχόταν ἐκ μέρους τῆς ἀγαπημένης του Ἐμμελίνας, τῆς κόρης τοῦ βαρώνου, ὁ ὁποῖος ἦταν θανάσιμος ἐχθρὸς τῆς δικῆς του οἰκογενείας.

Γι᾿ αὐτὸ ἄνοιξε μόνος του τὴν πόρτα καὶ καλησπέρισε τὸν ἀπεσταλμένο τῆς ἐκλεκτῆς του.

— Ὁ Θεὸς μαζύ σου, νεαρὲ ἀκόλουθε, ποὺ ἔρχεσαι μὲ τὰ πόδια, τοῦ εἶπε. Πές μου γρήγορα πῶς εἶνε ἡ ὡραία σου κυρία καὶ τί νέα μοῦ φέρνεις ἀπὸ αὐτήν;

— Δυσάρεστα νέα, ἀφέντη μου. Ἡ κυρά μου εἶνε καταλυπημένη καὶ κλαίει νύχτα μέρα. Κλαίει γιὰ τὴν θανάσιμη ἔχθρα ποὺ χωρίζει τὴν οἰκογένειά σου ἀπὸ τὴν δική της καὶ κάνει τὸν πατέρα της νὰ μὴ θέλη νὰ ἀκούση οὔτε λέξι γιὰ τὸ γάμο της μαζύ σου... Ὁ κύριός μου μάλιστα τῆς παρουσίασε ἕναν ἄλλον ἀρραβωνιαστικό, ἕναν ἀγροῖκο κι᾿ ἀπολίτιστο εὐπατρίδη ἀπὸ τὰ βόρεια μέρη τῆς χώρας, καὶ σὲ τρεῖς μέρες θὰ τὴν παντρέψη μαζύ του. Ἡ κυρά μου εἶνε λυπημένη τόσο, ὥστε μοῦ φαίνεται πὼς δὲν θὰ ἀργήση νὰ πεθάνη. Γι᾿ αὐτὸ σοῦ στέλνει αὐτὴ τὴ μεταξωτὴ ἐσάρπα κι᾿ αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι, τὰ τελευταῖα της δῶρα, γιὰ νὰ τὴ θυμᾶσαι, ὅταν θἆναι πεθαμένη.

Ὁ ἱππότης τοῦ Ἔλλε δὲν ἔδειξε καμμιὰ λύπη ὅταν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια. Πῆρε τὰ δῶρα τῆς ἀγαπημένης του, τὰ φίλησε μὲ λαχτάρα κι᾿ ἔπειτα ἀπάντησε στὸν ἀκόλουθο:

— Γύρισε πίσω στὴν ὡραία σου κυρὰ καὶ νὰ τῆς πῆς νὰ μὲ περιμένη ἀπόψε, τὰ μεσάνυχτα ἀκριβῶς, κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό της. Ἢ θὰ τὴ σώσω ἢ θὰ πεθάνω!

Καί, ἐνῶ ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά, στὰ μάτια του ἄστραφτε μιὰ λάμψι ποὺ φανέρωνε τρομερὴ ἀποφασιστικότητα.

Ὁ ἀκόλουθος χαιρέτησε κι᾿ ἔφυγε ὁλοταχῶς. Δὲν στάθηκε παρὰ μόνον ὅταν ἔφθασε στὸν πύργο τοῦ βαρώνου καὶ βρέθηκε μπροστὰ στὴ νεαρὴ κυρία του. Τῆς εἶπε τὸ μήνυμα τοῦ ἱππότη, μὰ αὐτή, χωρὶς νὰ βγάλη μιλιὰ ἀπὸ τὸ στόμα της, πῆγε καὶ κλείστηκε στὴν κάμαρή της.

Ἀργὰ τὴ νύχτα, ὅταν ὅλοι εἶχαν κοιμηθεῖ στὸν πύργο, ἡ Ἐμμελίνα ἄκουσε ἔξαφνα δυὸ χτύπους στὸ παράθυρό της κι᾿ ἔπειτα μιὰ φωνὴ ποὺ τὴν ἀνεγνώρισε ἀμέσως, τὴ γλυκειὰ φωνὴ τοῦ ἀγαπημένου της ἱππότη. Ἔτρεξε ἀμέσως κι᾿ ἄνοιξε τὰ παραθυρόφυλλα καὶ πρόβαλε ἔξω τὸ μισὸ κορμί της.

— Ἀγαπημένη μου, τῆς εἶπε ὁ ἱππότης τοῦ Ἔλλε. Ντύσου καὶ κατέβα κάτω. Ἔχω φέρει ἕνα ἄλογο μὲ γυναικεία σέλλα γιὰ νὰ σὲ πάρω μαζύ μου μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἄνδρα ποὺ θέλει νὰ σοῦ δώση ὁ πατέρας σου... Θὰ ζήσης κοντὰ στὴ μητέρα μου ὥς ὅτου νὰ δώση ὁ πατέρας σου τὴν συγκατάθεσί του γιὰ τὸ γάμο μας.

Ἡ ὡραία Ἐμμελίνα τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ δισταγμό:

— Ὁ πατέρας μου εἶνε ἕνας ἀνδρεῖος βαρῶνος, περήφανος καὶ σκληρός. Τί θὰ πῆ καὶ τί θὰ κάνη, ὅταν μάθει ὅτι ἡ κόρη του ἔφυγε μ᾿ ἕναν ἱππότη ἐχθρό του; Δὲν θὰ ἡσυχάση παρὰ μόνον ὅταν σὲ σκοτώσει καὶ πλύνει στὸ αἷμα σου τὴν προσβολή.

— Ἀγάπη μου, δὲν μᾶς μένει καιρὸς γιὰ συζητήσεις. Ἔλα μαζύ μου καὶ μὴ διστάζεις καθόλου... Μὴν ἀργεῖς, γιατί, ἂν σὲ χάσω, θὰ σκοτωθῶ μόνος μου!...

Ἔτσι, μὲ λόγια γλυκὰ καὶ μὲ τὴν ἐπιμονή του, ὁ ἱππότης ἔπεισε τὴ νέα νὰ τὸν ἀκολουθήση. Ἡ ὡραία Ἐμμελίνα τύλιξε σὲ μιὰ ἐσάρπα τὸ κεφάλι της καὶ κατέβηκε κάτω.

Ὁ ἱππότης τὴ βοήθησε ν᾿ ἀνεβῆ στ᾿ ἄλογο ποὖχε φέρει ἐπίτηδες γι᾿ αὐτή, ἀνέβηκε κι᾿ αὐτὸς στὸ δικό του κι᾿ ἔφυγαν καλπάζοντας.

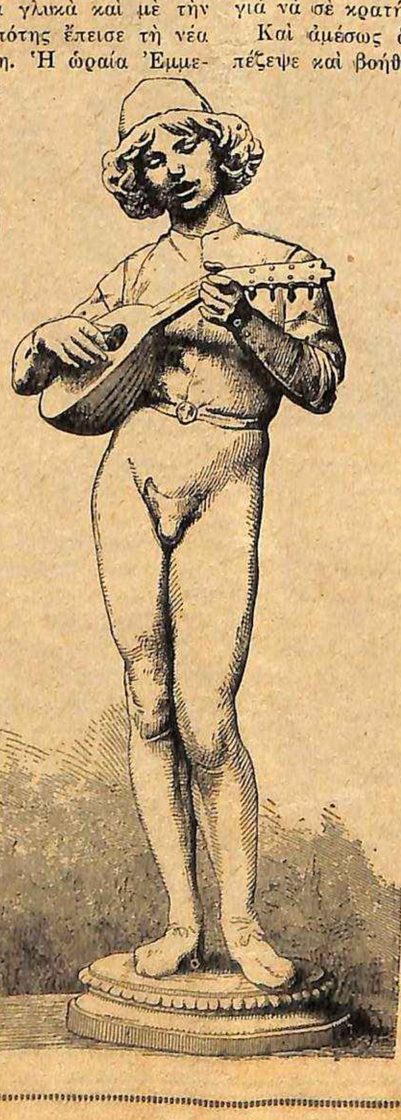

Τὴ σκηνὴ ὅμως αὐτὴ τὴν εἶχε παρακολουθήσει, κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρό της, μιὰ ἀπὸ τὶς καμαριέρες τῆς Ἐμμελίνας, ἡ ὁποία ἔτρεξε ἀμέσως νὰ εἰδοποιήση τὸν κύριό της. Ὁ βαρῶνος πετάχτηκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ κρεββάτι του κι᾿ ἔτρεξε στὸ δωμάτιο στὸ ὁποῖο κοιμόταν ὁ γαμπρὸς ποὺ εἶχε φέρει γιὰ τὴν κόρη του.

Ὁ γαμπρὸς πετάχτηκε ἀπάνω κι᾿ ἐνῶ ὁ βαρῶνος μάζευε τοὺς πολεμιστάς του, αὐτός, χωρὶς νὰ χάνη καιρό, πήδησε στ᾿ ἄλογό του, τὸ σπιρούνισε ἄγρια κι᾿ ὥρμησε στὸ μονοπάτι ποὖχαν πάρει οἱ φυγάδες.

Ὁ ἱππότης καὶ ἡ Ἐμμελίνα δὲν εἶχαν κάνει οὔτε ἕνα μίλλι μακρυὰ ἀπ᾿ τὸν πύργο τοῦ βαρώνου, ὅταν ἄκουσαν πίσω τους ποδοβολητὸ ἀλόγου.

— Χαθήκαμε! Μᾶς φθάσανε! εἶπε τρομαγμένη ἡ νέα.

— Μὴ φοβᾶσαι, ἀγάπη μου, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ ἱππότης, καὶ μὴν ἀνησυχεῖς, ὅσο βρίσκομαι ἐγὼ κοντά σου. Κατέβα ἀπ᾿ τ᾿ ἄλογό σου, κράτησέ το μαζὺ μὲ τὸ δικό μου καὶ κάθησε σὲ μιὰ γωνιὰ νὰ ἰδῆς τί μπορεῖ νὰ κάνη ὁ πραγματικός σου ἀρραβωνιαστικὸς γιὰ νὰ σὲ κρατήση.

Καὶ ἀμέσως ὁ ἱππότης τοῦ Ἔλλε πέζεψε καὶ βοήθησε τὴν Ἐμμελίνα νὰ ξεκαβαλλικέψη κι᾿ αὐτή. Τῆς ἔδωσε νὰ κρατήση τὰ ἡνία τῶν δύο ἀλόγων κι᾿ αὐτὸς τράβηξε τὸ σπαθί του καὶ στάθηκε περιμένοντας.

Σὲ λίγο ἔφθασε ἐκεῖ καὶ ὁ ἱππότης ποὺ εἶχε διαλέξει ὁ βαρῶνος γιὰ γαμπρό του. Μόλις εἶδε τὸν ἀντίπαλό του, πέζεψε κι᾿ αὐτός, τράβηξε τὸ σπαθί του κι᾿ ὥρμησε κατεπάνω του.

Κι᾿ ἄρχισε τότε μιὰ ἄγρια μονομαχία.

Ὁ ἀντίπαλος τοῦ Ἔλλε ἦταν γιγαντόσωμος κι᾿ ἐξαιρετικὰ ρωμαλέος. Ἔδινε σπαθιὲς τρομερὲς καὶ τὸ σπαθί του σφύριζε καθὼς ἔσχιζε τὸν ἀέρα.

Ἀλλὰ κι᾿ ὁ ἱππότης τοῦ Ἔλλε, μολονότι δὲν εἶχε τὴ σωματικὴ ρώμη τοῦ ἐχθροῦ του, ἦταν ἀνδρεῖος κι᾿ ἐπιδέξιος ξιφομάχος, κι᾿ ἐκτὸς αὐτοῦ, ὁ ἔρωτας ἑκατονταπλασίαζε τὶς δυνάμεις του. Κάθε φορὰ ποὺ τὰ σπαθιὰ χτυποῦσαν τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, πετοῦσαν σπίθες κι᾿ ἡ Ἐμμελίνα ἀπὸ τὴ γωνιά της ἀνατρίχιαζε ἀπὸ φόβο.

Στὸ τέλος ὁ ἱππότης τοῦ Ἔλλε βύθισε τὸ σπαθί του στὸ λαιμὸ τοῦ ἀντιπάλου του, ὁ ὁποῖος σωριάστηκε καταγῆς νεκρός. Ὁ νέος ἔτρεξε τότε μὲ χαρὰ στὴν ἀγαπημένη του γιὰ νὰ ἀνέβουν πάλι στ᾿ ἄλογά τους καὶ νὰ φύγουν.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως φάνηκε ἀπὸ πέρα ὁ βαρῶνος μὲ ὅλους τοὺς πολεμιστάς του.

Μὰ ὁ ἱππότης τοῦ Ἔλλε δὲν ἦταν μονάχα ἀνδρεῖος κι᾿ ἐπιδέξιος μονομάχος, ἀλλὰ ἔξυπνος καὶ προνοητικὸς πολεμιστής. Τράβηξε ἀπὸ τὴ μέση του τὸ κυνηγετικό του κέρας καὶ φύσηξε δυνατά. Ἀκούγοντας στὸ σύνθημα, ποὺ ἀντήχησε σ᾿ ὅλη τὴν περιφέρεια, ξεπετάχτηκαν μέσ᾿ ἀπὸ τὸ γειτονικὸ δάσος πολλοὶ ἔνοπλοι πολεμισταί, πολὺ περισσότεροι ἀπ᾿ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ βαρώνου.

Ἦσαν οἱ πολεμισταὶ τοῦ ἱππότη, ποὺ τοὺς εἶχε κρύψει στὸ γειτονικὸ δάσος γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό.

Ὅταν βρέθηκε κυκλωμένος ἀπὸ τοὺς δικούς του, ὁ ἱππότης τοῦ Ἔλλε γύρισε πρὸς τὸ βαρῶνο καὶ χωρὶς ἀλαζονεία, χωρὶς προκλητικότητα, μὲ τόνο ὅμως σταθερὸ καὶ ἀποφασιστικό, τοῦ εἶπε:

— Περήφανε βαρῶνε, παρακαλῶ κράτησε τὸ χέρι σου καὶ μὴ θέλεις νὰ κυλήσης στὸ αἷμα δυὸ εὐγενικὲς καρδιές, ποὖναι δεμένες μεταξύ τους μὲ τὸν ἱερὸ τοῦ ἔρωτα δεσμό. Δὲν εἶμαι κανένας γαμπρὸς καταφρονημένος. Εἶμαι πιὸ πλούσιος καὶ πιὸ γενναῖος ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποὖχες διαλέξει γιὰ γαμπρό σου καὶ ποὺ τὸν βλέπεις τώρα νὰ κοίτεται ἐδῶ νεκρός. Ἡ οἰκογένειά μου δὲν εἶνε λιγώτερο ἀρχοντικὴ ἀπὸ τὴ δική σου. Ἡ μητέρα μου εἶνε κόρη ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πέντε πρώτους κόμητες τῆς Ἀγγλίας κι᾿ ὁ πατέρας μου κατάγεται ἀπὸ ἀρχαία οἰκογένεια ἱπποτῶν.

Συγχρόνως, ἡ ὡραία Ἐμμελίνα γονάτισε μπροστὰ στὸν πατέρα της καὶ μὲ κλάμματα καὶ στεναγμοὺς ἄρχισε νὰ τοῦ λέη:

— Συχώρεσε, πατέρα μου, τὸν εὐγενικὸ αὐτὸ ἱππότη ποὺ μ᾿ ἀγάπησε μ᾿ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς του. Συχώρεσε καὶ μένα τὴ φτωχή σου κόρη γιατὶ τὸν ἀγαπῶ καὶ δῶσε τὴ συγκατάθεσί σου νὰ παντρευτῶ. Θὰ ἰδῆς τί εὐτυχισμένα ποὺ θὰ ζήσουμε ἑνωμένοι ὅλοι μαζύ....

Ὁ βαρῶνος δὲν ἀπάντησε τίποτε. Μὰ στὸ πρόσωπό του ἦταν τώρα ζωγραφισμένη ὅλη ἡ συγκίνησις ποὺ τοῦ προκαλοῦσαν τὰ λόγια τῶν δύο νέων. Θυμόταν βέβαια τὸ θανάσιμο μῖσος ποὺ τὸν χώριζε χρόνια ὁλόκληρα μὲ τὸν πατέρα τοῦ ἱππότη, μὰ συγχρόνως σκεφτόταν πόσο δυστυχισμένη θἄκανε τὴ λατρευτή του μοναχοκόρη.

— Μὴ διστάζεις, βαρῶνε, τοῦ ξαναεῖπε σὲ λίγο ὁ ἱππότης. Τὸ οἰκογενειακό μας μῖσος πρέπει πειὰ νὰ σβύση... Ἂν σταυρώσουμε τὰ σπαθιά μας, κάποιος ἀπὸ τοὺς δυό μας θὰ σκοτωθῆ καὶ ἴσως καὶ οἱ δύο. Δὲν τὴ λυποῦμαι τὴ ζωή μου καὶ δὲν τὴ θέλω διόλου, ἂν πρόκειται νὰ ζήσω μακρυὰ ἀπὸ τὴν ὡραία Ἐμμελίνα. Μὰ δὲν θἄθελα ποτὲ νὰ βάψω τὸ σπαθί μου μὲ τὸ αἷμα τοῦ πατέρα της, γιατὶ τότε θὰ σκοτωθῶ κι᾿ ὁ ἴδιος, ἀφοῦ θὰ μὲ χωρίζη πειὰ τὸ αἷμα ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη μου... Ἂν πάλι μὲ σκοτώσεις ἐσύ, τί θὰ καταλάβης, ἀφοῦ θὰ κάνης ἔτσι δυστυχισμένη τὴ μοναχοκόρη σου; Ξέχασε λοιπὸν τὸ μῖσος σου καὶ δῶσε τὴν ἔγκρισί σου στὸ γάμο μας, γιὰ νὰ εὐτυχήσουμε ὅλοι.

Συγκινημένος ὁ βαρῶνος ἔβαλε τὸ σπαθί του στὴ θήκη, πλησίασε τοὺς δύο νέους κι᾿ ἑνώνοντας τὰ χέρια του εἶπε:

— Ἐπὶ τέλους, πάρ᾿ την, ἱππότη τοῦ Ἔλλε! Ἡ κόρη μου, ἡ μοναχή μου κόρη, εἶνε δική σου καὶ μαζὺ μ᾿ αὐτὴν τὸ μισὸ φέουδό μου κι᾿ ἡ μισή μου περιουσία. Ὁ πατέρας σου μιὰ φορά, στὰ νεανικά μας χρόνια, μ᾿ εἶχε προσβάλει θανάσιμα. Μὰ εἶνε καλὸ καὶ ἅγιο νὰ σβύνη ἕνα μῖσος μ᾿ ἕνα ἱερὸ μυστήριο, ὅπως εἶνε ὁ γάμος. Ἑνωθῆτε καὶ ζῆστε εὐτυχισμένοι. Ὅσο θ᾿ ἀγαπᾶς τὴν Ἐμμελίνα, θὰ ἔχης τὴν εὐχή μου καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ!

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, οἱ πολεμισταὶ τοῦ βαρώνου καὶ τοῦ ἱππότη, ἔβαλαν τὰ σπαθιά τους στὶς θῆκες, ἑνωθῆκαν κι᾿ ἄρχισαν νὰ γιορτάζουν μὲ εὔθυμα τραγούδια τὴν ἕνωσι τῶν δύο νέων.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔγινε ὁ γάμος κι᾿ ὁ ἱππότης τοῦ Ἔλλε ἔζησε τρισευτυχισμένος μὲ τὴν ὡραία του Ἐμμελίνα.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

Γ. Φιλιππίδην, Ἐνταῦθα. Ἀπὸ τὰ βιβλία ποὺ μᾶς γράφετε δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν μονάχα τὰ σχολικά. Γιὰ τὰ ἄλλα στεῖλτε μας κατάλογο καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσουμε. Ἡ ἱστορία ποὺ μᾶς στέλνετε εἶνε καλὰ ὁπωσδήποτε διατυπωμένη, ἀλλὰ ὄχι ἀπαλλαγμένη ἐντελῶς ἀπὸ τὰ σχετικά... μαργαριτάρια. Προσπαθῆστε λοιπὸν νὰ μάθετε νὰ γράφετε ἀλάνθαστα καὶ τὰ ξαναλέμε. **Κ. Α. Κολυβᾶν**, Ζάκυνθον. Ἂν καὶ δὲν θέλουμε νὰ κρίνουμε αὐστηρὰ τὸ ἀποστελλόμενο ἔργο σας, ἀφοῦ καθὼς σημειώνετε εἶνε τὸ πρῶτο σας, ἐν τούτοις δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ἐγκρίνουμε. Καὶ δὲν μποροῦμε, γιατὶ παρουσιάζει στοιχειώδεις ἀκόμη ἐλλείψεις, ὅπως π. χ. στὸ μέτρο καὶ στὴν ὁμοιοκαταληξία. Δὲν ἔχετε δηλαδὴ παντοῦ τὴν ἴδια ποσότητα συλλαβῶν καὶ δὲν ὁμοιοκαταληκτεῖτε τοὺς στίχους ὅπως πρέπει. Γιὰ νὰ πεισθῆτε καὶ σεῖς σχετικῶς, παραθέτουμε ἐδῶ τὸ τελευταῖο τετράστιχο:

Ὅμως σ᾿ αὐτά, ὢ ἄπονη,
οὐδόλως συγκινήθης
ξανάρχισες τὸ δρόμο σου
γιὰ νὰ μοῦ μείνη... ἡ θλῖψις.

Α. Μ. Π., Ἀθήνας. Δυστυχῶς ὄχι. **Στ. Βαλσαμᾶν**, Ναύπλιον. Ἂν καὶ μᾶς εἶνε δύσκολο λόγῳ τῆς θέσεώς μας νὰ προβοῦμε στὴν ἐξακρίβωσι τοῦ ζητήματος ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει, θὰ προσπαθήσουμε ἐν τούτοις νὰ σᾶς εὐχαριστήσουμε. Μόνον ποὺ θὰ περιμένετε λιγάκι. **Ἑλένην Μ.** Τὸ πεζογράφημά σας μοιάζει μὲ ἀδόκιμη ἀκόμη μαθητικὴ ἔκθεσι, γεμάτη κοινοτοπίες. Γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ γράψετε καλύτερα, πρέπει νὰ μεγαλώσετε γιὰ νὰ γνωρίσετε καλύτερα τὴ ζωὴ καὶ τὴν τέχνη. Τότε θὰ δῆτε πὼς τὸ γράψιμο, τὸ φιλολογικὸ γράψιμο, εἶνε πολὺ δύσκολη δουλειὰ καὶ ἀπαιτοῦνται πολλὰ προσόντα γιὰ νὰ κατορθωθῆ. Μὴν ἀπελπίζεστε ὅμως καὶ μὴν τὰ χάνετε. Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶνε νὰ διαβάζετε. Διαβάζοντας μορφώνεσθε, ἀναπτύσσεσθε, ἐξελίσσεσθε. **Κωνστ. Σαμαρᾶν**, Κάϊρον. Σωστὰ τὰ λέτε γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό, ἀλλὰ ἡ σχετικὴ συζήτησις παρέλκει πειά. Τὸ πεζογράφημά σας ὅμως εἶνε γραμμένο μὲ προχειρότητα, προχειρότητα ὕφους καὶ σκέψεως. Δὲν βγαίνει ἀπὸ πραγματικὴ συγκίνησι ἢ τοὐλάχιστο παρατήρησι τῆς ζωῆς καὶ συνεπῶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐνδιαφέρη ἕναν τρίτο. Θέλετε τώρα νὰ σᾶς ποῦμε τὴ γνώμη μας καὶ γιὰ τὰ ποιήματά σας; Τὸ σονέτο ἐν πρώτοις ὑστερεῖ τεχνικῶς καὶ περιέχει διάφορα ἐκφραστικὰ λάθη. Σ᾿ ἕνα μέρος π. χ. γιὰ νά... φᾶτε μιὰ συλλαβὴ κόβετε τὴν ἀρχὴ τῆς λέξεως καὶ γράφετε «ποσχέσεις». Ἐπίσης παρακάτω ὁμοιοκαταληκτεῖτε τὴ λέξι «τάφος» μὲ... τὴν ἴδια. Στὸ ἄλλο παρουσιάζετε τὶς ἴδιες ἐλλείψεις καὶ γράφετε στίχους ἀνεπιτυχεῖς σὰν αὐτούς:

Σὰν ἄκουγα τὸ τὶκ-τὰκ
τοῦ μαύρου τακουνιοῦ της
στὴν πόρτα ξεπετιούμουνα
νὰ ἴδω τὴ μορφή της!

Ἡρὼ Μπεμπόνη (Κορώνην). Τὸ ἱστορικὸ κομμάτι ποὺ μᾶς στείλατε καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμῶς, εἶνε τόσο πολὺ φορτωμένο ἀπὸ ὀνόματα καὶ χρονολογίες, ὥστε δυσκολεύεται κανεὶς νὰ τὸ παρακολουθήση καὶ νὰ τὸ τελειώση μὲ τὴν ἄνεσι ποὺ χρειάζεται. Τὸ ἴδιο πάθαμε καὶ μεῖς, οἱ ὁποῖοι πνιγήκαμε μέσα στὰ ὀνοματεπώνυμα καὶ στὰ ἔτη καὶ δὲν μπορέσαμε νὰ βροῦμε τὴν κυρία ὑπόθεσι. Ἔπειτα εἶνε κι᾿ αὐτὴ ἡ τρομερή σας καθαρεύουσα, ποὺ θολώνει περισσότερο τὰ πράγματα. Γράφετε στὴ δημοτική. Γράφετε ἁπλᾶ. Αὐτὲς τὶς συμβουλὲς ἔχουμε νὰ σᾶς δώσουμε.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΦΟΝΤΕΝΕΛ

Ὁ Φοντενέλ, ὅταν μιὰ φιληνάδα του τοῦ ἀνήγγειλε κάποτε ὅτι τὸν ἐγκαταλείπει, δὲν ἐταράχτηκε καθόλου γιὰ τὴν ἀπόφασί της, ἀλλ᾿ ἀπάντησε μὲ ψυχραιμία:

— Δὲν πειράζει, θὰ κόψουμε τὶς ἐρωτικές μας σχέσεις, ἀλλὰ θὰ μείνουμε φίλοι!

Τότε κάποιος κοινός των φίλος, ποὺ παρευρίσκετο στὴ σκηνή, ἔβαλε τὸ χέρι στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ στήθους τοῦ ποιητοῦ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐσὺ δὲν ἔχεις ἐδῶ καρδιά, ὅπως ὅλοι ἐμεῖς. Ἔχεις... μυαλό, ὅπως καὶ στὸ κεφάλι!...

□□□□ ΟΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ ΜΑΣ □□□□

Ὁ «Ὀλυμπιακὸς» καὶ ὁ «Ἀτρόμητος» Ἰωαννίνων, πρὸ τοῦ ἀγῶνος.

ΔΗΛΩΣΙΣ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Ἀπὸ σήμερον μέχρι τοῦ Πάσχα, οἱ ἀποστέλλοντες ἐκ τοῦ Ἐσωτερικοῦ δραχμὰς 170, τὴν ἀξίαν δηλαδὴ τῶν 7 Ἡμερολογίων τοῦ «Μπουκέτου», θὰ λαμβάνουν ὅλα τὰ ἐν λόγῳ Ἡμερολόγια, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν *καὶ θὰ ἐγγράφωνται συγχρόνως δωρεὰν συνδρομηταὶ ἐπὶ ἕνα τρίμηνον εἰς τὸ περιοδικόν μας.*

Ἐπίσης οἱ ἀποστέλλοντες ἐκ τοῦ Ἐσωτερικοῦ δραχμὰς 225, τὴν ἀξία δηλαδὴ τῶν δώδεκα (12) ἐκλεκτῶν τόμων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου», θὰ λαμβάνουν ὅλους τοὺς ἐν λόγῳ τόμους *καὶ συγχρόνως θὰ ἐγγράφωνται δωρεὰν συνδρομηταὶ δι᾿ ἕνα τετράμηνον εἰς τὸ περιοδικόν μας.*

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΣ. — Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ὑπὸ τὴν διαιτησίαν τοῦ κ. Παπαγιαννάκου, συνηντήθησαν αἱ ὁμάδες τῆς πόλεώς μας «Ἄρης» καὶ «Δόξα» εἰς τὸ γήπεδον τοῦ «Ἀτρομήτου». Τὸ α΄ ἡμιχρόνιον ἔληξε ἰσόπαλον 0-0. Κατὰ τὸ β΄ ὅμως ἡμιχρόνιον ὁ «Ἄρης» ἀνέπτυξε πολὺ καλὸ καὶ γρήγορο παιγνίδι κι᾿ ἐπέτυχε τέσσαρα ἀλλεπάλληλα τέρματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐγίνοντο περισσότερα ἂν οἱ κυνηγοὶ τοῦ «Ἄρεως» ἦσαν ἀκριβέστεροι στὰ σούτ. Περὶ τὰ τέλη τοῦ ἀγῶνος ἡ «Δόξα» ἐσημείωσε τὸ μοναδικό της τέρμα καὶ ἔτσι ἔληξε ὁ ἀγὼν μὲ 4-1 ὑπὲρ τοῦ «Ἄρεως».

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠ-Σ

ΚΑΒΑΛΛΑ. — Τὴν 28ην Φεβρουαρίου συνηντήθησαν εἰς φιλικὸν ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα αἱ ὁμάδες «Φίλιπποι» καὶ «Ἡρακλῆς». Ἡ ὁμὰς τῶν «Φιλίππων» μὲ τὸ τεχνικὸ καὶ θεαματικὸ παιχνίδι της κατώρθωσε καὶ ἐπεβλήθη τῆς ἀντιπάλου ὁμάδος της διὰ τερμάτων 3-1. Ἐκ τῆς νικητρίας ὁμάδος διεκρίθησαν οἱ κ. κ. Πάτσας, Καραβᾶς, Σπυρίδης, Κοτταλιάγκας καὶ Χιώτης. Ἐκ δὲ τῆς ἡττηθείσης ὁμάδος οἱ κ. κ. Βάσος, Καρύπης, Δῆμος, Στέφανος καὶ Μπόμπας.

* * *

Ἐπίσης τὴν πρωΐαν τῆς 28ης Φεβρουαρίου συνηντήθησαν εἰς φιλικὸν ἀγῶνα αἱ ἀνεπίσημοι ὁμάδες «Ἐλπὶς» καὶ «Δόξα».

Ἡ ὁμὰς τῆς «Ἐλπίδος» μὲ τὴν σύνθεσίν της καὶ τὸ τεχνικὸ παίξιμό της κατώρθωσε καὶ ἐνίκησε τὴν «Δόξαν» διὰ τερμάτων 6-5. Ἐκ τῆς νικητρίας ὁμάδος διεκρίθησαν οἱ κ. κ. Α. Ποιμενίδης Ι, Π. Ποιμενίδης ΙΙ, Γ. Κακουλίδης, Α. Σαλπικτῆς, Χ. Καζαντσίδης, Γ. Θωμαΐδης, Στράτης καὶ Χρ. Τσαμπίσογλου.

Σ. ΚΑΚΟΥΛΙΔΗΣ

ΡΕΘΥΜΝΟΝ. — Κατὰ τὸ παρελθὸν Σάββατον, 27ην Φεβρουαρίου, ἐν τῷ γυμναστηρίῳ Ρεθύμνης συνηντήθη εἰς φιλικὸν ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα ἡ ὁμὰς τῆς δ΄ τάξεως τοῦ Γυμνασίου μας μετὰ τῆς ὁμάδος τῆς ε΄ τάξεως.

Ὁ ἀγὼν ἔληξε μὲ ἰσοπαλίαν 0-0, μολονότι ὑπερεῖχε ἡ ὁμὰς τῆς δ΄ τάξεως.

Ἐκ τῆς ὁμάδος τῆς δ΄ τάξεως διεκρίθησαν οἱ Κ. Καλοκύρης τερματοφύλαξ, Γ. Δρανδάκης, Ι. Δρυγιανὸς μπάκ, Μ. Μαμαλάκης ἔξω ἀριστερὰ καὶ Θ. Μαστραντώνης μέσα δεξιά, ἐκ δὲ τῆς ὁμάδος τῆς ε΄ τάξεως οἱ Σταμαθιουδάκης τερματοφύλαξ, Τσουμπάκης μπὰκ καὶ Δριδάκης σέντερ χάφ.

Διαιτητὴς ὁ κ. Στυλ. Κοκκινάκης.

Σ. Ι. ΜΑΝΙΑΤΑΚΗΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η. Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Καθὼς προαναγγέλουν τὰ τελευταῖα Παρισινὰ περιοδικὰ Μόδας, τὴν ἄνοιξι θὰ φορέσουμε καπέλλα καμωμένα ἀπὸ φέτρ καὶ ψάθα, ἀνάμικτα.

—Θὰ ἰδοῦμε, μεταξὺ τῶν ἄλλων, καλότττες ἀπὸ φέτρ, ἐνκρυστὲ μὲ κορδέλλες ἀπὸ ψάθα γυαλιστερὴ ἢ γαρνιρισμένα πρὸς τὰ πίσω μὲ μεγάλους φιόγκους ἀπὸ ψάθινη πλατειὰ καρδέλλα. Θὰ ἰδοῦμε ἀκόμα καὶ καπέλλια μὲ καλόττα ἀπὸ φέτρ καὶ μπὸρ ψάθινο.

—Πολλὰ ἀνοιξιάτικα καπέλλα θὰ ἔχουν μπὸρ ἀνασηκωτά. Θὰ εἶνε πολὺ ἀν-βόγκ, τὰ «μπρετὸν» καθὼς καὶ τὰ «κανοτιέ», τὰ ὁποῖα θὰ τὰ φοροῦμε πρὸς τὰ πίσω, μ' ἕνα τρόπο λίγο «τσαχπίνικο» ἴσως, ποὺ τόσο πηγαίνει στὰ ἐκφραστικὰ νεανικὰ πρόσωπα.

—Ἀργότερα θὰ φορεθοῦν πολὺ καὶ ἡ μεγάλες καπελίν, ἡ ὁποῖες θὰ γαρνίρωνται μὲ κορδέλλες καὶ μὲ λουλούδια.

—Ψάθες ἀνοιχτόχρωμες θὰ γαρνίρωνται συχνὰ μὲ βελούδινες κορδέλλες ἀσορτὶ ἢ σκοῦρες.

—Θὰ φορεθοῦν ἐπίσης καὶ τὰ ψάθινα μπερέ, γαρνιρισμένα μ' ἕνα λουλοῦδι ἢ μ' ἕνα μπουκετάκι, τοποθετημένα κοντὰ στὸ αὐτί.

—Τὸ καλοκαῖρι θὰ ἐπικρατήσουν καὶ πάλι τὰ ἐμπριμὲ ὑφάσματα. Ἀλλὰ ἐφέτος, τὰ μοτίφ καὶ τὰ λουλούδια τους θὰ εἶνε μικρὰ καὶ ἀρκετὰ ἀραιά.

—Στὰ ἐμπριμὲ αὐτά, θὰ ἰδοῦμε καὶ πολλὰ σχέδια σὰν φτερὰ ἐπάνω σὲ φόντο ἄσπρο ἢ πολὺ ἀνοιχτό. Ἄλλα πάλι ὑφάσματα θὰ εἶνε ἐμπριμὲ μὲ φυλλώματα, ἢ μὲ γραμμὲς καὶ μὲ μικρὰ σχέδια φανταστικά.

—Ὅλ' αὐτὰ τὰ ὑφάσματα ὅμως εἶνε προωρισμένα ἀποκλειστικῶς γιὰ τὸ καλοκαῖρι.

—Κατὰ τὴν ντεμὶ-σαιζὸν θὰ ἐπικρατήσουν τὰ λεπτὰ μάλλινα ὑφάσματα, πρὸ πάντων τὰ κόκκινα, τὰ γκρενά, τὰ πράσινα καὶ τὰ καφέ. Ἐπίσης τ' ἀσπρόμαυρα, τὰ ὁποῖα εἶνε τόσο σίκ, θὰ φορεθοῦν πολὺ ἐφέτος.

—Κατὰ τὴν ἀρχὴ τῆς ντεμὶ-σαιζὸν θὰ φορέσουμε φορέματα ἀπὸ μαῦρο βελοῦδο, τὰ ὁποῖα θὰ συμπληρώνωνται μὲ μιὰ μεγάλη ἐσάρπα ἀπὸ ζωρζέτα κόκκινη, ἡ ὁποία θὰ σχηματίζῃ μπέρτα.

—Ἂν προτιμᾶτε, ἡ κάπα αὐτὴ μπορεῖ νὰ εἶνε πράσινη, μπλὲ ζωηρή, μαύρη ἢ ἀπὸ μουσελίνα παγιετέ, ἢ ἀπὸ λαμὲ χρυσὸ ἢ ἀσημένιο. Τέλος, ἀναλόγως τῆς ὥρας, μποροῦμε νὰ φορέσουμε ἐπάνω ἀπὸ τὸ βελούδινο φόρεμά μας ὅποια ἐσάρπα προτιμοῦμε. Ἔτσι, θὰ μποροῦμε νὰ φορᾶμε τὸ ἴδιο φόρεμα σὲ διάφορες περιστάσεις.

—Τὸ βράδυ θὰ φορεθοῦν πολὺ ἐπάνω ἀπὸ φορέματα σκοῦρα, μεγάλες ἀνοιχτόχρωμες ἐσάρπες.

—Τὸ ντεκολτὲ τῶν νέων φορεμάτων θὰ εἶνε πολὺ πιὸ περιωρισμένα. Ἀκόμα καὶ τὰ βραδυνὰ ντεκολτὲ δὲν θὰ εἶνε μεγάλα, ὅπως εἶνε τὰ σημερινά.

—Τὰ βραδυνὰ φορέματα θὰ γίνωνται ἀπὸ μεταξωτὴ μουσελίνα, ἀπὸ δαντέλλα μεταξωτή, κι' ἀπὸ κρὲπ-ζωρζέτ. Τὰ φορέματα αὐτὰ θὰ εἶνε σκοῦρα καὶ πρὸ πάντων μαῦρα, καφέ, γκρίζα, πράσινα σκοῦρα καὶ κόκκινα σκοῦρα.

—Ἡ προσεχὴς μόδα θὰ εἶνε πολὺ ἁπλῆ. Ἀκόμα καὶ τὰ βραδυνὰ φορέματα δὲν θὰ γίνωνται τόσο πολύπλοκα καὶ ἡ φοῦστες τους δὲν θὰ εἶνε τόσο μακρυές. Θὰ φτάνουν μόνο ὡς τὸν ἀστράγαλο.

—Ἐφέτος, θὰ ἰδοῦμε καὶ πολλὰ ντεκολτὲ ντραπέ, καὶ κορσάζα σταυρωτά. Τὰ σταυρωτὰ κορσάζα θὰ ἔχουν συνήθως μανίκια κομμένα μαζὺ μὲ τὰ κορσάζα, θὰ εἶνε δηλαδὴ σχεδὸν «κιμονό».

—Μικρὲς πιέτες ἢ νερβὺρ στοὺς ὤμους καὶ στὴν τάγια, θὰ δίνουν τὸ ἀπαιτούμενο φάρδος στὸ κορσάζο. Τὰ μανίκια θὰ εἶνε διαφόρων σχεδίων. Ἀναλόγως τοῦ γούστου καὶ τοῦ κοστουμιοῦ, τὰ μανίκια θὰ γίνωνται ἢ πολὺ ἐφαρμοστὰ ἢ πολὺ πλατειά. Ἂν θὰ γίνωνται ἐφαρμοστά, θὰ λήγουν σχεδὸν πάντα σὲ μιὰ μανσέτα, ἡ ὁποία θὰ εἶνε ἢ μικρὴ ἢ πολὺ μεγάλη.

—Στὰ φορέματα τῆς ντεμὶ-σαιζόν, ἀπὸ λαινάζ, ἡ μανσέτα θὰ εἶνε γούνινη κι' ἔτσι τὸ φόρεμα θὰ γίνεται πιὸ ζεστὸ καὶ θὰ φοριέται πιὸ εὐχάριστα τὶς δροσερὲς ἡμέρες.

—Ἡ γραμμὴ τῶν ρὸμπ-ταγιὲρ θὰ εἶνε πολὺ ἁπλῆ. Θὰ ἔχουν ὅμως μεγάλα ρεβὲρ μαλακά, ἀπὸ κρὲπ-ντὲ-σὶν ἢ ἀπὸ κρὲπ-ζωρζέτ, καὶ γραβάτες ἀπὸ κορδέλλα.

—Ἄλλες πάλι ρὸμπ-μαντώ, θὰ ἔχουν γιακᾶ ἀπὸ λινὸ ἄσπρο μ' ἕνα μεγάλο φιόγκο ἀπὸ κορδέλλα.

—Τὰ καθημερινὰ φορέματα δὲν θὰ εἶνε πολὺ μακρυά. Μερικοὶ μάλιστα Παρισινοὶ Οἶκοι Μόδας, προσπαθοῦν νὰ ἐπαναφέρουν τὰ κοντὰ — ὄχι βέβαια τὰ ὑπερβολικὰ κοντὰ—φορέματα γιὰ τὸν δρόμο.

—Πάντως τ' ἀπογευματινὰ φορέματα θὰ εἶνε ἀρκετὰ μακρυά.

—Ἡ φοῦστες τῶν ταγιὲρ θὰ εἶνε ἐλαφρῶς ἀν-φόρμ, καὶ ὄχι πλατειές. Θὰ ἔχουν ὅμως μερικὲς πιέτες, ἡ ὁποῖες θὰ εὐκολύνουν τὸ βάδισμα.

—Ἡ φοῦστες τῶν φορεμάτων ἀπὸ κρὲπ-ντὲ-σίν, ἀπὸ κρὲπ-μαροκαίν, ἀπὸ κρὲπ-σατὲν καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλο μαλακὸ ὕφασμα, θὰ εἶνε πιὸ πλατειὲς καὶ τὸ φάρδος τους θὰ ἐπιτυγχάνεται μὲ παννὼ ἐνκρυστέ, ὁριζόντια ἢ λοξά.

—Τέλος, ἡ προσεχὴς μόδα, θὰ εἶνε ἁπλῆ, σεμνὴ καὶ ἀπαλλαγμένη ἀπὸ κάθε ἐπιρροὴ τῆς ἐποχῆς τοῦ ρωμαντισμοῦ, ὅπως εἶνε ἡ σημερινὴ μόδα.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

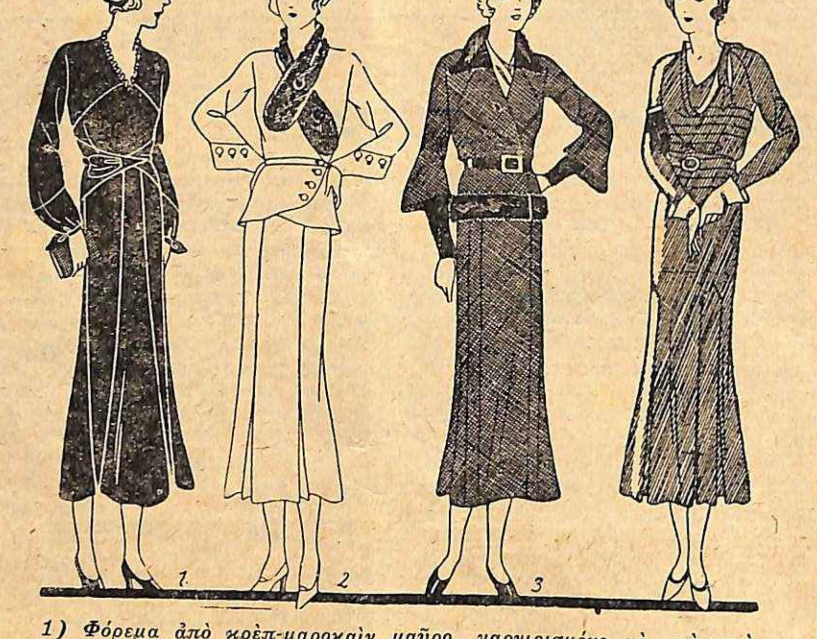

1) Φόρεμα ἀπὸ κρὲπ-μαροκαὶν μαῦρο, γαρνιρισμένο μὲ κρὲπ-ντὲσὶν ἄσπρο στὸ λαιμό, σουρωτό, καὶ μὲ ντεκούπ. 2) Κοστοῦμι ἀπὸ ντραπέλλα μπέζ, γαρνιρισμένο μὲ γραβάτα ἀπὸ μπραϊτσφὰνς καφέ. 3) Κοστοῦμι ἀπὸ σεβιὸτ μπορντὼ μὲ ζώνη ἀπὸ λουστρίνι, γαρνιρισμένο μὲ λούτρ. 4) Φόρεμα ἀπὸ ντιαγκονὰλ βγιὲ-μπλέ, μὲ νερβὺρ στὸ κορσάζο καὶ μὲ πιέτες στὴ φούστα.

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ
ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ 1932
Κομψό, πολύχρωμο, πλουσίως εἰκονογραφημένο, μοναδικὸ ἀπόκτημα γιὰ τὶς οἰκογένειες. Δρχ. 25.

Στὸ ἐφετεινὸ Ἡμερολόγιο τοῦ «Μπουκέτου» συνεργάζονται οἱ κ.κ. *Γρ. Ξενόπουλος, Π. Χὸρν, Αἰμιλία Στ. Δάφνη, Στέφ. Δάφνης, Μένος Φιλήντας, Σωτ. Σκίπης, Θ. Βελλιανίτης, Κ. Καιροφύλας, Χρ. Χρηστοβασίλης, Κ. Φαλτάϊτς, Παῦλος Νιρβάνας, Κλεων Παράσχος, Σταμ. Σταμ., Στρατῆς Δούκας, Λ. Πορφύρας, Χάρης Σταματίου, Ρῶμος Φιλύρας,* κλπ. κλπ. Ἐπίσης δημοσιεύονται ἀνέκδοτα ἔργα τῶν *Α. Παπαδιαμάντη, Ἀνδρέα Καρκαβίτσα, Κώστα Κρυστάλλη, Γ. Βώκου,* κλπ. κλπ.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

(Τῆς Ἀμερικανίδος Ἴντας Φρόουσον)

1. Ἂν καταλαβαίνεις ὅτι ὁ σύζυγός σου θὰ σὲ γκρινιάσῃ χωρὶς αἰτία, ἄρχισε ἐσὺ πρώτη τὴ γκρίνια. Καὶ θὰ νικήσῃς, γιατὶ οἱ ἄντρες γκρινιάζουν μ' εὐχαρίστησι, ἀλλὰ στενοχωροῦνται ἀπὸ τὴ γκρίνια τῶν ἄλλων.

2. Μὴ λησμονεῖς ὅτι εἶσαι παντρεμμένη μὲ ἄντρα καὶ ὄχι μὲ Θεό. Συγχρόνως ὅμως μὴν ἐπιτρέπεις καὶ σ' αὐτὸν νὰ ξεχνάῃ πῶς οὔτε κι' ἐσὺ εἶσαι Θεός.

3. Προσπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ ἔχῃς ἐσὺ τὸ ταμεῖο τῶν ἐξόδων τοῦ σπιτιοῦ. Θὰ κάνῃς ἔτσι λιγώτερα ἔξοδα καὶ θὰ κατορθώνῃς νὰ βάζῃς κάτι στὴν πάντα γιὰ κάθε σου ἀνάγκη.

4. Ἂν ὁ σύζυγός σου εἶνε κακὸς καὶ βεβαιωθεῖς ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ διορθωθῇ, τότε δὲν ἔχεις παρὰ νὰ ἐξασφαλίσῃς τὴν ὑπόλοιπη ζωή σου καὶ τὴν ἡτυχία σου μὲ τὸ διαζύγιο.

5. Νὰ ὑποχωρῇς στὶς γνῶμες τοῦ συζύγου σου μόνον ὅταν δὲν θίγεται ἡ ἀξιοπρέπειά σου. Ἂν τοῦ ὑποτάσσεσαι ἀσυλλόγιστα σὲ ὅλα τὰ ζητήματα, θὰ τὸν συνηθίσῃς σιγὰ-σιγὰ νὰ σοῦ ζητᾷ ὑποταγὴ καὶ στοὺς παραλογισμούς του.

6. Ἀπόφευγε νὰ συζητᾷς μὲ τὸ σύζυγό σου γιὰ πράγματα ποὺ δὲν ἐνδιαφέρουν ἀμέσως τὴ ζωή σας καὶ τὴν οἰκογένειά σας. Ἡ συζήτησι προκαλεῖ τὴ διχογνωμία, ἡ διχογνωμία τὴ φιλονεικία καὶ ἡ φιλονεικία τὸ διαζύγιο.

7. Στὶς συζητήσεις νὰ σέβεσαι πάντοτε τὴ γνώμη τοῦ συζύγου σου. Αὐτὸ θὰ σοῦ χρησιμεύσῃ ὡς ἰσχυρὸ ἐφόδιο γιὰ νὰ τὸν βάλῃς στὴ θέσι του, ὅταν τυχὸν δειχτεῖ ἀπότομος ἀπέναντί σου.

8. Νὰ μὴν ὑπερβάλῃς τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν ἱκανότητα οὔτε τοῦ συζύγου σου, οὔτε τὴ δική σου. Ἀπόφευγε ἐξ ἄλλου μὲ κάθε τρόπο νὰ κάνῃς λόγο γιὰ τὰ ἐλαττώματα τοῦ συζύγου σου, γιατὶ τότε θὰ σοῦ φανερώσῃ κι' αὐτὸς τὰ δικά σου.

9. Ἀγάπα τὸν σύζυγό σου. Ὅταν δὲν μπορεῖς νὰ τὸ κάνῃς αὐτὸ ἢ δὲν ἀξίζει τὴν ἀγάπη σου, χώρισέ τον. Ἄλλη λύσις δὲν ὑπάρχει.

10. Νὰ σέβεσαι τὴ μητέρα τοῦ συζύγου σου καὶ νὰ μὴν ξεχνᾷς ὅτι καὶ σὺ αὔριο θὰ γίνῃς πεθερά.

ΣΤΟ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟ ΛΟΥΤΡΟ ΣΑΣ

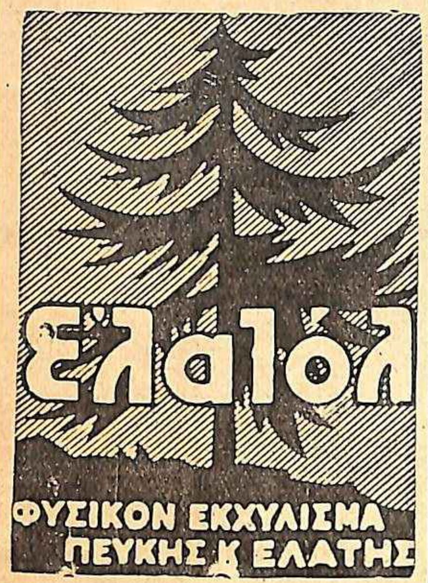

Δυναμώνει τὰ νεῦρα.
Ξεκουράζει τὸ σῶμα.
Ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα.
Α. Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ-ΑΘΗΝΑΙ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ
ΤΟΥ
"ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"
1932
ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΜΕ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΙ ΞΕΝΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ ΚΑΙ
ΥΠΟΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ„

Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ περνᾶτε εὐχάριστα τὶς βραδειές, εἶνε νὰ προμηθευθῆτε τὰ βιβλία τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου». Εἶνε ὁ πιὸ εὐχάριστος καὶ διασκεδαστικὸς σύντροφος.

Εἰς τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται ἔργα τῆς Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, ἀριστουργηματικά, τὰ ὁποῖα ἔχουν μεταφρασθεῖ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσει εἰς ἑκατομμύρια ἀντιτύπων καὶ ποὺ μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων των ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας των.

Ἰδοὺ ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

(Σελίδες μεγ. σχήμ. 640. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 60, ἐξωτ. δρ. 80).

Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα», ἔργον μυστηριῶδες, αἰσθηματικώτατον, περιπαθέστατον, πλῆρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελίσσεται εἰς τὴν Ἱσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πύργον ἑνὸς εὐγενοῦς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρα μοῖρα.

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

(Σελίδες 424. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 30, ἐξωτ. δρ. 40).

Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς ὅσους δὲν τὸ ἔχουν διαβάσει, παρὰ νὰ ἐρωτήσουν ἕναν ποὺ νὰ τὸν ἐδιάβασεν ὅταν ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν ἐξ ὅσων μυθιστορημάτων ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα στὴν Ἑλλάδα.

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ

Τοῦ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ

(Δύο τόμοι. Ἕκαστος τόμος ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20)

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶνε καὶ αἱ «Περιπέτειαι τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθεῖ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἕνα τραγικὸ ταξεῖδι στὸν Νότιον Πόλον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ὁποίου ταλαίουν σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρωμάντζου, γραμμένο ἀπὸ ἕναν τῶν μεγαλειτέρων τοιητῶν τοῦ κόσμου.

Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

(Σελίδες 250. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 20, ἐξωτ. δρ. 30).

Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδιᾶς» περιγράφεται ἕνα τρυφερώτατον εἰδύλλιον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου της, μὲ βασανιστὴν τῶν δύο αὐτῶν ἁγνῶν ἐραστῶν τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντάστως φιλάργυρον πατέρα τῆς κόρης.

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

(Σελίδες 250. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 20, ἐξωτ. δρ. 30).

Ἡ «Σφίγξ τῶν Πάγων» εἶνε τὸ ἀριστούργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξειδίων Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριῶδες, τρομακτικόν, πολύπλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.

Η ΣΟΝΙΑ

Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΛ

(Σελίδες 150. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20).

Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο ἀπὸ τὴν τρυφερὰν Γκρεβίλ, ἐκτυλίσσεται μέσα στοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσσίας, τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

(Σελίδες 120. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20).

Περιεργότατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μὲ τὴν δραματικὴν πλοκήν του καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

(Σελίδες 100. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20).

Ἡ Λάγκερλεφ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα συγγραφεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει βραβευθεῖ μὲ τὸ Παγκόσμιον Βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κόρην τοῦ Μεγάλου Βάλτου», ἡ ὁποία εἶνε ἀληθὲς ἀριστούργημα.

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Τοῦ ΜΥΡΖΕ

(Σελίδες 188. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20).

Ἡ «Μονμάρτρη» εἶνε τὸ ἀριστούργημα τῆς ρωμαντικῆς τέχνης, γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀθάνατο συγγραφέα τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἔρωτές των, ἡ φτώχειές των, περιγράφονται μὲ δραματικότητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτρης».

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ

(Σελίδες 136. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20).

Ἕνα μικρὸ Ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα, γραμμένο μ' ἐξαιρετικὴ τέχνη καὶ χάρι, γεμᾶτο αἴσθημα καὶ ἐνδιαφέρον.

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ

Τοῦ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ

(Σελίδες 48. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 5, ἐξωτ. δρ. 8).

Σμυρναϊκὸ μυθιστόρημα τοῦ ἀποθανόντος Ἕλληνος λογοτέχνου, τὸ ὁποῖον διακρίνει ἡ ποιητική του περιγραφή, ἡ εὐχάριστη πλοκή του καὶ τὸ βαθύ του αἴσθημα.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης, ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 1000, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 250 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχμὰς 375 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Ἕκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶνε ὁλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶνε ἐξαιρετική. Εἰς ἕκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακόσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμῳδιῶν, ποικίλων, περιέργων καὶ ὑπερχίλιαι εἰκόνες, χρωματισταὶ καὶ μή.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ διαβολογυναῖκα», «Τὸ Ἡμερολόγιο τῆς Εὔας», «Δυὸ καρδιὲς ποὺ ἀγαπήθηκαν» καὶ τὸ δρᾶμα τοῦ Μαίτερλιγκ «Ἡ πριγκήπισσα Μαλλαίν».

Εἰς τὸν δεύτερον τόμον «Ὁ Καπετὰν Βρυκόλακας», «Ἡ δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μούμιας ποὺ ζωντάνεψε».

Εἰς τὸν τρίτον ἡ συνέχεια τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μούμιας ποὺ ζωντάνεψε», «Ἡ καινούργια ἀγάπη καὶ παληά», «Τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίδη», «Τὰ Ἀνέκδοτα ἐξεχόντων Ἑλλήνων» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου «Πιστὴ στὸν Ἔρωτα».

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον «Μπαλαοό», «Ἡ τελευταῖες ἐπιστολὲς τοῦ Ἰακώβου Ὄρτις», «Μέσα στὰ βάθη τῆς νύχτας» καὶ «Τὰ φιλολογικὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Παύλου Νιρβάνα».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931 καὶ 1932 πρὸς δραχμὰς 25 ἕκαστον, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. Ὅσοι θέλουν ὁλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν Ἡμερολογίων τοῖς γίνεται ἔκπτωσις 30 ο)ο.

Ὁμοίως εἰς τὰ Γραφεῖα μας πωλοῦνται καὶ οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν Α΄ τόμος ἀντὶ δραχ. 300, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχ. 250 ἕκαστος. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 400 ἕκαστος.

Ὅλαι αἱ ἀνωτέρω ἐκδόσεις μας εὑρίσκονται παρὰ τῷ Γεν. Ἀντιπροσώπῳ μας Αἰγύπτου—Σουδὰν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφεῖον μας Ἀλεξανδρείας 12, ὁδὸς Σὲχ Σολιμὰν Πασᾶ) καὶ πωλοῦνται εἰς τὰς ἀναφερομένας τιμάς. Ἀποστέλλονται δὲ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδὰν πλέον ταχυδρομικῶν ἐξόδων ἔναντι πληρωμῆς κατὰ τὴν παραλαβήν.